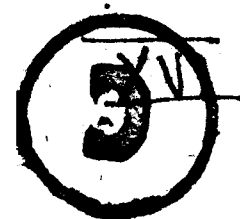

372

The Presidenciani

March 1957

JL
T45, 1, 211M, N41

N57.16.1

923E5

Editorial.

This number of The Presidencian is coming out in the year in which the Madras University, to which Presidency College stands in a unique and very special relation, has celebrated one hundred years of devoted and distinguished service to the cause of education in India in general, and more especially in South India. It is only fitting and proper that we of Presidency College offer to the University our most cordial and dutiful felicitations. A hundred years may not seem a very long period in the story of the education and enlightenment of mankind, but it is a long and most significant epoch in the modern renaissance of India. And Presidency College, we may claim with pride and affection, has played a notable part in forwarding the academic aims of the University. We are more than a hundred years old, in respect of achievement. And we now march forward, with the University, to the completion of the second century.

7/12/11 11:21

1157-16-1

Art and Morality.

The story is told of a well-to-do gentleman who wanted to have his portrait painted and was looking out for a suitable artist. He had heard much of one particular person, but wanting to make sure, enquired of a friend who was a connoisseur whether So-and-So was a good artist. "Why, of course", replied the connoisseur friend, "he is good, otherwise do you think his mother would be living with him?" The friend evidently thought that the gentleman was asking him about the artist's moral reputation and was able to give him, in this case, on the basis of strong supporting evidence, a clean bill. Now if this story illustrates anything, it illustrates the wide-spread feeling generally held that people who have devoted themselves to the pursuit of art have no time to spend on questions of morality and generally live dissolute lives in Bohemian surroundings. This article, however, is not concerned so much with whether artists are loose-living people or not, as with the more fundamental question of the essential relations between art and morality as two of the many pursuits of the human spirit.

The inquiry would depend naturally on what we understand by the terms 'art' and 'morality'. Definitions of 'art' are profuse. Beginning with the simple statement that art is an activity of man, they range through wide fields, grow more and more complex and end up in highly psychological theories such as the one which says that art is only a manifestation in beautiful modes of the libido. We may, however, begin with the fact that art is a creative activity of man together with the assumption that it is an activity dedicated to the concept of beauty. This leads one to ask what 'beauty' is. That is not a question easily answered. But the fact will be granted that the concept of beauty is something common and that everyone knows what it means even though it may not be possible for him or her to explain it.

Philosophers contemplating the nature of man and his activities generally admit three categories in man's life: the life of thinking, the life of action and the life of feeling. Placing goals at the head of each of these categories they look on man as achieving knowledge through thinking, aiming at good conduct in action, and perceiving beauty through his feelings, that is, emotionally. One may properly be diffident about deciding whether the beauty of a rose consists in its separate petals or in the petals combined, in the shape of the whole, or in the particular length of the specific waves of light, waves reflected from it, disturbing the ether and making that impact on the sensitive retina as impel the rods and cones to send an electrical impulse through the optic nerve to the brain cells, where the impulse is interpreted as the colour 'rose'. But no one is ever in doubt about the fact that the sight or mention or smell of a rose affects our emotions profoundly. It is that which explains the peculiar charm of lines like

"My love is like a red, red rose"

or

"O Rose, thou art sick".

Admitting that beauty has an emotional value, the pursuit of beauty is an emotional activity. That is, art is itself an emotional activity. In this sense, it stands at the head of the philosophical category of the emotional in man and therefore on the same level as religion at the head of the category of conduct and truth at the head of the category of contemplation.

Such a philosophical concept of art makes it at once so refined, noble and sacrosanct, that it might give rise to reasonable astonishment that such an activity can be

condemned at all. But we must remember that art is not just the abstract concept. It manifests itself in perceptible forms as music, poetry, painting, sculpture and so on. All these forms of art, despite having distinct artistic media, share the common quality of having their basis in the imagination. A certain amount of what is termed 'inspiration' is also admitted to come into play in all artistic processes and achievements. But above all, what is vital in connection with our consideration of the inter-relations of art and morality, is the fact that all artistic activity appeals mainly to the emotional faculty in man. The better the perfection of a work of art, understandably enough, the deeper and greater is its effect on those to whom it appeals. Now, what this effect precisely is depends on a number of factors. In most cases, however, works of art begin by pleasing. It is normal for human beings to feel happier in contemplating beauty than ugliness or even a neutral quality that is neither pretty nor loathsome. Beauty being the ideal of art, the better the work of art the nearer it approximates to the perfection of ideal beauty, and the greater the beauty of the work of art the more it affords pleasure. This fact makes art directly liable to censure in the name of a certain kind of morality though it must be admitted that a morality that has only a negative approach, that of forbidding pleasure, can only be of an extremely narrow type. Morality of this type views all pleasure as in itself immoral and consequently, art, which affords pleasure, is regarded as something to be distrusted and avoided. Obviously this objection is one that can be easily met. For art is not the only activity of man that is connected with pleasure. Religion too promises its votaries raptures of its own kind, claiming in fact, that they far excel in intensity any pleasures the illusory material world can ever offer. In a simpler and commoner plane of approach too, it is well-known that any attempt successfully completed brings its own reward of happiness and pleasure that derive from the consciousness of a difficulty overcome. The thesis that art is baneful because it has to do with pleasure automatically invalidates itself as a plea for the abolition of art because art is not the only activity that can be so charged.

However, other objectors to art, claiming to subscribe to wider and less thoroughly puritanic moral conceptions, base their stand on the idea that art, because it makes a powerful appeal to man's heart and has a big hold on his imagination, may well be used to sway him to base thoughts and deeds. This, again, is a charge that can be easily countered. Granting that art commends itself so strongly to men that it succeeds better than intellectual persuasion, that need not by any means be a detracting quality in art. If there is a real danger that art may be misused or abused, the right thing to do is to guard against the wrong and harmful use and make the best of the good that can come from its right use. On the other hand, advocating the complete suppression of art, because it could be abused, is (apart from the fact that it would be clearly impossible to do such a thing) not less unreasonable than the procedure of cutting one's nose to spite one's face. Nothing shows how indispensable art has become in the life of man, than the vastness of the disastrous consequence that would result from ill-conceived measures for a forcible suppression of the artistic impulse.

The detractors of art either denounce it because of its nature or on account of the evil effects it may give rise to and either way, their charges, as we have seen, can be easily refuted. It would be right, however, to ask to examine the credentials of these critics of art. Whence their authority, and on what basis do they claim to set themselves up as a panel of judges constituted to examine art? Art has been denounced wholly on moral grounds. The doubt naturally arises, therefore, apart from the truth and merits of the charges themselves, whether such charges can at all be brought forward. The moralists seem to have stepped over the bounds of their proper jurisdiction in presuming to pronounce on aesthetic matters. This view depends, of course, on the range that one allows to morality. In a very limited, narrow,

simple and immediately practical manner of approach, morality may be nothing more than a code of social ethics. If it be little more than that it needs no extraordinary exercise of the imagination to see that, like other social habits, such a morality must be itself subject to vicissitudes from time to time in the same society, and often to radical changes that make the morality of one society living apart from another and in different surroundings, quite unacceptable and even totally reprehensible to the other. In this case, however, it is only fair that we take a correspondingly small-scale view of art also and do not attempt to deny that differences between society and society must be reflected in the art flourishing in this society and the one thriving in the other. If the relation between art and morality be examined at this lower level, one cannot but accept that in so far as every society cherishes certain ideals and values, any art that tends to undermine fundamental institutions and accepted notions must be and is bound to be checked by those in charge of morality. The issues in this question are rather involved. The moralists would be well within their rights in taking steps to restrain art that tends to subvert moral values. It may at once be asked if art cannot exist apart from moral values, whether it may not confine itself to a sphere that suffers no common territory whatever with the moral sphere. In practice this is well-nigh impossible. Art has for its material, life. In depicting this life there must always be a view-point, a view-point that may be implicitly, beautifully and artistically conveyed in good works of art, or explicitly, blatantly and inartistically advertised in the bad works of art. There being a view-point, then one of two things arises. Either the view-point is in accord with the ethical scheme obtaining or it is not. In the one case it earns the commendation of the moralists and in the other it has moral disapproval and scorn heaped on its head. Now again, an objection immediately suggests itself. Is it not possible to evaluate the work of art as a work of art alone, quite apart from whether the view-point warms our heart or chills our blood? The thing must be possible, people feel. In a war, while seething with fury that the enemy had stolen an opportunity to bomb out of existence a whole garrison, and denouncing the act as inhuman, an impartial general will always concede that the very same inhuman act, from the military and tactical point of view was a stroke of genius, an example of masterly tactics. Cannot one have similarly an independent standard by which to judge works of art without doing violence to one's moral conscience? A standard which will enable one to say, for instance with regard to a motion picture, that while one is pretty sure that it must incite people to arson, loot and plunder, considered strictly from the point of view of art, it has many the good points and must rank as one of the master-pieces of motion-picture art. The instance cited may appear only half-serious, but that is not to say that men have felt the need for such an independent standard only half-heartedly, which would be far from the truth. The need has been felt so strongly and so urgently that to fulfil it there arose an idea and a school of aesthetic criticism based on that idea. This school has for its guiding light the doctrine that art exists for its own sake. It does not exist for morality's sake, is not beholden to it in any way, and consequently it would be an unwarranted intrusion and an intolerable impertinence on the part of morality to meddle in the affairs of another, a neighbour may be, but a resentful, self-righteous neighbour who will not tolerate criticism given as and when others please to give it.

Even if it is right, as it is, that the moralists over-ready to pronounce judgment on art be restrained and made to stop within proper limits, the mode of setting up an Art for Art's sake school does not appear to be the proper method of setting about the matter. For the doctrine of "ART FOR ART'S SAKE" is an inherently inconsistent and plainly unrealistic and impractical one. The artist, as much as any other man, is a child of his society and his times, if not more so. Whether he would or no, society is bound to leave the marks of its influence upon him, just as he, if he is powerful enough, is bound to leave traces of his influence, in the shape of ever so slight modifications, on society.

Again the artist, even if it is an irresistible and irrepressible urge from within that prompts him to engage in creative artistic activity, always has a communication of his thoughts, feelings and experiences to others than himself as part of his artistic purpose. There is in fact no need to fear the Ivory Tower attitude as among the dangers to which art might lure one as, the real artist with a consciousness of his responsibility and ability, is not ever likely to shut himself up and get lost. It is only the cranks who do it and in nine such cases out of ten; there are reasons other and more fatal than the blandishments of the Muse, that induce a man to wed solitude and cling to it. Often enough too; the tenth man may actually be a frustrated artist putting on a pose, trusting in an inverted form of exhibitionism, to draw that attention to himself which he has failed otherwise to secure. Since then art is an activity taking its rise in, dealing with and wholly depending for its existence upon life, the art for art's sake theory, for all its wide popularity, is an absurd idea: Yet it would be fruitful to understand the circumstances that gave rise to the idea at all. The doctrine arose chiefly as the expression of a protest against the art for morality's sake thesis which had been the prevalent notion for centuries. The Art for Art's sake doctrine was a bombastic war-cry, with only a single, tiny grain of truth hidden away in a mass of stuffing. This truth was that there was the genuinely-felt need for an aesthetic standard. It seems possible to argue that the setting up of such an independent scale of valuation is a welcome thing. The basic criticism would of course be based on the criterion of beauty, a criterion suitably to be modified and applied as the different branches of art may require. Attempts have been made by recent writers on aesthetic matters to suggest indeed that the aesthetic standard can be applied outside its field, that is, even to matters that are not primarily aesthetic. Thus, for instance, one may speak of moral beauty. However, unless one is precisely certain of what one means by 'beauty in this context (often little more is meant than the quality vaguely termed 'good'), one cannot at all be sure that this proves anything. The aesthetic standard, though, would be valid and rightly applicable in the aesthetic field, and may be looked up to in cases where it is felt that the morality in the matter is not of importance. One is justified in noting however that while theoretically art and morality may be considered apart, from the practical point of view they must be felt always to be exceedingly close, overlapping and in any case, constantly interacting, even if they are not actually inseparable.

In the ultimate analysis, art and morality both spring from life and neither can be considered apart of life: The special nature of both of these activities makes it very difficult to consider them separately from each other. In real life they always go close together, thus giving rise to such questions as whether bad art results from bad morals, or vice versa. The answer can only be that both the processes are equally possible. They are like the reversible reactions one comes across in Chemistry. Despite art and morality being classed as concomitants and elements interacting with each other, there is the fact that of the two, morality in men's minds appears superior among the two and is therefore entitled to the first consideration. The growth of this attitude need not seem puzzling or mysterious. It is quite understandable. To begin with, morality was a social concern, while art began as an individual pursuit. Thus, morality, taking precedence in society and having behind it the whole machinery of social justice as an expression of the social will to enforce it, gradually developed an aura of dignity about it which art took long to acquire for itself. It was not so very long ago that self-respecting families considered themselves socially ruined and deprived of all dignity and prestige if a son joined a dramatic troupe. It is only lately that art has been coming into its own, with the recognition that it is also a noble act of the spirit and certainly not something to be ashamed of. It is because of the fact of art having held an inferior position in the past that it was considered its best justification if it could serve tolerably well as a hand-maiden to morality. With the growing sense of the importance and value of art as art,

today the position has been so much reversed that art which smells ever so faintly of a salesman or a propagandist is considered to have forfeited its title properly to be called art. The artistic conscience of today is an extraordinarily sensitive and thin-skinned thing. It bids fair to exceed in the delicateness of its constitution the greatest record which the moral conscience had in the set up in the past when morality ruled the roost.

In this matter again, thus, as in all the other affairs of human history, one may perceive the oscillatory movement that can be represented by the image of the pendulum swinging. Morality, from a position of unassailable strength has had to yield ground before art and the growing tide of its increasing importance. They were for a time on an equal footing. Then art seemed to gain a little more in strength, and already one sees evidences of this movement in the "advanced" countries where art is worshipped as a fetish and the artist as a God, and morality has shown signs of being pitifully forced to the wall in the rush, bustle and clatter of social adulation and literary tea-parties and One Man Art Exhibitions. Perhaps an even greater degree of decadence must be suffered before morality, recovering from a stupor as it were, will stagger on to its feet again and matching itself against its drunken, reeling and complacent adversary, floor art and assume its erstwhile dominance again. And yet that would by no means be the end of the story. For the pendulum will keep swinging, swinging and swinging, long before it comes to rest in the state of equilibrium. And as even that point of equilibrium would be equidistant from the extremes touched by the swinging bob in its oscillations, so does the solution lie in the matter of this dispute between art and morality. The truth is midway between the extremes; art and morality, both in moderation, inter-related and well-blended, with neither in excess—that is the recipe for a cordial, a cordial that would do good to life and humanity, neither going to the head for having too much of the intoxicating element, nor depressing the constitution unduly and dangerously for having too little of it.

V. RAMAMURTI,

—*Hons. Eng. Litt.*

Cats and their Ways.

"So in our peace our task we play,
Pangur Ban, my cat, and I;
In our arts we find our bliss,
I have mine and he has his."

This stanza, one of four or five others, was found in the note-book of a scholar of the sixth century. It expresses very well the secret of the fascination that the cat as a companion exercises over any one who has bothered to understand it. Dogs have had more than justice done to them—flaming eulogies have been and are being and will be constantly written about their loyalty, their loveableness, and above all, their immense suitability as companions. I am not denying that all this, and more, is true. But, to my mind, an ideal companion is one who knows when to leave you alone—and it is precisely this master art of leaving alone, and expecting, in return to be left alone, that a cat instinctively has. A dog is a good companion, but, it insists on being one all the time. Let your attention wander for a second when he happens to be in an affectionate mood, and you are confronted with a pair of round reproachful eyes, mouth drooping sadness, and

thumping tail most expressively still, and at an angle speaking volumes for his hurt soul. You kick yourself-and human beings, at least one section of them, don't like kicking themselves, too often. The cat, independent, self-sufficient, emotionally so astonishingly well-balanced, is never demanding and possessive in its affection-and a dog often is. This is not to say that cats are not affectionate - that is a myth among several others about cats, which cat-lovers can easily discredit. Beneath an apparently cold and distant exterior very little beneath it, is a tremblingly affectionate nature subtle-and delicate and responding most sensitively to love and affection. There is nothing more soothing to a disturbed mind than the delicate sympathy of a cat, stretching soft paws, purring; arching and rubbing itself against you - a dog cries all over you and sympathizes loudly and noisily and clamorously; but a cat quietly lets you know that its affection is there whenever you want it.

Grace and absolute poise rarely or never desert them. Cats never make a mess of things just as they never get into an emotional mess. I have watched a cat detaching a tail off an unfortunate lizard with a dexterity that would have shamed a zoologist, and got so fascinated in the process that I forgot to save the wretched creature. Lizards' tail, are considered a special delicacy in feline circles, with the result that the lizards in our house are all either tailless or possess tails in various stages of growth. Now and then you see a huge paw stop a lizard in its scurrying progress across the wall while the reptile calmly submits to the amputation; the younger ones, of course, protesting loudly in their inexperience. The process is not painful, I have concluded, because the Almighty seems to have provided lizards and squirrels with easily detachable, and renewable tails. There is a streak of cruelty in every cat, and even the most domesticated among them will occasionally indulge in hunting expeditions in the garden. But I reconcile myself to it by thinking of the civilized human beings who kill tigers, lions, deer and birds with much less justification - not to speak of those who cut up sheep and fowl for their daily dinner.

Every cat, high-breed, low-breed, mixed breed, is an individual. By the way, breed seems to matter less in the case of cats. Even the most miserable 'stray' blossoms out into a personality that goes towards establishing a democratic and classless society that is most definitely not found among dogs. I have seen an Alsatian (a magnificent creature, I admit) look my dog up and down till the poor creature, all its cockiness taken out of it, visibly withered under the palpable scorn. Dogs are much more easily classifiable into types-cats can never be submitted to the process. Every cat is a character. They have strongly marked individualities and characteristics which develop and mature into complete personalities—they even have their fads and eccentricities. One likes its milk a little warm, another likes a pinch of sugar in it, one has a taste for 'appalams,' another insists on its daily spoonful of curd's and rice occasionally varied with a mixture of greens. Particular corners in the house or haunts in the garden, particular chairs and particular portions of the parapet—they are as finicky about these things as human beings. They have different exits and entrances, which are evidently timed to the minute, and arranged so that there are no 'accidents'-but occasionally an unfortunate Tom crosses his enemy's path and there is an uproar which brings terrified humans rushing to the spot; and the proverbial fur is let fly in all directions-after which the cats themselves march in completely unruffled, leaving us bundles of shattered nerves envying their cool heads.

It is a curious fact that poets have always got on well with this mysterious race and poets are traditionally difficult people to live with. An anthology compiled by Mona Gooden recently showed that Wordsworth, Keats, Gray, Christopher Smart, and a host of others have observed them and put them into their poetry. Even the redoubtable

T. S. Eliot, brooding profoundly on the problems of the modern world-the Eliot of 'Prufrock', 'Gerontion' and 'The Wasteland' has thought it worth while to take time off to consider cats. I am convinced that had not youth and vitality, and the tremendous enthusiasm and excitability of a people in its immaturity prevented Elizabethan England from making cats a part of their lives, Shakespeare would have poetized them-found the imagery for his more abstract and philosophic conceptions in the ways and habits of the feline race.

Lastly, cats are worth keeping if only for purely aesthetic reasons. A dog may be handsome and streamlined, but for prettiness pure and simple a cat, any cat, is unequalled. 'She's as pretty as a kitten' is something you hear very often. It is high praise for one who knows cats and their ways and one which he or she will hesitate to give. For prettiness that does n't pall, which is never the same, but different every moment in attitude and pose and expression-there are few things to equal a cat. A cat as it sits basking in the sun, drinking it in through the tip of every hair in his clean, sleek coat, nose and mouth of the most delicate, tenuous pink-pink that looks too good to last—eyes squinting, scintillating, vibrating with depth on depth of light and colour-I have seen very few things prettier than that. There is nothing static about the beauty of a cat. The impression, it creates is one of alertness and poise, poise that is ever-ready to change into new and surprising attitudes. And after all, the supreme test of beauty is precisely this—that it is always surprising that however long you have lived with it, it still makes you exclaim 'How wonderful!'

P. V. ANNAPURNALAKSHMI,

V (Hons.) English.

Cheeves

No sooner had my eyes opened than Cheeves floated in with the morning coffee. I sat up on my bed and looking towards the time-piece found that there was barely time enough to take my bath, cram some breakfast and rush to the office. I took the cup from Cheeves' hands and had just taken one hurried gulp when my memory flashed back to the somewhat unpleasant interview last night with my mother. All the taste vanished away from the coffee and I put down the cup with a groan of disgust (not to say of despair.)

"Cheeves!" I said.

"Sir", Cheeves responded in a rather sullen tone. The memory of the aforesaid interview was so keen that I had almost forgotten the misunderstanding between me and Cheeves. In fact, it was the sullen tone of 'Yes' which reminded me of the matter. Once again, I uttered a sigh of disgust.

It had started when Gopal made me a present of five-hundred Micropoles (those ones, you know!) on my birthday. I had immediately left off my Berkeleys and taken to the Micropoles with great zest. I mean, what can a chap do? You can't just waste five hundred of the costliest cigarettes, or use them for any other purpose than smoking? Can you?

But I do not know what the matter had been with Cheeves. On the very day—I mean my birthday—the guy had entered my room, sniffed loudly and looked around the room curiously. I had almost expected him to cry 'fie, foh fum' and begin eating me alive. But instead, he had just asked me complacently:

“Do you by any chance smoke one of these perfumed cigarettes, Sir?”

“What if, Cheeves?” I had asked most nonchalantly, judging from his tone that he did not like those cigarettes. Well, what I want to make clear is that I belong to a kind, generous and forgiving family but when it comes to a point of honour and dignity there are no better sticklers than we. If that blighter did not like Micropoles, it was his business. I would be the last bloke to throw away five hundred of the best cigarettes just because an insignificant blighter took it into his head to dislike them. However, I had not said any of these things to Cheeves for the sake of courtesy. From that day onwards, Cheeves had turned sullen.

But now suddenly another problem had reared its ugly head; and I found no option but to put it before the superior intelligence of Cheeves.

“Cheeves” said I again, now in a crooning voice.

“Sir”, he responded in a milder tone, obviously in a melting mood.

“Did you hear what Mummy said last night at supper Cheeves?”

“I did hear something of what Mrs. Vardarajan was explaining to you, Sir” answered Cheeves.

“Explaining? Cheeves!! She was actually on the point of hurling her plate at me, Cheeves, and you call it ‘explaining’,!!” I ejaculated.

“Well, Sir.....” began Cheeves.

“Well Cheeves” I interrupted “I made it plain to her that I was not going to marry that Miss Bhanna Rangaswamy. But Mummy says that she will be bringing a bungalow and a car as dowry and that I should be grateful to her considering that I was——, did you hear what she said about me Cheeves?”

“Yes, Sir, I did hear some remarks which Mrs. Vardarajan made concerning you, about your being a mere clerk earning just two hundred rupees which was insufficient even for your clothes and about your going off a begging in the middle of the month to your father and.....”

“That is enough, Cheeves” I cut in “you seem to possess extraordinarily keen ears!”

“Yes, Sir” said Cheeves evidently taking it as a compliment, and she also said that Miss Basanthi was a beautiful girl.....”

“Cheeves,” I cried, starting up from the bed. “Did I hear you correctly Cheeves? Did you call Basanthi a girl, Cheeves?”

“I did, Sir,” said Cheeves.

“My God, Cheeves, she a girl! She is a monster, Cheeves, a monster, an ogress, Cheeves!” I cried.

Well, I may be a chivalrous, courteous and a polite chap; but when it comes to a matter of life and death, I believe in calling a spade a spade or whatever a spade is called.

“She might be all that you say, Sir, but your mother says she is a beautiful girl and that you must marry——” Cheeves answered with exasperating calm. But it may be excused, since it was I and not Cheeves that was going to marry.

“But Cheeves,” I protested. “do you mean to tell me that I will have to marry that colossus which looks like a huge building on the verge of toppling down?” I asked.

“I don’t know, Sir,” Cheeves said and continued, “By the way, Sir, as I was ascending the stairs, Mrs. Vardarajan required me to inform you that Mr. Rangaswamy expects you for tea this evening at his residence.”

I gasped. This was a virtual bombshell! Mr. Rangaswamy and no less a person than Mr. Rangaswamy, the father of Basanthi was—my mind gave way! I was dead sure that that bloke wanted to interview me as his prospective son-in-law! But I had no wish to marry his daughter. In fact, as I have just mentioned, I had a positive aversion to her. And this aversion was mostly due to her physical appearance. She must have weighed not less than thirteen or fourteen stone with a height approaching six feet. Despite all the powder and rouge on her face, she looked as if she had just emerged from a coal-mine. But her father was a rich man and that made all the difference.

“Cheeves!” I said, at last gaining my composure “I can’t go there, Cheeves. It is impossible.”

“But your mother, Sir,.....”

“I will rather risk her anger, Cheeves, than meet that——that——you know what I mean, Cheeves.”

I returned from the office that day at 10 p.m. having prepared an excuse of extra work at the office to offer my mother. But nothing happened.

Early next morning—it was a Sunday—Cheeves floated in with two letters on the salver; one from a friend and the other from Mr. Rangaswamy.

Without opening the letter, I looked at Cheeves and asked:

“What happened yesterday, Cheeves?”

“Well, Sir, your mother waited for you until 5-30 p.m. and seeing that you didn’t turn up, she sent me to Mr. Rangaswamy to present your excuses.”

“Did you go, Cheeves” I asked.

“Yes, sir, I went. As soon as Mr. Rangaswamy observed me, he enquired who I was. I told him that I was Cheeves.”

"Cheeves" he said, "What do you mean? Cheeves? What Cheeves?" Not very well comprehending his interrogations, I informed him, Sir, that I was Mr. Rajan's valet. 'Rajan?' he asked, as if puzzled 'oh, you mean Mr. Rajan. What's the matter with him?'

'He is slightly indisposed, Sir,' I said.

'Indisposed! What's the matter?' he asked me.

'He is running a slight temperature, Sir, but nothing serious' I answered as if to reassure him. 'So he is running a temperature'. 'Did he consult a doctor?' he asked me.

'No, Sir,' I informed him 'But this is usual with him. For the past six months, he has been having this complaint, occasionally accompanied by slight coughing. On one occasion, he spat some blood also Sir. But the doctor has reassured him that it was nothing serious.' On hearing that his prospective son-in-law was suffering from pulmonary consumption, I was sure, Sir, that Mr. Rangaswamy would break off the engagement. But instead he said "Yes, it might be nothing serious. After the marriage, I intend sending him to England where he might consult competent doctors."

"Cheeves," I groaned "that bloke has sworn to kill me. He won't leave me, Cheeves. I am sure of it".

"However, Sir," continued Cheeves, "he asked me whether you did not go out for walks to the pictures for a diversion. 'Yes, Sir,' I told him 'Mr. Rajan usually goes to his club. He plays cards there, Sir.' 'Cards?' exclaimed Mr. Rangaswamy 'I hope he doesn't gamble.' 'But, Sir' I told him 'there is no interest in cards without stakes. At least that is what Mr. Rajan said when he lost six hundred rupees the other day and had to give I. O. U's. for that amount. This, Sir, I was sure would knock him out. But no. He smiled a sorrowful smile and said in a tone of deep concern'

"Well, well, he'll leave all that when he is married. Marriage is a responsible thing. What—er—Thieves?"

'My name is Cheeves, sir,' I informed him with dignity.

'Gambling is a bad thing' continued Mr. Rangaswamy 'but I cannot think of any man fool enough to lose six hundred rupees.'

'But he doesn't do it everyday sir,' I put in, seeing a chance for another try. 'He drinks heavily before going to play, sir.'

This visibly staggered Mr. Rangaswamy. He turned quite pale and spluttered:

'What! He drinks! Mr. Rajan drinks! But his father told me that he was a nice boy?'

'Yes, Sir,' I continued, and to give him the *coup de grace* 'I said' He is a nice boy except that sometimes he drinks too much. Only the other night, I had to bring him home from the police station he was kept in remand for having teased while drunk a passing girl on the road.

"That finished him, Sir. He swayed in a precarious way and before I could go to his support, he collapsed in the easy chair with a shout of 'Water!' Then as a parting shot, I requested him not to inform you, that I had told him all this about you." Then I took my leave of him. I hope, Sir, that this letter has something to do with it."

Cheev's reminding me of the letter brought my attention back to the letter on the salver. I opened it with mingled feelings of hope and apprehension. Mr. Rangaswamy informed me that owing to certain private reasons which he was unable to communicate, he regretted that my engagement with his daughter was cancelled.

"Praise be to God, Cheeves," I exclaimed and would probably have hugged Cheeves but for that man's look of austere dignity. However, I felt that I should reward this chap who had rendered such invaluable service to me. After all what does Micropoles or any other thing matter so far as you don't have to marry antiquated black buildings. So, I said:

"Ahem, Cheeves! about those Micropoles I feel....."

"I have already despatched them to my father-in-law as a present from you, Sir."

MOOSA RAZA,
IV. B. A. (Hons.) Eng. Litt.

The Physics and Chemistry of the Little Flying Creatures

The manifold phenomena of the world exhibited in the various branches of nature make mankind look at them with awe and wonder. The various scientific devices and modern inventions arrived at by continuous systematic study are themselves seen to be incorporated in nature thousands and thousands of years prior to those discoveries.

For example, man was first moved to have his own flying device when he saw the birds. Even so, though man by his efforts for centuries has found out the mechanism of radar or the device of detecting distant objects without the use of light, nature has got its own radar in the bat, the little creature which finds its *prey and way* by the simple mechanism of echo-sounding using ultrasonic waves, which we shall consider in detail. Moreover, scientists by their ceaseless toil and intellect have found out a chemical process that can produce light. But the wonderful awe-inspiring production of light at a regular, well-defined, short intervals of time by the glow-worm or fire-fly has baffled mankind for several years.

THE PHYSICS OF THE BATS.

The whole infallible system of bats that locates the objects that are heavy such as lamp posts, fences, tree branches etc., works on the simple mechanism of the reflection of sound waves or echoes. God only knows which micro-wave or crystal oscillator produces high-pitched sounds that are found to stream out of the bat's mouth. The waves are reflected back from the hard objects the bat gropes its way into theregions that are echo-free.

Physicists have invented electronic devices to detect the waves emitted by them. Dr. Donald Griffin and Robert Galambos did excellent research on this subject and brought to light the following facts :—

Bats do not seem, unlike human beings, to make much noise in their progress. For, the ultrasonic sounds are not audible to our ears and hence the so-called sonic amplifier has to be used to convert the inaudible ultrasonic frequency. The frequency for their 'Radar work' is near about 50,000 cycles per sec., whereas the maximum audible frequency for human ears is only 30,000 cycles per sec. The bat emits a steady tat-tat-tat of about 30 ultrasonic cries a second as he cruises about in the air. When he is passing an obstacle this tat-tat increases and again falls to 30 after he passes it. The bat propagates into air audible "clicks" also which have been attributed to the sudden starting and stopping of the ultrasonic oscillator inside the bat. A keen ear can detect also a buzz of low intensity emitted by the bat.

Dr. Griffin and his collaborator "gagged" some bats—*i.e.* closed their mouths—and sent them flying. No cries were emitted and they were completely helpless in air as they bumped into the walls or on obstacles. Once the strings that tied their mouths were cut, they accurately avoided the obstacles. Though the larynx of the bat is found to be much like our own, countless special vocal chords are also seen. It was also found that when their ears were plugged with cotton, they were as helpless as when their mouths were shut. So though they emitted the cries, they were not helpful to them and hence no increase in the "Tat-Tat" per second was detected. The deaf bats emit a continuous monotonous chatter of about 30 cries per second. By a different experiment, it was found that electric currents are set up in their cochlea called "Cochlear Potentials" by the ultrasonic sounds.

So we can say that the bat 'hears its way'. Perhaps, by the intensity of the reflected train of waves the bat is able to distinguish between heavy objects and soft objects and thus detects its prey that reflects the train of waves with a particular range of intensity.

CHEMISTRY OF THE GLOW-WORMS

Though the complete process by which light is produced in the glow worms, is not known, by chemical analysis of fireflies it is found that four fundamental substances, namely water, oxygen, an enzyme called "luciferase" and a relatively simple compound called "luciferin" are involved in the process. Probably the luciferin becomes activated and emits light.

There are several hundred thousand light-producing cells in a fire-fly's luminous organ and in some kinds of fire-flies the flash lasts only a hundredth of a second. The luminous organs and the whole body of small insects, are ventilated by the direct conduction of air by tiny tubes and nerves. Some biologists thought they could see microscopic valves but it is a wonder how these valves function so very quickly. The flight organ requires only the merest trace of oxygen and it is hard to conceive of valves capable of excluding oxygen so completely from the cells. So we imagine that the luminous cells are under the control of an unknown muscle-mechanism.

Light, however, can be produced without a living tissue making use of extracts of luciferin and luciferase and by mixing the two solutions, we can see a sudden flash of light. Only quite recently, scientists have found out a device to reverse this reaction so as to produce flashes repeatedly.

Light produced by the fireflies is useful to the "lady glowworms" to find their husbands. There is no important use of their light apart from the fact that in tropics ladies are said to put live fireflies in their hair-nets when they go a ball and natives are said to stick fireflies to their big toes in order to scare away snakes as they walk through dark jungles.

The courtship of the firefly works like this in the kind found near Washington, D. C. The female sits on a blade of grass and waits until a male flies within its range. When he flashes, which he does at rather regular intervals, she replies him by turning her own light. The male then turns towards her, flies a little way and flashes again. She replies and so by a series of such signals she guides him to herself.

It is not colour or duration of flash that distinguishes the female flash from the male flash. It is a matter of timing. The female always responds to the male after a precise time interval. A particular species has got this interval of time as 2 secs.

So by having a flash light partly hidden in the grass and flashing every 2 secs. after a male flashes we can deceive a dozen males or so at a distance of about 20 feet. But the firefly's light is potentially much more efficient than electric light in which about 60% of the electrical energy is wasted as heat. The firefly emits only the green wavelengths of light that are most sensitive to our eyes. There are ever so many varieties of light-producing organisms called the 'automobile fly', 'railroad worms' and in oceans ranging from microscopic protozoa and bacteria to squibs and fish.

Thus there are innumerable, interesting and impressive processes which we see on the earth and many such will be discovered by the students of nature.

S. SRINIVASA SUBRAMANYAM, V. Hons.,
Physics.

The Better Part

A friend of mine who is just as tactful as the average tadpole got into an argument with a lady whose strong point was by no means a healthy sense of humour. "The rise of modern women is mainly due to high-heeled shoes", he informed his smouldering listener, and then proceeded to describe in caustic language "that Vanity Fair *alias* Ladies' Club".

While he was just driving home his thesis about the weaker sex being weakest inside the head, his torrential eloquence came to a sudden halt and he uttered rather irrelevantly a loud "Wow!". All is not well, as you know, which ends with a yell. What happened was, my friend lost in admiration for his own argument was not alert enough to dodge the guided missile which hit him—a rolling pin, to wit. And the lady threw the rolling-pin, obviously because she could not lay hands on anything heavier.

There are two sides to every question if you are not really interested in either of them. While I feel that the lady should not have resorted to arms, I do believe that this world will be a much better place to live in, if people cared a little more for tact than for fact. Do not call a spade a spade, except of course when you are playing Bridge. For, quite often, experiments with truth turn out to be explosive.

Your boss's son might be a dunce whose I.Q. is—like Lord Emsworth's—ten points less than that of a rather unintelligent jelly-fish. Suppose his father considers him to be a budding Macaulay and shows you, one of his incursions into the field of writing. Now, you might actually consider the essay to be just double-distilled nonsense written in a handwriting which is a cross between Egyptian hieroglyphics and a doctor's prescription. But if you know with which side of the bat you should hit, you would exclaim, "Well, well.....this is sheer genius sir!" A more resourceful person might even add, "A chip off the old block, I suppose, Sir!" and pocket an increment. As somebody put it, "Figures don't lie, but liars will figure".

Again imagine that you attend the music concert of one who happens to be the father of the girl to whom you have lost your heart. Most probably as the music filled the hall you might have got out to make room for it. But when you meet him the next day you will put on a bright face and pay him a handsome compliment unless you want the path of your love to become a blind alley. If on the other hand, you throw discretion to the winds and tell him that with eyes closed nine persons out of every ten will identify his voice as a donkey's while the tenth will consult an E.N.T. specialist—well, you will then face the music, indeed.

I had a school-teacher who liked jokes—especially, his own. The students used to laugh at his joke not because he was clever but because *they* were. Only once, a rather imprudent classmate of mine commented rather loudly something to the effect that compared to his "jokes", "Les Miserables" was a hilarious comedy. And, lo! and behold! In the rankings of the next exam, his name followed all the rest.

It is not unusual that "reasonable" wives tell their husbands across the dinner-table, "The trouble with you, dear, is that you are so changeable. Monday, you liked beans; Tuesday you liked beans; Wednesday you liked beans. And, all of a sudden on Thursday, you say you *don't* like beans?" If the hubby chooses this moment to say with righteous indignation that it is high time she extends her tyranny to other members of the vegetable kingdom—woe unto the household. At least, in the interests of peaceful co-existence, he will have to swallow the comment along with the beans. I would even advise him to remark that as far as cooking beans was concerned, age cannot wither nor custom stale her infinite variety.

History has recorded only one instance of a husband escaping after making a really dangerous statement. Winding up a heated argument he said, "I apologize, honey. You are right and I am wrong, as you generally are!"

I am sure Mark Twin must have had a rather hot debate with his wife before he wrote, "Truth is the most valuable thing we have. Let us economize it".

R. VASUDEVAN,
V. Hons. Economics.

Leave Letters

Some people will do anything to achieve fame. They will stand on their heads, perform somersaults, chew safety-pins, or still worse, swallow glass pieces. I confess that I can do none of these acts of bravado. I like short cuts to fame. I want to get famous without taking any trouble whatsoever, and once I am a celebrity, no one is going to ask me how I became famous. This may seem wishful thinking. Coming down to cold facts, I realize that I am perhaps the unluckiest person in the world. I know that I sound a bit pessimistic, but I can't help it, and if you were in my position, I bet you would be much more miserable. My misery was due to the fact that when opportunity knocked at my door, I was so deaf that I could not hear it!!

I sometimes wonder as to why everyone else has the luck, mostly undeserved, and why of all the persons Dame Luck had to forget me. She does not believe in giving the devil its due. Just consider my misfortune. I am also, like many others, on the verge of completing my studies (that is what I sincerely hope and think) and at this stage I get the most remarkable brain-waves which I could have put to use during my scholastic career. It never occurred to me that I could mint money if I started coaching students in the noble art of leave-letter writing. Therein lies my genius, which was latent till now, and now it is rather late. I have missed the bus again. Am I destined to live a life of regrets, and tell the world that it does not know to recognize a genius.

Till now, I have been guilty of writing stuff and nonsense. Coming back to the topic, I feel it would be a fine idea if I were to write a book on leave-letter writing. I am sure that there will be a terrific demand for the same, and I am not in the habit of giving away complementary copies for the mere asking. But I am not very sure of the consequences. Educational authorities will wait for the publication of the book, and perhaps ban the book outright. The very thought that my novel attempt might receive such treatment is enough to kill all my enterprise.

The fundamental rule that should be applied when writing for leave, is to convince yourself that you do not deserve it. The less you deserve it, the greater the ingenuity required. One must bear in mind that leave-letter writing should be a form of legalized bluffing. Write in such a way that it gives an effect of probability. The more the details, the better. Anyone granting the leave must be fully convinced that he is doing the right thing. If by the ruse, you have succeeded in getting the necessary leave, pat yourself on the back and remember me. No leave letter worth its name is devoid of lies and exaggerations, but a creative genius will do the lying part of it so artistically, that the person who is granting the leave would'nt mind getting fooled for a change. Remember,, that leave-letters, like love-letters require great tact. Never mean more than what you say, and never say more than what you mean. It's as simple as that.

There was a time, in those good old days, when the art of leave-letter writing was duly recognized. But, now-a-days, people are always bent on killing our initiative. They have introduced a stereotyped form which asks for your name and address and other irrelevant details as to the cause of the disease from which you are alleged to be suffering, and its effect. They also specify that a medical certificate ought to be attached if the disease is more than two days old. You are your own doctor for certifying that you were ill, provided, of course, you have a two-day illness. There is no necessity to mention your temperature chart in your leave-letter; it does not convey any sense whatsoever.

Even if one suffers from a common cold all the time, it is best, in your interests to vary the name of the disease. Internal catarrh sounds a much more dangerous disease than an ordinary cold, though both mean the same. Any medical dictionary will serve your purpose of making mountains out of mole-hills. The most common student diseases are the twin ones of cold and cough. They always come together, and even if one is a little late, they join hands sooner or later. Catching a cold is by far the easiest thing in the world; it is waiting to be caught, and once you catch it, it does not let you go. Hence, if you want a two-day holiday, a cold is strongly recommended. To give the disease, a genuine touch, just keep a handy vapour-sniffer and see that it is plugged to your nostrils. Occasionally, let out a battalion of sneezes, and then all not well will be with you, I mean ill. You are the victim of a cold.

Stomach aches and headaches are also quite frequent among the students. These aches are made to order, and they occur when you most want them. There is no time limit for these indispositions. They are forever at your beck and call. There is no greater adventure than cutting classes and rushing to the nearest matinee show. The next day, you have just to write that you suffered from a splitting headache (probably due to seeing the film). Be careful in using some adjective to your headache. A headache as such is no reasonable excuse. Generally, these gambles come off, unless, of course, your professor happens to be seated next to you at the cinema. The only explanation that you could possibly give for this disastrous turn of events, is that you were a victim of daylight somnambulism. Calamities such as these are rare, and happen only when you have the cheek to ask your neighbour, possibly your professor or father for a cigarette-lighter!!

Who can withstand the temptation of French leave? No student worth his salt will say that he is unacquainted with this term. In short, for the sake of bookworms, let me tell them that it is unexplained absence. Colleges have become stricter, as regards attendance and the ardent practisers of French leave are almost losing touch with a highly specialised art.

By some strange coincidence or by some pre-planned conspiracy, fever and examinations come simultaneously. As the 'exams' approach, the temperature rises and by the time the 'exams' commence you are safely wrapped up in your bed. People do not realize that an onion in an armpit and a bit of sunlight is all that is necessary for the mercury to shoot up: with me, as I have remarked earlier, my luck is so bad, that I get fever the moment the 'exams' are over, I cannot account for this delayed action. When I pray for illness, I am as healthy as a Glaxo baby, no matter what I do. I take chill baths; get drenched in the rain; and sleep out in the open, and it is my brother falls ill—the fellow who was confined to the house all the time.

I will be failing in my duty, if I complete my article, without mentioning my doctor, who helps me a lot with my leave letters. I get along fine with him, that I sometimes feel like conferring some degree such as F.R.S.T.C. (Fellow of the Royal Society for the Treatment of Colds). He is a man who understands me. Whenever I need leave (which I regret is rather often) I approach him with the confidence of a born patient. I just confess that I have a cricket-match to play for a couple of days, and he certifies me as undergoing treatment for the improvement of my calf and shoulder muscles. He does his business; I do mine; and the authorities do theirs in granting me the necessary leave.

It is so difficult if not impossible to say whether a disease is faked or genuine. One of my friends, gets promptly ill on every-alternate Tuesday afternoons, just because

he has to write essays. I can well imagine his plight when his ruse is discovered. His goose will then be properly cooked. After all no disease occurs with such accurate periodicity.

Another enterprising student regretted to announce with great pleasure the death of his mother-in-law, and wanted a week's holiday to attend the funeral. I presume, he took five days for the celebrations. Marriages, birthdays, deathdays, anniversaries, provide ample opportunity for leave-letters. If you can think of no excuse, just put on your dunce cap and think hard. You are bound to find some excuse. Someday, out of sheer desperation. I am going to write a leave-letter, frankly stating that I want a holiday for no particular reason at all, and you bet I shall wangle out a long holiday. Even truthfulness pays, sometimes.

P. SHYAMSUNDAR RAO,

P.G.II. ENG. LIT.

Presidency College.

The Pavilion Cat

Reginald Smith was a queer sort of person, but so far as his batting went, he was to the Nondescripts Club what Jack Hobbs in his peak was to England or what Sir Donald Bradman was to Australia in his heyday. On wickets good and bad, whether it shone or whether it blew, provided only that Reggie was convinced that he had got out of bed on the right side in the morning, had not spilt the salt on the breakfast table or walked under a ladder that day, he would be perfectly confident and at home against any sort of bowling and thrill everyone with his elegant artistry.

Since becoming the Captain of the Nondescripts it fell to my lot among other things to ensure that on vital match days Reggie's vulnerable Achilles' heel was well protected from injury from any wayward shafts of misfortune, and that all that was humanly possible was done to maintain his self-confidence on the hundred cent-per-cent level.

There were two things especially which would have brought strokes of apoplexy to Reggie. One was the thought of starting a game on the thirteenth of the month (particularly if it also happened to be a Friday), and the other was the idea of going in to bat without his having patted and affectionately caressed Billy, the pavilion cat. As a responsible captain with a reasonable amount of foresight, I had been concerned to find ways and means to wean Reggie from the seductive feline influence of Billy, as, besides being by no means immortal, there was no knowing when the cat, one of these days, might not take it into his head to go chasing a mouse out of the pavilion, for instance, and never appear again. The fat, as you might say, was likely to be in the fire at some future date, and I knew that. But I had not the slightest inkling that matters would develop into a ghastly crisis as soon as in fact they did.

We were playing against the City Blues in the four-day final of the City Championship Tournament. The Shield had been with us for the past six years in succession and consequently we started as favourites for the title. Besides, Reggie had been in great form of late, there wasn't a '13' in the dates of play or a Friday, and

Billy had not shown the least sign of getting bored with his present surroundings and making a bolt for the open without prior notice. We were therefore reasonably hopeful of winning the Championship for the seventh year in succession.

We lost the toss, but the Blues, batting first, collapsed for a meagre 146. I declared our first innings closed at 265 for 5 with what seemed a comfortable lead of 119 runs. But the Blues' batsmen came into their own in the second innings and made the tall total of 386. Needing 268 runs to win we started our second innings on the afternoon of the third and penultimate day and had made 121 for one at the close. Since that wicket had fallen barely ten minutes before the draw of stumps, I had sent in our wicket-keeper as "night-watchman", in place of Reggie who was the usual No. 3 in the batting order.

At this stage we needed another 147 runs to win and had nine wickets in hand and a whole day left. Our hopes were high, though naturally they centred considerably on Reggie. Just before leaving the ground I met him and told him how much depended on him on the last day and cautioned him to be extra careful with salt-cellars, ladders leaning against walls etc. and not let luck play any monkey-tricks with his confidence. He promised to be very careful and I went home fairly assured, with Billy's mew sounding in my ears like dulcet music.

The next morning brought the shock. I was having my shave when the telephone rang and Jones, the head groundsman, told me that poor Billy had got caught underneath a truck in the night and been run over. I felt a sinking feeling in the pit of my stomach. Already I could visualise the blank, uncomprehending, stunned stare of Reggie as the news was broken to him and the still blanker look on the faces of all Nondescript supporters as Reggie walked in soon after, caught off a full toss on the leg-side for a dismal duck. Something had to be done quickly if that was to be prevented. I finished my shave in a minute. Under the circumstances it was a surprise that I didn't cut myself more than the three times I did. It was already getting on to eight-thirty and the game was to begin at ten a.m. sharp. I had my bath, dressed hastily and raced to the ground in my car. Jones told me everything. All that was left of Billy was a dark red mess and tangled black fur.

I was thinking furiously what could be done, when suddenly I had an inspiration.

"I have it, Jones! Can we get another cat of about the same size as Billy?" I asked.

Jones said there was a cat like Billy in his place, but that it was a striped yellow-and-black one. "If you're thinking of substituting him for Billy, sir, only a blind man would be deceived", he pointed out.

But that did not affect my enthusiasm in the least. We drove to his place in a hurry, got the cat and were back at the ground in less than ten minutes. I left the cat in Jones's charge, unfolded my plan to him and just had time to drive home, get into flannels and reach the ground again a few minutes before the start.

Reggie greeted me with a woe-begone look as I walked in. "Billy is gone, skipper", he said in a sepulchral voice.

I looked thunder-struck. "Jones!" I called. "Jones, Mr. Smith tells me that Billy is missing. What's the matter?", I asked in a perturbed voice.

"I think he must have gone out, sir. The boys forgot to close the side window last night and the saucer of milk left for him as usual this morning hasn't been touched, sir", said Jones.

"In that case we may have to advertise in the papers. But better search in the neighbourhood first, Jones", I replied.

I turned to Reggie. "Look here, old man", I said, "You must not let this disturb you today. Billy's only gone out and possibly lost his way somewhere. We will have him back by this evening or tomorrow. But Billy or no Billy, you simply cannot let the side down. Just don't give the thing a thought," I urged.

But Reggie was as stubborn and unreasonable as a child. "But how can I forget Billy? I can't bat without seeing my Billy. He is my lucky mascot," he kept saying.

However I made him promise that at any rate he would go out and do his best, but the tone of his voice clearly betrayed that he was badly shaken and lacking in confidence.

The match was resumed punctually. The bowling was accurate and formidable and with the batsmen taking time to settle down it was not until twenty minutes that the first runs came. Reggie in his pads and awaiting his turn to go in was a picture of dismal pessimism. With ten runs added to the overnight total we lost our first wicket of the morning, when the night-watchman, awkwardly negotiating a sharp leg-break, was bowled. Reggie sighed and staggered on to his feet with a visible effort. I turned and looked at the dressing-room door anxiously. Jones was there awaiting the moment and on catching my glance he started forward saying loudly, "Sir, Billy is here inside the dressing-room!"

Reggie was just picking up his gloves when he heard Jones's words. His countenance cleared on a sudden and he rushed towards Jones, dropping his bat with a clatter. I followed after him.

Jones led us into a dark corner of the dressing-room. We stumbled across after him in the dim light. A massive, dusty, old oak-chest stood in the corner against the wall. We could see practically nothing in the darkness, but we could clearly hear a cat wailing.

"There sir, behind that chest," Jones pointed. "He appears to have gone there chasing the mice and now he can't get out. We will have to shift the chest, sir."

"Reggie was stumbling across muttering," "Dear old Billy, dear faithful old Billy,". He scrambled on to the top of the chest and groped behind it in the darkness.

Suddenly he cried delightedly, "Yes, he is there—the poor brute. I can feel his fur. He must be quite famished and frightened out of his wits. Take him out carefully, Jones, and be sure you give him plenty of milk."

By now they were calling for Reggie. As he hurried out I wished him the best of luck. His face was beaming as he uttered a hasty "Thanks". Tripping down the steps lightly he walked away towards the middle with confident and self-possessed air of a man who means business.

The rest of the story is simply told. As to the match, many of you perhaps would still remember the reports it in the papers. Reggie had entered with the score at 131 for 2. At lunch the total was 244 for 5 and Reggie was unbeaten with a chanceless 85.

When they came in Jones had a ready story about Billy having hurt a paw for which he had been taken to the "vet" and Reggie fell for the ruse, hook, line and sinker.

It did not take long after lunch to get the remaining runs. Everyone was wondering if Reggie would get his hundred. The sixth wicket fell after resumption and I joined Reggie for the seventh. I tried my best to give him all the strike, but could not avoid taking a couple of runs, so that when Reggie made the winning hit by pulling the ball over square-leg for a towering six which took the score from 263 to 269, he was still one short of his century. He was clapped all the way back to the pavilion for his magnificent innings of 99 not out.

We had thus won by four wickets and earned the right to keep the Shield for the seventh year in succession.

That evening the winners and the runners-up were guests at a party and reception held by the Corporation at which the Mayor presided and gave away the Shield.

Dinner was over and Reggie was enjoying his dessert when I thought it an opportune moment to disclose the truth to him.

"I say Reggie, about that cat behind the chest...", I began.

Reggie looked up. "You mean Billy", he said.

"That is exactly the point", I rejoined. "You took him for Billy, didn't you? Well, as a matter of fact, he wasn't Billy", I said, and explained everything.

Reggie was deeply affected by my account, and all but shed a silent tear on hearing of the accident to Billy. He looked not only sad, but clearly aggrieved.

"I thought", he said in a choking voice, "I thought I knew you enough to trust you not to cheat me like that, as if I were, I were—a child" he burst out.

"But then, old chap, we couldn't afford to lose that match, could we?" I asked, and added conciliatingly, "Be realistic, man; besides, you know all is fair in love and war".

Reggie still looked hurt. But I could see that he appreciated my point. He shook his head sadly and doubtfully.

"Yes", he muttered, almost to himself, "I suppose it must be so—'all is fair in love and war'".

V. RAMAMURTI,
V.Hons., Eng. Litt.

Sound and Fury

When Santosh arrived at the bungalow in response to a hasty call from the Rai Sahib, he found everything in a state of pandemonium. It looked as if a devil's conference had just come to an end and the members had adjourned for tea. The carpet was rolled into a corner. The sofas had been dragged out of the drawing room. Even the telephone receiver was dangling most helplessly by the side of an overturned table.

The condition of the inmates was no better. Santosh found a group of woman standing huddled in a corner looking for all the world like a pack of frightened geese. The Rai Sahib himself was marching hither and thither with full boots on, and a formidable stick in his hand. Two men-servants were walking in front of him whom he was exhorting to be courageous, all the while keeping himself in the background like a wise general. It looked as if martial law had been proclaimed throughout the bungalow and everything was in a state of emergency.

"Hello! So you are here at last!" said the Rai Sahib as soon as he perceived Santosh.

"What is the matter, sir?" asked Santosh.

"Hell has been let loose here, my boy", answered the Rai Sahib.

Santosh had been coming to the Rai Sahib's bungalow ever since he had been engaged to his daughter—Miss Nalini. In fact, it was not a love-marriage (since Santosh had never seen his would-be spouse previous to his engagement) but a 'marriage de convenance'. The Rai Sahib was looking for a well-behaved educated young man and Santosh was in search of a wealthy and beautiful girl. When these rare conditions were satisfied, Santosh was formally engaged to Miss Nalini. Ever since, the Rai Sahib had invited him to visit his bungalow so as to get acquainted with his fiancée and her relations. Even though Santosh had merely bargained for his fiancée and not for her nears and dears he thought it better to take the hail with the rain water.

"Hell? What hell?" asked Santosh.

This being a sensible and pertinent question, the Rai Sahib immediately proceeded to inform him that a huge python (about a foot long) had been discovered manoeuvring in the drawing room the Rai Sahib, though an extraordinary brave man, was not capable of handling this particular situation. In fact, as he declared vehemently, the advent of the snake into the drawing room was an unprecedented event in his life; and so was the inadvertent rap that the uncontrollable stick in the hand of Rai Sahib bestowed on the disappearing tail of the snake. Consequently Rai Sahib was now justifiably afraid—or rather anxious—that since the snake tribe was not of a very forgiving nature, this particular specimen might have conceived a feeling of intense dislike for him and might visit him at some inconvenient time in the night. This fear, or rather anxiety, was so strong in the mind of the Rai Sahib that he decided to put the snake *hors de combat* before going to bed.

"So, I am sure that that blasted python is hidden somewhere in this room and we have got to find it!" ended the Rai Sahib.

"How long did you say it was," asked Santosh.

This question was prompted by mere curiosity but his suspicious fiancée wrongly attributed it to another source. So she naturally proceeded to ask her betrothed :—

“Are you afraid of snakes?”

“Afraid of snakes!” said Santosh, in the most tolerant manner. “No, I can’t say I am afraid of snakes. Anyway, I have not been frightened by any, though I have come across some!” “What!” shrieked the Rai Sahib in a hoarse voice “you mean to tell us that you have actually come in contact with real snakes?”

The Rai Sahib in his astonishment forgot that so far as the nature of physical phenomena was concerned, ‘unreal snakes’ were an absurdity.

“Well, as a matter of fact I have once or twice handled them,” said Santosh modestly.

“Handled them!” shouted the Rai Sahib.

“And snakes too!” shouted Miss Roopa, the cousin of Nalini, almost on the brink of fainting.

Miss Nalini beamed on the assembled congregation with an air of pride as much as to say ‘Well, that is my fiancée!’

Santosh was herded by the Rai Sahib and the assembly to a convenient sofa and the rest of the ladies and gentlemen arranged themselves as the ancients did at the feet of their Guru to listen to Mahabharatha.

“Well, how do you mean? How do you handle snakes?” asked the Rai Sahib, voicing the query that was hovering on the tip of all tongues.

“There is no particular method of handling snakes,” began Santosh, with the air of an Einstein expounding the theory of Relativity, “but the way I generally follow is to catch hold of the snake by the tail and.....”

“Catch the tail of the snake” the Rai Sahib almost screamed. “Do you mean to tell me sitting there calmly that you actually dare to catch hold of the tail of the snake?”

“Then what do you do?” asked Nalini requesting Santosh to continue, disregarding the interruption of the Rai Sahib.

“Well then, I catch hold of the tail of the snake, lift it high up in the air, and revolve it rapidly round the head. By this process, the spine of the snake is broken and it cannot move. Then you kill it at your ease.”

“I am damned!” exclaimed the Rai Sahib in an undertone.

“But the most risky adventure that happened to me was when I was returning by walk from a village,” began Santosh.

Every one was now alert and attentive. Nalini once again beamed on the audience as the owner would whose horse had just won the Derby.

“It happened that I had gone there to hunt a man-eater which had killed three of the villagers. I shot it after a strenuous search of two days, and was returning back that evening. The road was lonely and on both the sides, it was lined by huge cacti. I was walking enjoying the solitude when suddenly, almost without knowing it, I stumbled on a huge black cobra. It was sitting coiled in the middle of the road with its hood as high as my shoulder. It would have measured some ten feet in all.”

“Gosh!” exclaimed the Rai Sahib, with his hair standing on end, “what happened then?” His tone showed that he was expecting every minute to hear that Santosh was mortally wounded in the ensuing combat.

“Well, what was I do?” continued Santosh. “It was a most difficult situation. It could not return to the village, and it was impossible to proceed. Moreover, since the cobra sat coiled, I could not get at its tail without coming directly under its black and gleaming hood. But I did not lose heart.....”

The whole assembly heaved a sigh of relief. Now, they were sure that their hero did not perish in the battle as they had feared.

“I calmly took off my coat and from a distance of about ten feet, threw it accurately over the head of the cobra. The cobra, to extricate itself, began uncoiling and I seized the opportunity by the forelock, or rather, by the tail. After that, the whole story is as good as.....”

“Cobra!” shouted Roopa, and immediately fainted.

“Where?” shouted the Rai Sahib and blindly scrambled off the sofa in search of his truncheon.

From a hole in the sofa on which Santosh was sitting a few minutes ago, emerged the notorious python-cum-cobra.cum whatnot, measuring less than a foot and having a most harmless appearance.

Mr. Santosh meanwhile was trying to dodge in the most heroic fashion behind the back of every overturned chair. It appeared as if he was manoeuvring to get at the tail of the snake. But then, once again inadvertently, the Rai Sahib threw his truncheon at the head of the poor serpent and it darted straight at the feet of Mr. Santosh.

The last cry that Mr. Santosh heard before falling down in a faint was “Why don’t you catch hold of its tail?” from Nalini.

* * * *

A few months later, meeting Santosh at a party where he was relating one of his exploits in South Africa, Nalini introduced him to her husband Major Ram Singh.

“Meet my friend Mr. Santosh, He catches the snake by its tail; or rather the snake catches him by.....the other way round, you know. In fact, he is Santosh, the Snake Slayer.”

MOOSA RAZA,

IV. B.A. (Hons.) Eng. Lang. & Litt.

On Bores.

Bores, like bugs and bachelors, are an international community. There is hardly a place on the face of the earth where all the three cannot be found. (Also the agony suffered is almost equal in all the three cases). They can be found in any social milieu, irrespective of differences in language, climate, topography, religion and culture. For example, neither bugs nor bachelors nor for that matter bores seem to be affected by such artificial boundaries which an over-sophisticated and over-political society like ours has drawn like the 'Iron Curtain', the 'Bamboo Curtain', the 'Free World', the 'Unfree World' etc. They seem to cross all such boundaries. Social taboos and customs of different types which are external projections of the emotional inhibitions of a social environment do not affect them at all. Thus, for instance the institution of marriage which is looked upon as something sacred in countries like ours is so deeply grounded in the traditions of this land of hoary traditions, that bachelors and spinsters are looked upon as curious specimens, as visitors from a strange and an alien planet. But despite such conventions the number of bachelors and spinsters is steadily increasing. There are those who say that married life is to be preferred, for 'bachelordom is a boredom'. But that is neither here nor there, for if bachelordom is a boredom, monogamy is monotony, which is another way of saying that it is a boring thing.

The impact of science and technology has resulted in making the world much smaller than what it was a century ago. But this has not in any material sense affected the growth of these three categories. Bugs abound in spite of D. D. T. and however difficult travel may be in these days of overcrowded trains, the rush into trains is amazing and the bugs find their way in and what is more, travel free!—a luxury which only highly placed people (M. Ps. with their passes) and the ever-growing tribe of similar ticketless travellers can afford. But ticketless travelling though an exciting and adventurous calling in the otherwise dull drab and 'boring' world will remain a risky thing for those who believe in obeying the law rather than evading it. Anyway no such problem remains for our friend, philosopher and guide, Mr. Bug. While the T. T. R. would be hounding out of the lavatory the ticketless traveller who had sought refuge there as the best hiding place in the world our friend Mr. Bug would be having a 'nice' time on the waist, the neck or for that matter any part of the anatomy of the T. T. R.

What is true of bugs is also true of bores. They can be found in any country, in all religions, in all schools and colleges, in fact anywhere and everywhere. For it is an experience shared by all devotees as to how they express relief after undergoing the tiresome experience of listening to 'boring' sermons. Further, bores are truly cosmopolitan, real socialists and real democrats. Not for them the absurd distinctions of wealth for bores could be found as much among the rich as among the poor, as much among the mansions as among the huts. Even before Karl Marx discovered the principle of dialectical materialism to give validity to the claims of the proletariat, bores as socialists existed and they continue to exist after him. The universality of bores could be understood if we just enumerate the various kinds of bores. There are arch-bores, bores by necessity, bores by conviction, bores by profession, historical bores, scholarly bores, train bores, and mobile bores. Indeed all scholars are invariably bores. I don't know if the converse is true. Bores are a commonplace in schools and colleges. They have become as inseparable from the colleges as the brick and mortar of the buildings. The term "bore" in college parlance becomes a convenient epithet to describe someone whom you do not like or whose orations you despise. Indeed it would be a marvellous thing if one could get away from the college without

attaining the title of a bore. 'Bore' is a title easy to attain but difficult to part with.

Bores are the best democrats in a world that is busy making itself safe for democracy and democracy safe for itself. Not for them the distinctions of sex. There are bores among men and bores among women. Men may say that women are more boring than themselves and women may say the same thing of men but neither of them can deny that they are themselves bores. The problem does not end there. For there are those who would say that a world without women would be boring—that a world occupied only by men, apart from the biological difficulties concerning the perpetuation of the human race, would be a dreadful world, perhaps more dreadful than George Orwell's 1984. Equally a world peopled only by women would be a noisy world, another tower of Babel to think of. In short a world of men without women would be as boring as a world of women without men. There is no North without South, no West without East and similarly no men without women and of course no women without men! Bores exist as much among ladies clubs as the clubs of 'men only.'

Bores are an international plague, against whom no scientist has ever devised any cure! At least one can ward off bugs by using such devices as the D. D. T. But not so with bores. They are not only omnipresent, they are omnipotent too. The scientist who will devise a method for warding off bores will gain the gratitude of the world but that is impossible, for, who knows that it may not itself become boring! Escape from boredom, says Bertrand Russell, is the most powerful of human emotions." But the question is as to how it should be done. They have danger signals for so many things. But no such signals exist for bores. I wonder if one could think of some such method as our ancients had for keeping off people whom they considered as socially inferior. It was a common practice in ancient India, as many foreign travellers have told us, for the socially inferior classes to be made to beat drums so that others may keep off from them. But that is impossible with bores for there is no known criterion by which one could classify them. All diseases have symptoms—boredom is a disease without symptoms. Bores come upon you with the suddenness of thunder or lightning but last longer than either of them. For instance it is a common experience in the train that an innocent looking person comes and approaches you for a seat and after getting comfortably seated, starts talking to you on something, no matter whether you are interested in it or not. That is the beginning and there will be no end! You may yawn, look at your watch many times but nothing would dissuade the bore who will utilise all your feeble gestures of protest for the purpose of further boring you. Bores are bores because they are so insistent, so persevering, so determined and so relentless in their pursuit. While you are bored there is only one thing you can do—flee away from the place—if you can. It is not possible for you to take to your heels suddenly. You will be mistaken either for a lunatic or for a thief both of which will land you in trouble; even suicide is impossible because there is every chance of your attempting to do it and failing in it and being sent to jail. Failure is certain because even poisons are adulterated these days and hence ineffective.

But are bores really so boring? I think bores perform many useful functions. They are the safety-valves of society. Those who decry bores may as well ask as to why the drainage system should exist, why dust-bins should be placed in the street, why there should be the fuse system in electricity. Without any of these social life would become impossible. Bores may be an evil, but they are a necessary evil! Further in a world where entertainments are becoming costly, bores are the only

source of entertainment for almost nothing!. They also stimulate much commercial activity. I wonder whether industries like for production of coffee and aspirin can at all thrive if bores do not exist in sufficient numbers.

To cut a long story short (lest the essay itself should become boring) we live in a boring world and we can do nothing about it. Coming to think of it, don't you think, that without bores the world will be boring indeed!

JAMEEL AHAMED,
Asst. Professor of Politics.

A Perfect Murder ?

Tom Halliday stood looking at the body of his brother which was slumped over in the chair. "A perfect murder," he thought. He took the glass in which he had taken his coffee and wiped it carefully of finger prints and placed it in the cupboard. A wave of great happiness surged over him as he thought of the two lakhs of rupees he would get through this murder. There was no risk at all. He had flown from Madras to Trichi on the night plane. He had entered his brother's rooms in the small hours of the morning without anybody noticing him. He had roused his brother John and as they were having coffee he had managed to slip a small amount of cyanide into his brothers' up and there he was—dead! He would have a perfect cast-iron alibi for, to the outside world, he would have arrived in Trichi by the Tuticorin Express only at 7'0 clock in the morning. His brother would have died during the small hours of the morning. How could anyone associate him with the death of his brother?

Tom Halliday shook himself free of these musings and took out carefully a piece of paper by the extreme end of a corner. He placed it on the table before his brother's body. There it was, his brother's suicide-note which he had so carefully forged. Halliday's eyes travelled round the room slowly and came to rest on his brother's body. He sighed and then went out carefully closing the door.

Inspector Donaldson looked down from his great height upon the short, stout butler sitting before him. "Suspicious", he muttered. "was Mr. Halliday worried lately?" he asked the other man.

Parker frowned. "Yes, he was, but not to the extent of doing this. There is some catch in this." "Oh! By God!" Parker exclaimed. He suddenly got up and walked over to the table.

"Inspector," he cried in an excited voice. "This suicide note has been written in green ink. Mr. Halliday never used green ink."

"By God!", exclaimed Inspector Donaldson, "Parker," he began and paused for there was a tap on the door.

"That would be Mr. Tom Halliday, my employer's brother. He was to come over here from Madras," said Parker.

Tom Halliday entered the room and paused at the door as he saw the Inspector. "Any thing wrong?" he inquired.

"I am afraid I have bad news for you, sir," replied Parker, "Your brother, eh, has committed suicide."

Tom Halliday's face turned pale and he was a little unsteady on his feet. After a moment, he recovered his composure as if with a great effort.

"Why, what!" he gungled.

Inspector Donaldson turned to him and spoke. "Excuse me, Sir, may I ask you a question?"

"Why, yes."

"By what train did you arrive here, Sir?"

"Why, Inspector, I arrived just a short time back by the Tuticorin Express."

"What!", exclaimed the Inspector. Did you say 'Tuticorin Express'?"

Tom Halliday paused a little and replied "Why, yes, Inspector."

The Inspector's calm level voice cut in:

"Mr. Halliday, you could not have arrived by the Tuticorin Express for the Tuticorin Express derailed at Ariyalur this morning."

Tom Halliday's face turned ashen and he shivered. He heard Inspector Donaldson's calm voice, as if from a great distance, asking for his pen.

R. PARTHASARATHI,
V. Hons. (Econ.) Presidency College.

Studentio Presidencium.

Some men have a manner of describing which only wraps the subject in more than its former obscurity and makes it duller than it actually is, and I am one of them. Hence I am afraid, despite my affected volubility, I may not be able to give you, my dear Ching chow, a clear description of the students of my College, their manners and follies.

The Pied Piper of Hamelin, we are told, brought out rats of all shapes and sizes by merely playing on his pipe. That is not much of a trick when one compares it with the advertisement which calls for applications for admission into our College and the number and variety of students who seek and ultimately get admission. I had, during the course of these two years, the pleasure of closely observing the behaviour and character of these varieties and "indulging in those reflections which novelty generally inspires".

The butter-ball type "*Boistero-Flippantis*" are easy-going, merry, mischievous bullies, who talk loud and long, swear and swagger. who by nods, winks and whistles shrugs and stifled laughter, testify to their contempt and hatred towards all lectures and lecturers. They always arrive late to the classes—the later they present themselves the jauntier is their mien and the more exuberant their greetings to the professor. With gay and luxurious steps, up they ascend the galleries to occupy their favourite seats near the doors and windows which not only present the panoramic view of nature and its beauties but also provide the easiest means of exit. The richest (as far as education is concerned) I have observed, in general place themselves in the lowest seats and the poor rise above them in degrees proportional to their poverty. The order of precedence seems here inverted; those who are undermost on the Examination day, now enjoy temporary eminence. It is they who interrupt the lecturers, call for explanations and clarifications and indulge in every kind of noisy freedom and testify to all the insolence of hollowness in exaltation.

Closely akin to this type are the "*Imitatio Westernica*". These corridor Romeos keep up a fairly strenuous programme considering the number of precious hours spent right from grooming their hair to polishing their shoes. One sees them but with glistening belts at their waists with their initials reflecting the light off the buckles in golden characters. They leave their shirt fronts unbuttoned to exhibit their dauntless breasts, their hair rumpled and trousers tapering at the ankles and go about fondling with their purses (usually empty) in their hip pockets as the swashbuckling cowboys do in the movies with their 'bolts.' These gallant and chivalrous knights parade before the Ladies Common Room and in the vicinity of the Powell's statue anxious to help the damsels around in their distress. And lo! it would be a sight for the noble Knights of the Round Table to behold, when any pretty one, consciously or unconsciously, drops a kerchief or pen or something like that. Students of this type hold the middle region of the galleries and are neither so riotous as those above them nor yet so tame as those below; to judge by their looks, many of them do not feel quite at home in the classes. They chiefly employ themselves during the period of trial of patience in munching chewing gum, reading Sexton Blake detective stories, making paper balls, aeroplanes or faces.

Then we have the "*Dandycia Militicia*" of the N. C. C. It is said, dress has a kind of influence on the mind and hence their mistaken sense of independence and courage and 'soi-disant' airs, may be due to their overstarched uniforms. Anyhow they are the most conspicuous and popular type of students. Who knows not the amusing figures of the "*Salamus Kakapudiya*" variety. Verily their left hands do not know what their right hands do! On all working days they play hide and seek with the professors by making as many attempts to corner the poor professors and greet them as the latter do to prevent the assault. The more of the they greet, the happier they are, notwithstanding the fact that the objects of their adoration and respect are more nonplussed and embarrassed than pleased with their demonstration of love and affection.

The "*Boreo Unbearable*" kind are the most notorious and an antidote to all the no-painbalm on the surface of Mother Earth. In them are ingrained all the faculties of journalism—eaves-dropping, exaggeration, espionage etc. These mobile encyclopaedias, I am told, belong to the family of "*Monkeyfera Naturalika*". Beware of these ancient mariners who usually set the ball of conversation rolling with either a "Do you know"? or a "Have you heard"? "The company of fools", an English Writer wisely remarks, "may at first make us smile, but at last never fails of rendering us melancholy".

The "*Languagelina Multispeakum*" also belong to the last mentioned species. The "*Soberus Occupatia*" type of the "*Silentix Gentlemenium*" family confine their

conversation to the Biblical injunction—ayes and nays. Then there are the "*Longeo Camelus*" the "*Stoutium Hippopotamus*" and the "*Sportio Universala*" many other varieties. Before concluding this classification, which I assure you, is suggestive and not exhaustive—mention must be made about the "*Cafeteria Habitualum*" type—who are well known for their surreptitious excursions to the canteen across the road!

Let us peep into "The Nest of Singing Birds" (which in official terms is the Ladies Common Room) and examine who's who? Misses of the "*Charmis Melodium*" variety are the College Sirens whose shrieking, screeching and screaming golden tones are so powerful that even the sternest of noise-proof professors stop their wearisome task.

The love of personal ornamentation is a primal passion of humanity which sways with equal force the rudest of tribes and the most modern and cultured communities; the craving which impels the rude savage to decorate her person with beads or shells or bones is the same which causes our college girls of the "*Helenus Grandiflorum*" lavish the hard earned money of their dear papas on multidesigned jewellery, especially the jingling bangles which form one of the most convenient methods of announcing their arrival, proclaiming their presence and attracting the attention of every mother's son around them.

As the Misses of "*Amoris Glossia*" glide gibbering and giggling around the corridors, heads turn, glances fly and dynamic reactions follow with disastrous consequences! Be they in class, canteen or common room, they debate and discuss 'ad infinitum' how to win and preserve the love of men and/or how to relieve the rebuffs and disappointments encountered in the attempt. They go elegantly but sparingly dressed, have an air of being rich and live a butterfly life of enjoyment, ease and pleasure at the expense of some (unfortunate) boy!

I am conscious, my friend, that this is but a very confused description of our students. I know your delight is in minute description; and this I am unhappily disqualified from furnishing. I now leave you to ruminate over what is great and good, and to despise what is mean in the description I have given.

S. M. PASHA,
IV. B.A. (History).

When Hamlet meets Falstaff

A Word in the Reader's Ear :

The alert and intelligent reader does not suspend disbelief too willingly. In this case, on reading the title he (or she) may expressly decide not to do so at all. For, the alert reader would not forget that Hamlet and Falstaff were by no means contemporary figures, not to speak of the fact that in life the two could scarcely have met. A word of explanation thus becomes necessary. Admittedly, both Hamlet and Falstaff die in Shakespeare's plays without any room for doubt. But notwithstanding that, the intelligent reader will grant that both of them are immortal figures in Shakespearean drama and in the world's literature. They meet, therefore, in that Elysium reserved for the deathless—those that have transcended death by undergoing it,

Though in Elysium, Hamlet and Falstaff both retain the broad outlines of their respective characters in the plays and so even the very words they use in talking with each other are words they have themselves used on different occasions in different circumstances to different speakers. Here then is the record of the conversation at the historic meeting of the Prince of Shakespearean Tragedy with the Prince of Shakespearean Comedy :

Hamlet : I am glad to see you well :

Falstaff,—or I do forget myself.

Falstaff : I am glad, Prince, though you have ta'en a special stand to strike at me, that your arrow hath struck.

Hamlet : What's the news ?

Falstaff : Tell me prince, were you not horrible afeard ? When you saw the ghost, were you not horribly afraid ? Did not your blood thrill at it ?

Hamlet : Why, what should be the fear ?
I do not set my life at a pin's fee.

Falstaff : By my troth, I care not ; a man can die but once ; we owe God a death.

Hamlet : Well, God-a-Mercy.

Falstaff : What disease had you ?

Hamlet : What ?

Falstaff : I heard your Highness had fallen into an apoplexy.

Hamlet : I pray you, do not mock me, fat knight,

Falstaff : This apoplexy, as I take it, was a kind of lethargy, an't please you, a kind of sleeping in the blood.

Hamlet : For God's love, let me hear.

Falstaff : It hath its original from much grief, from study, and perturbation of the brain.

Hamlet : Why look you now, how unworthy a thing you make of me. My pulse, as yours, doth temperately keep time, And makes as healthful music ; it was not madness.

Falstaff : Very well, my lord, very well.

Hamlet : I pray you, all is not well.

Falstaff : What say you, Prince ?

Hamlet : To be, or not to be: that is the question :

Whether 'tis nobler in the mind to suffer
The slings and arrows of outrageous fortune,
Or to take arms against a sea of troubles,

And by opposing end them ? To die : to sleep ;
No more ; and by a sleep to say we end
The heart-ache and the thousand natural shocks
That flesh is heir to, 'tis a consummation
Devoutly to be wished. To die, to sleep ;
To sleep, perchance to dream ; ay, there's the rub ;
For in the sleep of death what dreams may come,
When we have shuffled off this mortal coil,
Must give us pause : there's the respect
That makes calamity of so long life ;
For who would bear the whips and scorns of time,
The oppressor's wrong, the proud man's contumely,
The pangs of despised love, the law's delay,
The insolence of office and the spurns
That patient merit of the unworthy takes,
When he himself might his quietus make
With a bare bodkin ? who would fardels bear,
To grunt and sweat under a weary life
But that the dread of something after death,
The undiscover'd country, from whose bourn
No traveller returns, puzzles the will
And makes us rather bear those ill we have
Than fly to others that we know not of ?
Thus conscience does make cowards of us all ;
And thus the native hue of resolution
Is sicklied over with the pale cast of thought,
And enterprises of great pith and moment
With this regard their currents turn awry,
And lose the name of action.

Falstaff : To what purpose have you unfolded this to me ?

Hamlet : These tedious old fools !

Falstaff : By the Lord, you are a tyrant to say so.

Hamlet : Marry, this is miching mallecho ; it means mischief.

Falstaff : Have I laid my brain in the sun, and dried it, that it wants matter to prevent so gross o'er-reaching as this ?

Hamlet : Words, words, words.

Falstaff : Oh, oh, oh.

Hamlet : Nay, that follows not.

Falstaff : My good lord ! God give your lordship good time of day. I must humbly beseech your lordship to have a reverend care of your health.

Hamlet : Why, right! you are in the right ;

And so, without more circumstance at all,
I hold it fit that we shake hands and part :

You, as your business and desire shall point you,
For every man hath business and desire,
Such as it is ; and for mine poor part,
Look you, I'll go pray.

Falstaff : Health and long life to you, Master Hamlet !

V. RAMAMURTI,
V. Hons. (Eng. Litt.).

Thus Spake Powell Statue....!

One fine morning, at about half past eight, I entered the portals of our college and went straight away upstairs with a paper and pencil in my hand, and the imposing Powell statue in my mind. The whole atmosphere then was buried in solitude. Beneath the artistic elegance of the dome, behind the two bewitching Roman sculptures on either side, Eyre Burton Powell—the first Principal of this college and later Director of Public Instruction—stood majestically on the marble pedestal, with a white attire on, and a scroll in his hand, gazing solemnly at the Portraits of Gandhi, and Patel. The immortal frescoes of Ajanta, the alluring master pieces of the medieval art, and the attractive paintings of the modern age,—all adorned the corridor.

Feeling like drawing the father of this premier college, I put my pencil on paper and began sketching it. While I was about to give the finishing touches to it, I heard a melodious voice beside me. With a touch of fear, I raised my head and looked around to see whether any of the students had come so early to the college. But to my great surprise I saw the statue speaking like a gifted Angel. It spoke—of course with New Year greetings to me and through me to all of you—of what it had felt all these years. I was spell-bound to hear his matchless eloquence and flashing wit for about half an hour.

* * * *

“The worst of all torture and the best of all happiness is to be a statue. It is both a painful and a pleasant life, painful because I have to stand all alone for all these years, without moving even an inch of any of my limbs, and pleasant because, all my name and fame are crystallised in the form of statue and I live an immortal life here, in the midst of gay and happy girls and boys.

At the very outset I ought to thank all those who kindly contributed their mite to erect me for my thirty years of service. I am extremely grateful I find any word which can adequately express the depth of my gratitude—particularly to those who suggested cannot the idea. Many a time I have plunged in thought to know whether this place wherein I stand gets prestige and popularity among students because of me, or whether my name is on everybody's lips because of this place! But, however, had I been placed somewhere in an unknown corner of this college, I would hardly have been noticed.

Hundreds and thousands of boys and girls come here as votaries of knowledge and every year my heart is full to its brim with joy and zest to behold a stream of new

charming faces. But many a time I have wept in silence to part with a batch of students who were near and dear to me. I am placed in such an enviable position that I cannot but meet almost all the students everyday. They never fail to show their esteemed presence at my altar. Even the present Principal and for that matter any Principal after me would not have the unique chance of meeting all the students every day in the morning. I do appreciate those faithful students of mine who stand by my side, sometimes for hours together!

Keats rightly sang : “A thing of beauty is a joy for ever”. It is really a perennial source of pleasure to look at young and energetic boys, and kind and graceful girls, parading every day in my presence. I cannot but give a short description of different types of students whom I daily meet.

First comes the so called “Bookworm”, with a pile of notes and library books in his arm, chatting with his friend, with an air of great seriousness, about the twisted problem of mathematics, given by his professor on the previous day and how he worked it out by burning the midnight oil. His pair of goggles, lean appearance, poor dress and slight hunchback—all exhibit him as “mug pot”—, but in my opinion only these innocent creatures will uphold the torch of fame of this College high.

Next come the “Take it easy” and “Don't care” types, who are never serious about anything, under the sun. College to them, means a recreation club of a special order. They always look at the “Rosy side of life”!. They come in one car and go by another, just to exhibit their wealth and status to their “Sweethearts”—if any. The powder they apply, the cooling glasses they wear, the hairstyles they affect and the single note book's corner handled gently at the tip of their fingers—all go to prove that they are “uptodate”—of course not in class!

The third class are ardent fans of foreign fashion who, imitate always, the foreigner in his pronunciation, in his haircut, in songs, in friendship and in his so-called sociability among ladies. They will always talk of American films and stars, read American journals and papers and praise foreign civilisation, forgetting for a moment that that is but a poor remnant of the past glory to be mocked at, in these days of growing nationalism.

The fourth is “political type”, whose aim and ambition is to join a college, to become a President or Secretary. Had there been no such offices, I fear, they would not have joined the college at all. Whenever they smile at you, it is but a silent propaganda for their election. If they begin to speak with you, they will test your patience with their measuring rod called “Bore”!. You can always see them in every college function with cameras in their hands, or mouth organs before mikes, or with a gang of followers around them, just to advertise themselves for the coming election.

I shall be failing duty in my if I leave the fair sex untouched. Though I have always a soft corner for ladies, very often I have felt that I should cry out “Vanity ! Thy name is woman”. If one wants to study the latest fashion and fancy of this city, he can as well stand by my side and watch the lady students of the higher rungs of the social ladder. Above all, whenever the Ladies bus from Saidapet comes into the portals of our college, I feel as though the whole “Toilet Shop” is coming to visit me. The ornaments they wear, the hairstyles they affect, the cosmetics they use, the lipsticks they paint, the dresses they put on and even their mode of walking—all are carefully planned and calculated to attract the attention and admiration of many an innocent soul standing by my side.

Even though I am an Englishman by birth, I am very eager to hear the sweet sounds of the regional languages of the South. Many a time my zeal knew no bounds to hear through the whispering breeze, the dulcet humming sounds of Tamil or some other rich Southern language spoken by ladies from the nearby common room, but to my great disappointment, they speak in English and English alone when they come out or happen to meet a gentleman student. Some ladies, it seems, take pride both in pretending and boasting that they are totally ignorant of their mother tongue !

Women, I believe, are always boisterous and their common room during Lunch hours, why, during class hours too, is a veritable Pandemonium in embryo. They are calm and quiet only in front of boys and that too if they are in large numbers. That is why an author wrote: "Ten measures of speech descended on the world. Women took nine and men one".

However vain and vociferous they may be, their intelligence in studies cannot be questioned. So many ladies—I heard them speaking—get first marks in class as well as in university, and many a time. I have seen women knocking off the first prizes, even in elocution. That is why James Stephens said once: "Women are wiser than men, for, they know less but understand more". Let me conclude with what Frederick Reynolds sang:—

"As for woman, though we scorn and flout them,

We may live with, but cannot live without them".

A word about the staff members! "Teaching" it is said "is the noblest of professions, but the poorest of trades". But our students add "it is also the driest of bores". However, only the lecturers will know how many hours they toil and moil tirelessly to give one lecture here, but all in vain. They alone understand the truth that Lecturing in a class (particularly B.A.) is 99% perspiration and 1% inspiration. I fear, I should not disclose their vulnerable points any more to you, for, I myself was a Principal once. Thank you, my boy, for having heard me patiently so long. Cheerio.

* * * *

I heard some students, coming up the staircase, talking at the top of their voices and also heard the roaring noise of the college bus entering the college. Thanking the statue for its sparkling wit and bitter facts, I went to my class-room, thinking all the while about Eyre Burton Powell.

V. C. PALANISWAMI,
II. P. G. (Eco.)

"The Commonwealth of Man"

"The University is justly regarded as the citadel of truth, the home of that freedom of spirit which is true liberty, liberty to think, liberty to speak, liberty to teach".
Dr. B. C. Roy.

The distress and misery brought on human society by the two world wars, the chaos and confusion due to the mismanagement of human affairs—political and economic—have made great thinkers consider seriously the fundamental question of civilization and progress. It is useful for a student of Social Sciences and for an average intelligent citizen of a modern Social Democracy to ponder deeply over the deeper causes of the breakdown of modern civilization. Is there any hope for humanity from the present state of perpetual fear and unending confusion? A few glimpses of the past story of man and the progress of civilization, give us a ray of hope and a dim vision of the dawn of a happier world. Great thinkers and historians like Emerson, Zimmern, Toynbee, Spender and Wells, as well as a host of others—poets, philosophers and politicians—have expressed their considered views on this great problem, and in the following paragraphs, an attempt is made to understand the main trends of thought in this field.

What is civilization and human progress? Civilization, says Emerson, is a certain degree of progress from the rudest state in which man is found—a dweller of caves or on trees like apes—a cannibal and eater of pounded snails, worms and offal—to that of a peaceful citizen of a modern state, a member of the complicated social system of the present scientific world. It implies the evolution of a highly organized man, brought to supreme delicacy of sentiment in practical power, religion, liberty, sense of humanity and taste. Each nation grows after its own genius and has a civilization of its own. It is the result of highly complex organization, and depends on climate and character and culture.

The highest 'civility' has never loved the hot zones. Wherever snow falls there is usually civil freedom. Where the banana grows the animal system is indolent and pampered at the cost of higher qualities; the man is sensual and cruel. But a high degree of moral sentiment controls the unfavourable influences of climate and some of the grandest examples of men and of races come from the equatorial regions—as the genius in various fields, of Egypt, of India and of Arabia shows.

To all appearance, History presents an endless adventure, trial and error all the way, unceasing experiments with intractable material, liberty and authority; cruelty and humanity; idealism and expediency; reason and emotion; prose and poetry in eternal conflict; prophecy perpetually baffled by the unexpected and unpredictable. Recorded history is just 7000 years old. A 100 men living 70 years each one after ten other, would stretch over the whole period of civilized life. It is but a drop in the ocean of time which science contemplates as the evolution of mankind on the earth. If we bear this thought in mind, we shall take a cool estimate of the claims of all theorists to have discovered from this brief experience, laws or cycles determining the fate of man and the future course of his history. Nevertheless, this should not lead one to the pessimism which concludes that human endeavour in the brief space of mortal life can be of no avail against the immensities and eternities.

There is no doubt about the progress of humanity, from savagery to the peasant relative state of civilization, and no ground for suspecting that the same process or advance will not continue hereafter also. Each age has its characteristic virtues and

vices, its special forms of reaction and relapse and new methods of war and destruction. As the possibilities of good are enlarged, so are the possibilities of evil, but over any long space of time, the stream of tendency is towards what we understand by progress and civilization. So long as a community keeps before itself the vision of a more perfect state, it matters little whether it conceives of it as something to be attained in the future or something from which it has fallen away and may with effort recover. In either case there is the same dynamic element that we find in the modern idea of progress. History says J. A. Spender, becomes intelligible only if we think of humanity as being driven forward by some such impulse,

But progress, as past history tells us is not straight and direct: it is a zig-zag, and the oscillations accompanying it are at times so severe as to threaten an almost complete severance of the links with the past, as in the case of the Industrial Revolution, the American, French or Russian Revolutions.

The problem of adjusting the social and political habits and traditions of mankind to the conditions brought about by the Industrial and Economic Revolutions since the 18th century, is a current human problem awaiting a proper solution. We are all familiar with the paraphernalia of that Revolution—steam, electricity; railways, steamships, motorcars and aeroplanes; telegraph, telephones, wireless; all the wonders of modern science including atomic power, the potentialities for good and the immense possibilities for destruction. Yet, with all the trouble and anxiety of the modern industrial age it is still true to say that for vast numbers, life has been happier and more varied than ever before in the world's history. We are so familiar with these modern amenities that we tend to take them for granted, as though they were a kind of windfall, enabling us to enjoy new comforts and conveniences without any disturbance of old ideas and habits. But, says Zimmern, we have no right to be mere parasites upon the bounty of science. The efforts made by scientists, thinkers and organisers brought about the Industrial Revolution and are still developing its revolutionary activities day by day calls for effort on our part—the efforts to control these new forces and to direct them into beneficial channels, to turn the scientific Revolution into a silent Social Revolution. Science applied to production has brought about new possibilities of *Power*, *Abundance* and *Interdependence*; and has rendered possible the disappearance of drudgery and destitution—the twin causes that have brooded over man since the stone age.

But at the threshold of the new golden age of a scientific society, we are witnessing the failure of man, the prostitution of power for mutual destruction—and a going back to the law of the jungle. How are we to explain this paradox of reversion to jungle law of the caves and forests? The chief cause, says Zimmern, is the failure of men's minds to keep up with the change brought about in external conditions by the great economic revolutions. To-day science has injected into the external world, the dynamism of a torrent, whilst most men in their own thinking keep to the tempo of a glacier. The result is the maladjustment we see around us, old ideas, programmes, watch-words and battle-cries being applied to conditions for which they no longer have any relevance—territories conquered for their booty in an age of abundance, territories barricaded against the world's commerce in an age of interdependence.

Much of the pessimism and disillusionment of to-day is due to the fact that science has refuted the belief in progress, as it was held in the last century. Acquired characteristics are not inherited—at least not in any form or degree which are relevant for sociologists and social scientists. The material of human nature, the stock of sentiments and impulses, of qualities and attitudes with which our statesmen have to

contend is the same as those the tribal leaders of the stone age had to deal with. Every baby is a stone age baby. It is the problem of the primitive man in the modern world—of small scale man in a large scale world.

History is the story of the ascent of man from savage beginnings to an imperfect civilization, and though it is stained with human follies, crimes and failures, we see man through all ups and downs, clinging to the belief that right and wrong, truth and falsehood, are realities which correspond to the divine nature of things.

The world needs, as J. T. Sunderland points out, nothing else so much as it needs brotherhood—not of one kind only, but of all kinds, racial brotherhood, national brotherhood, social brotherhood, industrial brotherhood, religious brotherhood, brotherhood between all classes and peoples—the spirit of brotherhood to pervade all human life. The finest dream that ever arose before the prophetic vision of humanity is the dream of human brotherhood. But is it only a dream? J. T. Sunderland thinks that it is more than a dream, it is a vision from God, because the *ideals of men are promises of God*. Human brotherhood means the realisation of the kingdom of Heaven on earth and the establishment of the 'Commonwealth of man'.

Our aim should be to steer the mighty ship of mankind into the harbour of 'societies' brightest attainable good' on earth; into a heaven where there may be liberty without license and authority without despotism, where commerce, industries and trade may develop, where people may have free choice of the management of their affairs in the development of their resources, and realise their legitimate aspirations—spiritual, social and political—in short, to create a New World Order within the frame work of the four freedoms. As J. A. Spender says, "The visibility is bad, the lights flicker in gloom and fog. But lights there are and by degrees we become aware of principles struggling to find expression, moral judgements fighting against cynical conclusions, the prophetic soul of the wide world dreaming of things to come."

"Come clear the way, then; clear the way,
Blind creeds and kings have had their day,
Our hope is in heroic man,
Star-led, to build the world again,
To this event the ages ran;
Make way for Brotherhood; make way for man."

K. A. JOSEPH, M.A., L.T.,

(Professor of Economics, Presidency College,
Madras)

Marina Calling!

Earth has not produced anything more fair than the Marina. Well has it been described as the one beauty spot of Madras.

After a hard day's work nothing is more refreshing than a quiet walk along the Marina. While the exercise is good for our bodies, the presence of the ocean seems to have a peculiarly tranquillizing influence upon our minds. Every sight and sound inspires a spirit of rest and peacefulness. It is a delightful change after escaping from the noisy bustle of our daily work to hear the ceaseless music of the waves and to breathe the fresh sea-breeze instead of the vitiated atmosphere of the class-room. During our walk along the Marina, we enjoy the view of the broad expanse of waters spread out before our eyes, an unfailing source of delight to anyone capable of appreciating the beauties of nature. To watch the ceaseless flow of humanity, to follow closely the channels through which the human mind flows, is a pastime given only to a privileged few—such as the Presidencians. Observe mankind from Stella Maris (San Thome) to St. Mary's (George Town); you acquire an infinite fund of information and amusement.

Far off in the distance march up a procession of demi-officials in all their paraphernalia, tiffin box in hand, face all black with fears of imminent "cuts" and retrenchment. The sycophant currying favour with his superior at a respectable distance is a pitiful sight indeed. Behold! Our bean with his "O.K.'s", "How do you do's", and "Cheerio's" exchanging civilities, introducing friends, strutting and swanking. How high he holds his head! How bombastically he talks! He has consumed cigarettes by the tin, seen pictures without number, and spent "chips" like chaff. He is a polished gentleman. There is always something of the drawing-room about his person. Then again, there are we Collegians—the future worthies of our land—with our talk of romance, marriage and divorce, examinations, syllabi, and professors.

The clock strikes 5.30. There is new life. The air reverberates with the bangs of motor-cars and scooters. What fools these mortals be! Is humanity running amok? Are men and women on their journey to the Promised Land? Or are they unconsciously leaping into the bottomless pit? Is life itself a running race? Or is it a happy promenade along shaded parks, attended by celestial nymphs and ethereal strains?

Turning from this great Vanity Fair, we come to the humbler scene—the Radio. A thousand pities for those martyrs of music who sit the whole time through, in defiance of the elements. Close by, we find a bevy of docile, law-abiding women whose only relaxation is the Beach after the storm and stress of kitchen work. Young Mademoiselle tries to steal a side-long look at young Fop, but is prevented every time by the "matron's glance that doth those looks reprove."

Here are available all commodities. The air resounds with the music of the pattani-vendor. "garam" to the right, "garam" to the left, "garam" to the front; "garam" everywhere. The pattani-walla is a wonderful chap. An excellent physiognomist, he knows every one of your moods. When he finds you in a mood to enjoy however, he cracks jokes, utters a few things wise and otherwise, and gets a couple of coppers from you. Put on a busy face; he runs away muttering all the time his never-ceasing "Garams".

The gadabout too can be seen on the Marina. While all around are busy the gadabout alone is calm and cool. He pursues his own amusements undisturbed

by the general hurly-burly. He has not the least regard for all the beaux and belles—the cream of society. The stiff-necked 'Presidencian' who has admittance into any fashionable saloon, must put up with the gadabout, the sturdy democrat that he is. Forms and formalities have no significance for him. Gaddishness is a blissful state of mind which forgets self, and cares not for what is all around. Much as the gadabout is condemned, he is quite a formidable force in society. His life is a silent satire upon the vanities of an age in which Fashion has come to hold sway over Reason.

Justice must be done to a few more glorious sights. Reference must be made to those millions of mediocrities whom the foolish world cannot recognise. My heart beats in sympathy with all their ideals and aspirations. There is not a single one among them who does not imagine himself a Prince the moment he puts on a grey suit. How innocent is their vanity! Vanity vents itself in several ways. The ragged, care-worn book-worm is not any less self important than the puffed-up Fop. Lurking behind the looks of even the meanest-looking fellow are thoughts too deep for execution. Many a mute inglorious Milton is passed over. Does not every dullard that enters College entertain remote hopes of turning out one fine day, a full-fledged Civilian? Is not this a legitimate ambition? Let us not measure man by the amount of work done, but by the feelings and impulses behind.

"On earth a broken arc, in heaven a perfect round".

S. GOPALAKRISHNAN,

III. B.A. (Hons.) History.

Idealism and Modern Politics

"The State came to being to make life possible; it continued to exist to make life good".

When Aristotle uttered these words he synthesised into one crystal-clear statement the essence of Greek Idealism which produced the earliest idealist thought. Thereafter at every turn of the century we find a new idealist preaching the same philosophy with an altered context. The trends of idealism have always been the same. It had a moral and sometimes a material goal which could be safely reconciled into that all-comprehensive magic word "Good". History at the same time witnessed an ever-raging battle between expediency with powerlust and idealist thought. The edge of idealism wore thin with the on-surging tide of power-drunk Kings, Emperors and Dictators. It had to battle against the crushing intensity of selfishness, egotism and pride. The history of Europe for the past thousand years has been a spectacle of hand-to-hand fight between these opposing forces of Idealism and self-seeking Realism. Each nation or empire had its needs to consider and foster; its citizens to look after their greater prosperity. There was no chance for Idealism taking root. But the men who held to Idealist thought, fought a relentless battle. There were a band of thoughtful men whose far-scanning eyes perceived the dangers on the path of unqualified Realism where each man was governed in his actions by a Hobbesian psychology. Their words fell on unheeding ears. Result: the permanent unsettlement of political ideas and actions, pestilence, war and misery.

No period of history anywhere in the world witnessed peace, prosperity and all that which consisted of the summum bonum of life when realism triumphed. Idealism acknowledged the greatness of reason over feeling; of morality over expediency; of charity as against passion. The blind and self-seeking trends of a realist appreciation in power politics only led to wars and bitter hatred.

The blindness of realism consists in its inability to perceive the essential values of justice, charity and good-neighbourliness. To secure an immediate joy it sacrifices epochs of peace.

Modern politics faces the same crisis. It refuses to credit ideals of permanent value which analyse and arrive at the essentials of movements and events. It scorns at the placidity and tolerance of and humane nature of idealism,

The age of imperialism of every kind from Capitalist Colonialism and Communist authoritarianism is neither past nor does it look like giving up its hold on big powers. It grips like a violent mental disease culminating in political schizophrenia. Powers which are eager to secure themselves in cosy vantage are on their toes to preach hatred. Bases are claimed, military pacts formed and nations coerced or bribed to tune up to this panicky minuet. Never in the history of mankind has such amazing skill, developed from Science and Technology, been devoted to organized spreading of hatred and fear mania.

At this point the question arises in modern politics; are we merely to be carried away by a temporary fit of panicky hatred to abandon all the cherished values of the human race which keep us out of the zoo? Should we so easily forget the painful lesson of the past that hate produces only hate and fear greater fear?

The few streaks of idealist thought today are held only among rare circles and isolated individuals. But the warning is never a majority warning. It comes from the few, the silent "guardians" of Platonic inheritance. The agencies of destruction are always smooth, slick and suave. They flatter us with power and influence, pride and independence by short-cuts. The voice of Wisdom trails slowly. Its methods are likewise slow. Truth as G. K. Chesterton used to say is at once the most thrilling and the most dull.

"He who sees many amidst one attains grief; he who sees one amidst many attains joy" says the Upanishad. More than that the peoples of the world and their articulate leaders must see that fear and egotism leads to false evaluations. When the position of one country or group alone is considered the others are over-looked. In this case pre-judices are bound to follow.

The doctrine of Panch Sheel not as preached by the Nehru Government but as embodied in that incomparable concept of Dharma believed not in mere coexistence based on charity, justice and fraternity. These are also part of the Idealist kernel. But above all Dharma requires, as Idealism does, a positive reconciliation and synthesis of values. Peaceful coexistence is a negative phenomenon. Already it has failed in practice. Contrariness and dissimilarities are bound to clash. The Hegelian wheel will certainly roll but with a Marxian violence. But the positive conjugation of all values in a spirit of reconciliation is the sine qua non of any solution to the tangle of Modern Politics.

Nature is a struggle-process. Men live the minutes by managing to overcome physical limitations, emotional tribulations and tests of intelligence and skill. It is found in every work of nature. It leads to synthesis in thought, reconciliation in men and evolution in the animates. In this grand struggle the wisdom of Idealism faces the challenge of Modern Politics writting in the quaqmire of a policy of self-seeking realism followed by nations drunk with power. In our ability to convince peoples of the world of the permanent and everlasting values of Idealism does the good of humanity lie.

The Platonic inheritance may be a pattern laid up in the heavens. But to get at least a semblance of it on terra firma would require our adherence to its fundamentals.

M. SITHARAMAN,

B. A. (Hons.) Politics. Old Student.

"Titles".

Shakespeare wrote excellent plays, it is true but was at a loss to name them. He himself did not greatly worry about exact titles to his plays, and he has no objection if other people choose to trouble themselves about so unimportant an affair. In this respect he is the exact antithesis to a writer like Ruskin. Ruskin should have spent some anxious hours over the invention of such ingenious fancies as *Munerva Pulveris*, *Fors Clavigera* and *Ariadne Florentina* for the title of his books. Shakespeare proceeded on the principle that the rose smells sweet by any name, and the play is good or bad for other reasons than the title. Summer can claim, *A Midsummer Night's Dream* and winter *The Winter's Tale*. If he happens to dramatize the fortunes of a single hero, he calls the play after the name of that hero *Hamlet* or *Othello*. If it should be a hero and a heroine, then the title is fixed easily as in *Antony & Cleopatra* or *Romeo & Juliet*. As you like it, *What you will* and *All's well that ends Well* are honest confessions of his utter inability to give appropriate title for his plays.

It is not understood that names are one of those few things in the world that clings to the possessor from the cradle to the grave and choosing a name either for one's works or for one's children is more difficult than it might seem. Authors, generally, bestow no thought upon titles until the book itself has been written. But there are parents who bestow ample thought upon naming prospective children. Sundry quarrels and tears on the part of the feminine party are the result.

Carlyle's views on this subject are as curious as interesting. "Not only all science" he says somewhere, "but poetry itself is no other, if thou consider it, than a right naming—call one a thief and he will steal". Clarity is a virtue conspicuous in Carlyle by its absence and here particularly so. The statement 'call one a thief and he will steal' recalls incidents that at once prove the absence of truth in it. I remember how one Professor in a fit of professional indignation branded his pupils as a 'set of distilled donkeys'. According to Carlyle they must have set about braying instantly. But trusting my auricular organs I know they fell to no such infelicitous job. So this statement of Carlyle is wrong. I thank God for it. For consider the danger this world would run

into if the statement of Carlyle were to be absolutely true. To err being human, and anger being a cheap commodity, there would be no world left.

Ancient names were weightily long and their pronunciation was a sort of linguistic gymnastics. One Emperor, we are told, desiring, probably, to awaken in his enemies and subjects a fearful consciousness of his own mighty importance possessed a name so long that three heralds had to go on proclaiming his arrival half an hour or so before he actually put in his appearance, one beginning where the other had ended out of sheer physical exhaustion. This seems a colossal exaggeration but long names have not entirely disappeared yet from among us.

Prithivathi. Bhayankara Venkatarangachariar, Chakravartisanthana. Srinivasarajagopalachariar, Olagalandaperumal Pillai are strange contrasts to the crowded consonantal solidity of monosyllabic Anglo-saxon names, like *Judd, Wragg, or Bull*. There is a fashion in names as in shirts (Slack shirt etc). It is now the vogue to modify an Indian name so as to give it a foreign sound and look or to curtail it to the slenderest proportions. K. Gopaul and Varadarajan are metamorphosed into K. C. Paul and Warden, Devarajan reappears as D. Ryan and Mariyasami masquerades as Marsay.

Pseudonyms are interesting, It is pleasant to let the imagination play upon the vain efforts and misleading conjectures made by the periwigged gentlemen and powdered ladies of Queen Anne's reign to identify Isaac Bickerstaff with this literary entity or that, yet all in the presence of laughing Richard Steele. Scott when a toast was proposed to the author of Waverley conveniently promised to convey the same to him. Modern writers adopt peculiar pseudonyms. 'Politician', 'Historian', 'Voxpopuli' and 'Pro Bono Publico' are usually the names assumed by that large body of anonymous newspaper correspondents, 'Fountain pen' walking Stick, 'Barber's Bridge' and other such pseudonyms are common, 'Bot', 'Pax', 'Alpa', 'Emiricon' and such meaningless pseudonyms are not rare, A.B.C., B. B. C., X.Y.Z., A.A.A., T.T.K., B.C.G., and such others find favour with a few. The rarer sort is a pseudonym appropriate to our own hot and thirsty climate. I am sure nobody, not even my very intimate friends can discover my name if I adopt the hitherto unadopted pseudonym "*Rose-Milk and Fruit Salad.*"

K. RAJAMANI, IV. B.A.,
(History.)

Thalatta! Thalatta!!

"Hello! Is that you Padmini? Top of the Morning to you. How about coming seabathing this morning? It's a lovely day. What! you say you'll grow dark? Don't be absurd! What nonsense! Off course your hair won't fall off, neither will it turn grey. What do you mean, what will I wear? You will wear a swimsuit, silly! A dark saree, my foot! Listen, this is 1957! Don't be such a stick-in-the-mud!"

Two years ago my attitude was the same as Padmini's: "Oh! the water will be so cold!" Sunday is the only day I can sleep late" and so on. At last my friends succeeded in persuading me to give good old Neptune's domain a trial and thanks to them I did and a whole new world of fun and delight was opened up for me. Since then I have often wondered why Madras with its beautiful beach and excellent amenities, for sea

bathing did not attract our young men and women to this exhilarating sport. On a bright Sunday morning words cannot describe the exquisite delight one can derive from this ancient sport.

Let me describe a typical Sunday morning dip in the sea to you. We go to the beach about seven-thirty. The air is clear as crystal and it is indeed a glorious sight to see the deserted marina. The whole landscape is suffused with brilliant sunshine. Normally at such an early hour there is hardly any spume and you can see the harbour clearly with the large crane in the foreground. The clear atmosphere appears to throw into sharp perspective all the familiar landmarks; the light-house, the Presidency clock-tower and the lovely cathedral spire and to top all this the sparkling sea before you! Every weekend to my enchanted eyes the sea appears to be of a different hue altogether, but it is merely the cloud effect on the waters. The best part of it all is when we, girls arrive at the beach chattering away like magpies, discussing everything under the sun from moviestars to Anthony Eden's 'health.' Then Leela's costume has to be laced up tighter behind, just like Scarlett O'hara in *Gone with the Wind*. Or else Shanta's cap is too tight and everybody tries to bang it down her head at the same time! Then we enter the water. In December and early January the water is definitely a bit cold, but what a wonderful, tingling sensation when you brave the cold and plunge in! One of my most unforgettable experiences was bathing in a choppy sea while it was raining cats and dogs! I can vividly recollect the scene with Leela bouncing up and down shrinking with delight!

I know a number of people would argue saying 'how can you go seabathing when you don't know how to swim. You will get drowned.' That I assure you an absurd argument for you don't have to know swimming to enjoy yourself in the sea! I know next to nothing about swimming and yet I enjoy myself. People get drowned when they go beyond their depths and are carried away by the current. Oh! what a glorious sensation it is when the wave lifts you up, up and lets you down gently, a marvellous feeling indeed!

Something I have always admired in the westerners is their ability to get the maximum fun out of the opportunities offered by nature. Hence it is not surprising in our city that the regular seabathers are the foreigners. Yet among our people too there are one or two regulars. Of late, I have noticed a certain middle-aged Indian gentleman who has one thing in common with Mr. Nehru, he stands on his head first on the sands and then takes his dip in the sea! Then there is the well-known brawny-chested government official who is most regular. Sometime back I saw a cultural delegation from Europe on a visit to Madras having a whole of a good time bathing in the sea. I was in the water attempting to float on my back. Suddenly I turned and there was a lady from the delegation clutching the broken strap of her swim-suit with one hand and bravely facing the breakers. She was so enthusiastic about her seabath that she apparently didn't care about her busted costume. It was fun watching her antics.

Some of you must have read Rachel Carson's best-seller, *The Sea Around Us*. If ever there was a genuine lover of the sea, it's that lady. I am not asking you to attempt a study of the marvels of the ocean, but merely to appreciate this free gift of nature. My complexion (such as it is) is still there, and my hair has not yet turned grey owing to salt water and in two years' time I have learned to love 'the sea around us.'

(Miss.) SUMANGALI CHETTUR,
III. B.A. (Hons.) Politics.

* The Sea! The Sea!

Our Literary Club.

From my very early days I had a strong prejudice against Clubs, and I think it was due to my going to the 'Ladies Club' with my mother where I found womenfolk of all classes engaged in discussions which I could neither appreciate nor comprehend. But I had the opportunity of being the member of a literary club which I must confess was entirely different from the Clubs I had been to before. The peculiarity of this club was that it had just a handful of members who were all men of great literary talent, and their conversation was on a higher plane than that usually expected at the Clubs. I cannot exactly say whether I felt superior or inferior in this company but I was mostly a silent onlooker of the battle of wits.

The first member of this club was a budding poet. His haggard look and studious expression showed that the poem he carried with him in his pocket was the result of strenuous lucubration and a lot of mid-night oil. He was quite conscious of the great poetry he wrote, which of course nobody except himself could understand; for he was carrying on the tradition started by the contemporary poets and had great dreams of his name being mentioned with that of T. S. Eliot in the many books of criticism which would appear after some years. Needless to say, we all respected him for being the master of such understandable stuff. Our poet was always on the lookout for common words used in conversation (that as he explained later was one of the characteristics of a contemporary poet) to push it in his poetry.

The second member of our reputed club was an essayist. The disadvantage which the essayist suffered was that while our poet carried little bits of paper to exhibit his piece of art, he had to carry heaps of magazines in which his essays had been published. I am glad there are no books which published his rejected articles for in that case he would have had to engage a baby taxi or at least an autorickshaw every time he came to the club. The solemn appearance which he had when he entered the Club made all of us look solemn also and he read even his humorous (supposed to be) bits with such a solemn air that we did not know whether exactly to laugh or at least smile when he read his essays. Anyone who looked at him would naturally wonder how such a frail tenement could hold so strong a spirit. The essayist prided himself on the fact that he could write a full essay on every particle of dust that had the misfortune to cross his path.

We had amidst us a mighty debater, one greatly confident of his power of swaying the public. He could twist any argument though the result was not very promising. He found in every sentence uttered, a point for a debate. But the most remarkable characteristic of our debater was his ability to quote Plato and Seneca probably at the twentieth hand but pass it off as if he took it straight from the original. In his dress and manner of speech he was a potential twentieth century American.

A noisy philosopher was the next member of our Club. Not having been a favourite with ladies in his early days and consequently having had to remain single all his life, he had become quite cynical about the whole sex. His philosophy however was result of great deal of psychology gleaned from womenkind. But however cynical he might be, as many good hearted bachelors are, he was not only humorous in himself but the cause of humour in others also.

Regarding the last member, I could not quite make out whether he was an essayist, poet or an artist, but he was the only member who could appreciate the wit of the entire

company. Though the loud explosive laughter which came out of his voice box tended to be malformed yet it was not artificial.

Our Club began exactly at about five in the evening. Our poet usually gave the lead by reading out one of his latest poems, explaining each word and describing the movement of each rhythm. But before he could finish his poem, our essayist found a parallel of his own thought in one of his essays, and of course our debater took up the question whether an essayist could be a poet, and poet an essayist. When the discussion became heated, our philosopher side-tracked the point and made every one laugh their anger out by narrating an episode from his own encounter with a lady when he was young, and needless to say, our silent member laughed the loudest.

This enterprising club however came to a premature end, by the untimely demise of our poet. The sorrow of the other members was so great that they could not go on with the Club anymore.

A. MARY,

V. Hons. Eng. Litt.

My Wrist Watch.

It is an ordinary "gem" watch, small in size, chromium plated, and medium dialled. It is not a very old one considering that it was presented to me, only on my last birthday. I was assured that it was shock proof, moisture proof, and heat proof; only—at that time—I did not know that it was repair proof too.

The first time it failed to tick cheerily as usual—that was about four months after I started wearing it—I felt exactly as a fond mother would feel on the sickness of her first-born. As she would enquire for the best doctor and take the baby right away to him, I enquired for the best repairer and took my watch to him. Not unlike some doctors the charges for the repair, rose in proportion to the costly furniture, fans, and the general the elegant appearance of the consulting room.

Exactly a week later, I went to take back my watch and was greatly relieved to find the little fellow ticking away cheerily as in the good old days—though the watch-doctor demanded more than a fourth of its original price for its repair. He assured me that he had replaced many of its parts—the balance staff, mainspring etc., so that it would never need repair for a couple of years more.

Just a month afterwards, again the trouble started. My little watch never showed any sign of life by the movements of its hands. Off, I ran to the good repairer and reminded him of his guarantee for a couple of years. He was calm and unperturbed; he made a majestic turn of his head to signify that I should take my seat, when the he examined the case of my watch under his microscope (which, as you know, is a miserable eye glass). After full five minutes, he looked up and in a tone of surprise, said, "Well, nothing is wrong with the watch. Our repair has been excellent". "What?" cried I in despair, "You mean to say that it is working?" "No" said he, still in the tone of a

aggrieved party "how can it work? It has been carelessly handled. It has been overwound. So, the main spring is gone and the balance staff is twisted. And....." "certainly not" cried I "I have been very careful. This could never have....." "Wait a minute please", cut in the repairer quite dramatically, "I never said that you were careless or that you overwound it. Some one in your absence has done it". Now, against this argument, I had no reply. I left the watch with him and returned home, much like the mother who left her first born as an inpatient after the doctor had diagnosed an incurable malady in him.

A week later, I got my watch back but I had to pay nearly a third of its original price for the repair. The man told me that it would never need repair any more. Practically, he gave a guarantee—not for one year or two, but for all eternity!. Who could grudge his repair charges, after such a guarantee!

Hardly two months passed, when one day the good little thing fell sick again. I wound it, shook it, begged it, but it just would'nt budge. Again, I ran to my repairer friend, who welcomed me with a genial smile and listened patiently with an air of benevolent boredom to my tale of sorrow. Even my caustic remarks about his guarantee for all eternity, falling though in two months time, failed to produce any perceptible impression. He beckoned me to a seat and proceeded calmly about the examination of my watch. Full ten minutes passed. Then he looked up, smiled a little and said "you are lucky!". "Is it so?" I cried not knowing what to say. "You see" continued the repairer, "the main spring is saved; only the hair spring is gone and a couple of toothed wheels are hopelessly twisted—But, it doesn't matter" "Why? How did it all happen?" I shouted in utter exasperation. He looked at me like the merciful Divinity upon an incorrigible sinner and said "How should I know? Evidently the watch must have fallen from a good bit of a height—else, it is impossible to explain so much damage inside this". I sat down dumbfounded. To my knowledge, I knew that it never fell down. But, how to prove that to him and what purpose would it serve? So, once again I left it with him and came back home—this time like that mother, who left her baby in the operation theatre, though no hopes of its recovery were extended to her.

A week later, I got back my watch and paid a bill which came up to nearly as much as half its original cost. Why then should I repair it any more? I might as well buy a new watch. But then, how will it solve the problem, if it goes for repairs every month or two, on the pretext of its having fallen being overwound and so on! I wondered if the watch manufacturers and the repairers had entered into a secret agreement to cheat honest men like me, and pull out some money from us periodically! It is not a strange coincidence that every seller of wrist watches is also a repairer! Hence, I decided to put an end to the earnings of these undesirable people by not using a wrist watch any more.

A. MARY,
Vth (Eng. Litt.) Hons.

Feminine Fancies

From the time Eve had a fancy for the apple, there has been nothing but fancies galore in the feminine world. I presume that Eve justified her weakness for the apple by telling Adam that "an apple a day keeps the doctor away". And as was Adam's fate, he had to mind his own business. Things have not much changed since then. As women have multiplied it is but natural that men's worries have also proportionately increased.

I have made the topic I have chosen to write very apparent. And as is my weakness, I start with an apology. I do not wish to hurt anybody, and as is my nature, I am very polite (my breeding, I presume). And hence, ladies, dear ladies, sweet ladies, I presume that I am pardoned, and if during the course of this article I have said anything that is unsuitable to your palate, just forgive this fool who has rushed in, where angels feared to tread. I have always thought thrice, a matter of being over-cautious, whenever I had to write on women, and funnily enough, I have decided in favour of writing. It is like stirring up the hornets' nest knowing fully well that I am sting-proof.

Instead of beating about the bush further, let me say what I have to say, and beat it. Dispite these precautions one can never guess the result. I shall be asking for too much, if in my arrogance, I think I write anything whatsoever and get away with it. I am prepared to face the consequences, and I say it a bit reluctantly, because what I shall have to face will be far from being pleasant. Rotten eggs are most welcome, only, give me previous notice, so that I may be on my guard. I hope that I can at least expect that much consideration from you. Though my face is not my fortune, I am not game for some target practice, and in case you do have any worm-eaten tomatoes or rotten eggs or any other lethal weapon in your hold-all, I beg pardon ma'am, I mean your handbag, kindly let it remain there. There might be occasions in the future, where you could use the said armaments with greater effect. After all, is'nt the doctrine of peaceful co-existence in the air?

It is a well known fact that the short cut to a woman's heart is by a genuine admiration of her dress, or, if it happens to be an 18th century lady—a sincere appraisal of her carriage. Though a particular lady may be a veritable ignoramus in other fields of activity, she can with uncanny accuracy detect if there is any falsehood or hyperbolic statement in your remark about her dress. One ought to be diplomatic in such cases, and once you have blundered, the easiest way out is suicide. One slip of the tongue and the inevitable happens. The aggressive among them will resort to anything from brickbats to slippers, while the docile few will turn red with anger and hush to themselves such phrases as "How ridiculous" or "You nincompoop", or in some extreme cases shed tears. If your comment is accepted, and most of them deserve it, you are the recipient of a winsome smile, a pat on the back (as if the remark was the only truth to come out of your mouth), and if you are exceptionally lucky, well, let us not mention it.

Those who generally get on well with ladies will realise that they do not get no quite as well with the lady's father or her husband for the simple reason that a lot of money is drained on milady's clothes. If you get a simple from a lady, merely on the reason that you complimented her on her latest creation, you will jolly well get a frown from her father or her husband, depending on who wastes the money. Those, who, once upon a time did praise a particular lady's dress regret it later, in case cruel fate made them husband and wife.

Strange things are happening in the world now-a-days, but stranger things are occurring in the feminine world. On the one hand politicians, social reformers and other rational creatures are trying to rack their brains to find a solution to the economic problem all over the globe, while on the other hand, a huge chunk of the nation's economy is going waste to please the ever fickle tastes of Modern Eve. They believe that God made them a little less beautiful than they actually deserved to be, and hence to make up for the deficit they madly rush to the nearest cosmetic parlours, shampoo saloons, or invade cloth shops. Women generally have no second thoughts (I wonder if they have any to start with) and so if anything catches their fancy, they will go and get it, come what way. Baby might have to forgo his foods, or hubby his necessities, but the lady will have her way. For all that you know, the article on which she will be so lavish (since it is someone else's money) will be of the nature of an ear-ring or nose-ring or some such ridiculous paraphernalia. No wonder therefore that a man must be an eternal pauper.

There are three phases in a woman's life. One third of their life is spent in talking, the other third in spending, and the last phase in dressing. A man's life is spent thus; one third in listening, another third in earning, and the remaining third in toleration. From the cradle to the grave, women must talk. A dumb woman is almost unimaginable. If they exist they are freaks of nature. They do not need any reason whatsoever to talk. Once the tongue has begun its activity there is no hint of its getting some rest. And as regards spending, they can spend all that we have earned in a matter of minutes. And there is no accounting for that. The less said about dressing the better, for their dressing is a full-time occupation, as they need only twenty-four hour's notice to get ready to witness a dog show!

And talking of make-up, they literally make up for all they were not fortunately endowed with. Some go to the extent of wanting a metamorphosis by means of cosmetics. The less naturally handsome, the more the aids required. It all depends on the degree of beauty. The object of face powders, I believe, is just to stop perspiration and make the face non-oily and besides it may serve the purpose of accentuating the complexion. Dark coloured women, instead of dabbing the powder on the skin seem to have coatings and layers of that dusty chalk powder on their faces. I am also told that powders should have a foundation (seems to me that they are building a superstructure on the face). The foundation is the cream. Over the powder, the rouge is dabbed for those ladies who cannot blush naturally. If their cheeks are pink, they need something green round their eyes, something maroon on their lips, something black on their heads and so on and so forth. They need eyebrow-darkeners; eyelid-brighteners, eyelash curlers, nose-polishers, lip reddeners, teeth-whiteners etc., etc. The only things that they do not need are tongue-sharpeners. I am confining myself to the female physiognomy, or else there would be a never ending list.

The funny thing about women is that they do not want to be what they are. Twelve-stone ladies want to be gracious on the scales. It beats me. Thin ladies want to fatten, short ladies want to shoot up, and tall ladies try to get stubby. Upward or downward, backward or forward or side ward, they all have one ambition, the perfect figure. Any amount of rigorous dieting or vitamin pills can only take those few extra pounds away but it cannot in my case bring the 225 pound women to a modest 112!! After all they got fat like nobody's business and let them repent.

The fuss that females make over their clothes can bring about a total nervous breakdown in their husbands. A couple of centuries back women were more or less

like hour-glasses, with the whale-bones doing a whale of a work. There were layers and layers of clothing on the feminine torso and looked more like dolls on a shop-window. That was the state of affairs in the days of great grandmother. And if by chance, a grandma of the centuries gone by could appear on the twentieth century scene, she would either commit suicide or promptly die of heart failure. Those fantastic fashion parades have turned many a grandmother in her grave. A two-piece swimsuit would send our grannies running for their smelling salts, while some of their latest creations would be considered blasphemy by them. There is nothing like the old times.

Let us not talk much about the past. The women of our country have given the world a new type of feminine apparel. It is called the sari. The length ranges anything from 5 yards to fifteen yards, depending on who wears it. The sari has caused a furore in Eve's world, so much so that it has become extremely fashionable, and in keeping with the latest vogue if one dons a sari even in the West. The sari, besides serving the purpose of an outer garment, can be so manipulated as to be of utility in other ways as well. Loose change can be tied at its corners. It can be used to strangle people; to fan oneself, or as a handbag. The sari is a thing that is never stitched and thus saves the tailor of any curse whatsoever. The sari can be of any material, ranging from gunny bag cloth to muslin. The former is rather convenient in summer and the latter in spring,

Modern Eve's craze for the sari knows no bounds. They are mad about it. Those who take to it newly complain of a certain sense of insecurity as the wearing of the sari does not involve buttons or tapes or any other visible means of support. It just hangs on, as it were; while the novice can be noticed having pins and brooches at strategic points. Those who are brave experimenters just don the sari and, hope for the best. Transparent, translucent, or opaque saris—saris are saris, and they are a must for the 'femme fatale.'

Another important piece of garment that accompanies the sari is the jacket or blouse or choli (very subtle distinctions among these). The elite among whom the gaudily dressed women are the majority, and are featured in the fashion-weekly journals are the most vain creatures on the earth. There is no better compliment that can be paid to a woman than if she is described having worn a champagne coloured choli—with mirrors inlaid on the sleeves and a dreamy blue chiffon saree with an exquisite gold border. As fashion proceeds, the shape of the choli assumes funny dimensions. The latest choli, as far as my knowledge goes, is backless, shoulderless, and sleeveless (I wonder what is left of the poor choli). The neck lines has nothing to do with the covering of the neck and so does the waist lines. Socialite women are generally dainty, charming, pretty or petite, having about them a princesslike gait. They don't walk; they generally sail with their nostrils high up in the air. Young maids of 40 and above are still supposed to be in their sweet twenties. They generally are pleasant—mannered and as hostesses each one of them is unsurpassable. Their hairdo's if seen in some remote corner of Africa would have been considered barbaric. They don't know whom they are hurting. As guests, these women resort to third helpings as well, because they fully realise that they can never cook that particular dish which tickled their palate. A game of canasta or rummy suits them, while bridge being rather a game of brains is rarely played among their group. Most of the time in a party, whether it be a cocktail or a hen's party, a group of women ranging from 18 to 48 they are supposed to seem so much alike generally discuss their respective (husbands or fiancées—what a darling Mr. X is, or how Mr. Y gets on so well with the young ladies of the club, or how successful Mr. Z is in business, and that the poor soul comes tired after 12 hours

of "work" at office. The mothers among them wax eloquent about their respective babies, and how Tunny or Pinky or Bully won a prize at the recent baby show, or how the little darling hates his baby foods and hence is getting weak.

It is one endless programme of yikketty-yak. Gossips are welcome, and if someone in the higher circles leaves the town on either a transfer or a quit notice, all their friends miss them very much and get nostalgic about the wonderful parties that the couple gave. Any purse-respecting human being cannot think of spending so much in these hard-up days, but who knows, the I. T. officer might be a regular invitee to these parties.

Very few of these moderns are acquainted with the culinary art. And those who are novices need every possible electric device to prepare breakfast for their husbands, and despite all this mechanical assistance, the result is a pair of charred toasts, insipid coffee and overboiled eggs. Their cooking is a very systematic way of poisoning. They do it according to the recipe. If other means of poisoning fail, women take to cooking. They let the ayah take care of the children, with an occasional "have your breakfast darling" or "Take care darling, you will catch a cold." And these very women will talk their hats off when it comes to the topic of children—that they are Newtons or Einsteins; Bach or Menuhin in the making.

There are ever so many fancies that to list them would be a lifetime's task. Just consider driving. If Daimler had foreseen that dames were going to handle his machine, he would never have invented it. As lady drivers are on the increase, so are the accidents. The other day an accident occurred on a busy thoroughfare because a lady driver signalled that she was turning right and did turn right!! They never admit that they have been wrong, it is always the other car that swerved into hers, and that man cannot explain, for in most cases he is a dead man, and dead men tell no tales. Women drivers drive normally, and all on a sudden a tree comes in front of their car from nowhere.

I think I have said enough. As it is I have invited trouble in almost every line of my article. This was only a saga of that species of human beings—the unfair sex. Most of you, I am sure, do not fall under this category, and hence you don't have to feel sour about it. Those who are guilty, I am sorry for them. I did not intend to say so much, but since it has been said, I have no conscience to bother me. After I you have read this do not start on a nation-wide hunt for me, and stick gruesome posters such as "Wanted. Dead or alive—Reward; a smile" I bet you will not be able to find me, as I intend to flee to some lonely island, which I hope will be out of your jurisdiction. If you wish to see me hanged, kindly send me the rope by post; I shall save you the trouble of hanging me, by doing it myself.

P. SHYAMSUNDAR, RAO,
P.G. II. Eng. Lit.,

Abdullah Ben Rahman (With profound apologies to Leigh Hunt)

Abdullah Ben Rahman (May his tribe increase)
Returned one day from the College ill at ease,
And sat within the four walls of his room,
Fretting and fuming like a horse without groom;
There he stayed long biting his nails,
Wondering what to do in case he fails;
Till he noticed with an astonished look,
The presence of an Angel writing in a book,
"What writest thou" Ben Rahman asked.
"The names of those who have passed,"
Quoth the Angel with a sweet smile,
"Is mine one in the file?"
"Nay, not so," the vision replied,
"I pray thee, then," Abdullah cried,
"Write me as one who was in attendance regular,
A Feat among students, so rare and singular."
The Angel wrote and vanished. The next night,
It came again with a brighter light,
Showed the names the Principal had blest,
And lo! Ben Rahman's name led all the rest.

S. M. PASHA, IV. B.A. (History)

7/15/7. 211m. N41

NS 2-16-1

How not to Write Poetry.

Whither are you fled my poetic muse?
I have dire need of thee;
You must set off my mind's fuse,
For me to write poetry.

All that I need is inspiration
To write a lovely lyric,
And with the necessary perspiration,
Shove it on the public.

This nonsense of an octave and sestet,
Or a set of three quatrains
Followed by a silly rhyming couplet,
Is too much on my brains.

An epic is much of a dignified babble,
I have no paradise to lose;
What if Eve ate the forbidden apple,
And Adam got the abuse.

To write an elegy, I am yet too raw,
I can't get sentimental,
E'en if the death of my m'-in-law,
Were purely accidental.

• 'Vers libre' is by far the best,
As every poet will agree;
What is not prose or any of the rest
Ought to be poetry.

P. SHYAMSUNDAR RAO,
P. G. II. Eng. Lit.,

The Desecrated Shrine.

Evening's breeze still and cold
Blew from the east,
Cared me round as I stood
On the bridge;
Rippled the flowing water below
That gleamed and shone
And lavished a glorious splendour
Of Gold—
Burnished, liquid, dazzling gold,
Rich parting bounty
To the world bequeathed
By the dying sun
Sinking to rest in the west.
Leaning over the parapet
I mused
Lost in thought half-conscious,
Beauty—drunk,
Worshipful as at a shrine;
When—
Harsh grating heels on the pavement,
The chatter of loud voices
Shattered the vision:
The fat, dark betel-chewing business-man
Came up by my side
And spat
The blood—red liquid
Over the wall
On to the molten gold that stretched
Up to the sun
Kissing the waves.
“ Blasphemer!
Sacrilege!”
I almost cried;
But the buses and cars,
Carts and cycles and men and women
Passing and repassing
On the lamp-lit road,
Restored me to reality and the world—
I repressed utterance and turning with a sigh
Walked away
From that desecrated shrine.

V. RAMAMURTI, *V. Hons. Eng. Litt.*

Last Limericks.

There was a young professor of Lit,
Who thought of himself quite a bit,
When Shakespeare some how
Was proved a Marlowe
He swore and he died in a fit.

So cultured is the sensitive plant,
It can tell a slow waltz from a chant
If you still have a doubt
Ask a girl guide or scout
Or a Botany Graduate,—you Ignorant !

Perfumes of Arabia, spangles of gold,
Crystals most beautiful to behold.
Nothing ever drab,
Is found in the Chem Lab,
Even the attenders are impudently bold !

Psychologists view the human mind
In an aspect, not wholly unkind.
If by chance you're original
You're either abnormal
Or of a lineage—the best of its kind.

Euclid and Calculus are not for our kind
Binomials and secants form but the bitter mind,
The sweet kernel within
Teaches one to begin.
On the ethics and philosophy of mankind.

SHANTA SARANGAPANI.

III. Hons. Botany.

"To Eat Or Not To Eat!"

(Extract from the Famous Soliloquy of Gourmand,
the Prince of Gluttons).

"To eat, or not to eat: that is the question:
Whether tis noble to eat and grow fat
With a portly paunch and expanding chest,
Or leave off eating and 'gin reducing
The girth and 'breadth? to eat: to sleep;
No more; and by eating we live to eat
More and more of that delicious stuff
That vulgars call the 'food', and by eating
We sleep to avoid the thousand natural shocks
That flesh is heir to, 'tis an occurrence
Devoutly to be wish'd, To eat, to sleep;
To sleep! purchance to dream! ay, there's the fun;
For in that sleep of rest what dreams may come
When we have forgotten our daily drudge
Must g've us joy: there's the fun
That makes drudgery of our daily lives;
For who would go to office or college
To labour, to sport and even to eat
Wer't not for the happy consummation.
To sleep! Who would even gorge tasty food
Delicious dishes, cooled drinks or hot tea
But for the sweet joy of on-coming sleep,
That oft-travers'd blessed land from whose bourn
No traveller ever returns unsatisfied,
Salves and soothes the injuries of life,
And makes us rather bear those ills we have
Than ever lose the chance of a sound sleep.
Thus sleep does make us patient of those ills
That, else, would have compell'd braver men
To choose the easier path of suicide.

MOOSA RAZA

IV. B.A. (Hons) Eng. Litt

Epistle To Mr. K. R. Venugopal.

"On the state of students in College"

Awake, my Venu, leave all meaner things
To unworthy flirts and the platform kings,
Let us, since there is leisure, take a view
Of a great many fools among the wiser few.
We'll take a walk round the College to-day
To see what they do and hear what they say.
Thou seest many young men nicely dressed,
Their collars stiff and their pants newly pressed.
They walk the corridors with heavy treads
With their bulging pockets and empty heads,—
They loaf round the corners with jaunty styles
Their faces contorted with shallow smiles;
Not that they feel any joy underneath
But to show to the world their Colgate—teeth!
Their initialled belts round their dwindling waists
Serve but to show their degenerate tastes.
And some put on, as fashion, plain glasses
And look no more pretty than blind asses.
But some who have real lenses in the frame
"By study we have hurt our eyes" they claim—
They look down with contempt with those who read
For they come to College but to smoke and feed.
Ask them some question! They but "ha" and "hem"
For their skulls are filled, not with brains—but phlegm!
These fops often frequent the Powell zone
Some to see beauty, some to show their own.
Leaning on rails, they gaze every where
And bestow on all who pass a bovine stare;
Shrug their shoulders, grimace, grip the bars
And act as if they were Hollywood stars.
And some for the College elections stand
With promises for treats your votes demand:
Surprised, you'll see these former deafs and mutes
Confound you with profuse hourly salutes.
They beg, they grovel, they cringe and they crawl,
But gently they squeeze out the votes of all!
There is another species of these fools
Which never follows any fixed rules.
These to College functions often repair
Not for the lectures but for barking there.
Such meetings often become perfect hells
With their jeers, screams and infernal yells.
Each speaker is greeted with growls and boos
Of a pack of howling hyenas, let loose.
They're immune alike to advice or threats
Which fall useless on their asinine heads.
To such tragic depths are we now fallen;
We dare not show our heads to other men.

We have forgotten our great traditions,
Our Radhakrishnans, our C. V. Ramans!
Our corridors echo with the silent tread
Of many a great man alive or dead.
Does not, from the walls, each distinguished name
Cry out to us in wrath "O Shame! O Shame?"
Wake up, Venu, and show to everyone
That thou art a student first, a gentleman!
Discard these garments of ignorance and shame
And obtain with honour a respected name.
Stand up like a brave man for all to see
And say "This is the Man of Presidency".

MOOSA RAZA

W. B. A. (Hons) Eng. Lang & Litt.

Within the Cupboard.

Mr. Beaker moved rather uneasily in his place and began to murmur something. On careful introspection, with conscious repugnance, he found that there were marks and scratches all over his body and that he was no longer beautiful and handsome. When he was fresh to the cupboard he was incomparably beautiful and he used to adjust gracefully his collar and often shoot amorous glances at Her, not without any positive response! and lo! now he was disfigured and his grief was beyond words. He even thought of putting an end to his none too interesting life by breaking down suddenly.

"Without my help", begun Mr. Beaker, "my master knows very well that he cannot carry out his experiment; yet he treats me very badly. See how I have changed, all my elusive charm and enviable superiority have gone."

Mr. Watchglass just laughed at him and said, "My dear sir, you are an unadulterated fool, you and I are meant for something useful, and nobody can remain a youth throughout his life: and....."

"Stop your nonsense! No more of your damned sentiments! My point is that I am not treated well despite the fact that I am indispensable. And my master knows it that I play a most important part in any experiment."

"As if we aren't? It seems you lose your head as you grow old!" noted Mr. Watchglass with a wink of his eye.

Mr. Burette jumped in and said, "Don't be foolish, Mr. Beaker....."

"You are a fool! Your ancestors were fools! Your master is a fool! Not I. Mind your business. I am not prepared to hear you".

Mr. Burette was not at all hurt. He continued: "My point is that I am most important and without me there cannot be any experiment! Why experiment? Even chemistry!"

Mr. Beaker began to laugh holding his sides, "You sir ! How beautiful you are ! Full of marks and scratches (they call it graduations) and yet you maintain that you are beautiful and indispensable", shouted Mr. Beaker at top of his voice.

"What a fool you are ! Don't you know that beauty has nothing to do with utility. In fact they do not go hand in hand. The mere fact that I am provided with a separate closet in the cupboard and a separate stand to support me....."

Mr. Beaker interrupted and remarked, that "indicates that you cannot stand on your own legs," and began to grunt.

Mr. Beaker felt very disturbed at this caustic remark and he was about to dash his adversary down by force.

At this critical moment Mr. Pipette entered the scene with an air of importance and majesty. He began, "How absurd it is to hear you talk ! You do not seem to realise my importance. I play an active role in each and every experiment. There is nothing without me. I am indispensable and most important."

Instantly they heard a jingling noise from the sideshelf. It was Mr. Flask Standard. He came down with his brothers and sisters from the shelf and joined the others in the conference.

"What is wrong with you ? What made you laugh ?" asked Mr. Pipette.

"Why sir ? All disproportion is a cause for laughter. Is it not ? No doubt you are useful; but....."

"No more of your 'buts' ! Don't open your dirty mouth," pricked Mr. Pipette who was very much disturbed by Mr. Flask's attack. This added fuel to the fire and Mr. Flask continued, "You are nothing without me ! In any experiment the first part consists in making up the solution. I help my master in this. Does it not indicate that I am most important in all experiments ?"

Everyone was lost in amazement. Mr. Beaker was the first to break the grave silence. He impatiently kicked the floor and moved to the centre slowly with one leg, holding the aching other in his arm. He begun, "All right, dear friends, let us not co-operate with our boss ! For my part I shall retain the precipitate while transferring."

"Oh ! Oh ! Mr. Watchglass began to laugh." But there is the 'policeman' to arrest the precipitate and....."

At the mention of the word 'policeman' Mr. Beaker felt uncomfortable, but he considered the 'policeman' as his adversary responsible for the marks and scratches all over his body.

They all disputed, quarrelled, abused, cheated and tricked one another.

"Oh ! Do be quiet," said Mr. Wash Bottle, who had heard this sort of thing very often before. "None of you could get on without the other. In every experiment I play an important role, yet I don't boast of it."

"So you have become a Sanyasi, eh ?" others remarked bursting into a sardonic laughter.

But Mr. Wash Bottle, the old stomach (it had no head, you see) was quite unaffected by those jesting allusions but continued philosophically. "Friends ! Haven't you

you heard of the familiar adage, 'every one thinks his own geese swans' ? It is a pardonable human weakness. But at the same time we cannot rise against our boss. We must do what we are meant to do. And....."

Before he finished his words, others rushed at him with topspeed and gave him a terrible blow right on his stomach and out came the water (the substitute for blue !) They tumbled over each other pell-mell in appalling confusion and in the clash they lost their individualities in a great wilderness of glass.

"The scene was one of absolute horror—there was no language to express or describe it—no word of hope or comfort to lighten the blackness of despair and loss."

The next morning there appeared a memo in the notice board :

"Sri. Kumaraswamy is hereby informed that he has to pay R. 20/- on or before...
.....for the breakage of the following apparatus....."
POOR ME !!!

S, KUMARASWAMI,
B. Sc. (Chem.)

India's Decimal Coins.

A new chapter will be added to the history of our country from April 1 of this year for from that day we are going to have new coins based on the decimal system.

Now we are having 64 pice in a rupee and under the new system we are going to have 100 pice and instead of the fractions of a rupee as half rupee, 4 annas, 2 annas, 1 anna and half anna we shall have new denominations that is 50, 25, 10, 5 and 2 pice which will be called Naya Paisa. When these Naya Paisa come into circulation they will revolutionise the economic set up of Indian life and affect the rich and poor.

The proposal of switching over the Indian currency to the decimal system is not quite new. It was proposed earlier when India was under British rule. Long before this proposal, as early as March 1851 the Assay Master of the mint of Fort St. George, Madras had suggested the idea of issuing a zinc coin representing the hundredth part of an anna as a substitute for a pie, and another coin as one fifth of an anna for the three pie pieces. But unfortunately the Madras mint was abolished and so his suggestions could not be utilised.

In the 16th century A. D. Mughal emperors like Akbar issued coins based on the pentanic system. In this case the sub-multiples were based on five as follows.
Pentanic system.

Jital was the lowest coin in copper.

5 Jitals made 1 Tanki.

10 Jitals made Do-tanki.

20 Jitals made chan-tanki.

25 Jitals made Dam.

50 Jitals made 1 Tanka (in copper) or 1 Suki (in silver).

100 Jitals made 1 Dasa

1 Dasa is equivalent to 1/10 of a rupee.

200 Jitals made 1 Panj.

1 Panj is equivalent to 1/5 of a rupee.

1000 Jitals or 5 Panjas made one rupee.

This pentanic system of Akbar was not his own. He took this system from his ancestors and re-introduced it during his reign with suitable modifications. 25 Jitals and 10 Jitals are mentioned along with other coins among the list of coins of Firoj Tughluq. 50 Jital coin was current in the time of Muhammad Tughluq.

The actual decimal system of coinage is mentioned in the Brahmanas, in Vedic literature written in 800 B. C. of a coin named Satamana that is a coin of 100 units. Its name suggests that the coins in that period were based on the decimal system. We are also having some silver coins which weigh 100 ratis and they were current from fifth to first century B. C. These silver coins were found in Taxila.

Thus the history of decimal coins in India can be traced back as early as eighth century B. C. Attempts were made to introduce but every time the attempts to make the decimal coins popular failed. Now our Indian Government is going to introduce this new decimal coin system, and in order to introduce and popularise this new system (100 Naya Paisa is equal to 1 Rupee) mints in Calcutta and Bombay which are the biggest mints in the world are working day and night.

S. SANKARA REDDI,

IV B. Sc. (Zool).

Revelation.

A red streak of light in the east did glow
That drove from bed the dream of starry night.
And to awaken this earth the trumpets did blow
Thus to proclaim the coming of glorious light
The sun, who still in slumber lay with delight
And dreamt of his innumerable lovers
The sun-dial, the Poppies, red and bright
The Lotus and the other enchanting flowers,
Till at length he rose and peeped at earthly towers.

He sent his rays to all the delighted flowers
To flirt with them and dewy kisses shed ;
Some rested and mused beneath the bowers
Some on the dew on the grass found their bed
Some others on the sweet dripping honey fed
Since they had—poor things—no one to make love to
And hence to such love pensiveness were wed ;
But one mischievous thing having nothing to do
Thro' the window came, and waking me spoilt my dreams too.

In fury I looked at it but it did only smile
And I, deprived of all my splendrous dreams.
Cursed the mischievous little thing awhile,
But then rose up to see the glorious beams
Going about their work of awakening in teams
And thus bringing to earth the new born day
With all its bliss, or perhaps sorrow as it seems
To one ailing from the malady of love—nay
The new born day with all its charm make me gay.

Filled with joy I set forth to eye the earth,
With its wondrous beauty and charming hue,
Beautiful is the red rose bud of new birth,
Sparkling on the green velvet grass lies the dew
The smiling flowers with wonder I view
The Golden rays, I see, pierce the misty veil
The white clouds sail smoothly against the blue
Of the sky, which losing its stars seems to wail
Oh nature ! that showeth unto me such loveliness, hail !

The Snowy pinnacles shone brightly forth
The green valleys afforded a soothing sight.
The flowing brook slowly murmured forth
The rippling pond shimmered in the Golden light.
The birds sang melodiously in their happy flight
The leaves rustled, the wind sighed in ecstasy
The brooding south from the flowers brought delight ;
If I and my love by means of a queen conspiracy
Could become the bee and the flower-what Fantasy !

But hark ! how came I to be so gloomy and sad
 I viewed with seeming delight all this
 And many more but joy nor peace have I had ;
 It appeared to me that something was truly amiss
 Which had poisoned my pleasure and bliss
 There was something lacking, something hollow
 Which when enjoying the earthly beauty I miss;
 I mused for long, then the truth fell like a blow
 It was thee I miss'd—It was thee I longed for, Oh love !

D. DORAI RAJ.
Dept. of English.

The International Geophysical Year.

The need to know something about the earth we are living in, and to know it fully, has considerably increased in modern times. The seasonal climatic and other physical conditions of different parts of the world greatly influence man's economy, and it is only appropriate that an effort to study the various physical forces which have a bearing on man's life is undertaken with keen interest. This study must necessarily be carried out on a world wide scale because conditions changes from place to place and because such changes are not abrupt. Moreover, a scientist engaged in the study of meteorology, the ocean or the isonosed regions of the upper atmosphere will necessarily have to co-ordinate his results with those obtained from other parts of the world. This collective enterprise has many difficulties and one can easily imagine how much organisation and inter-communication such an investigation would demand. Further the difficulties are considerable where the polar regions are involved. We cannot ignore them as these are found to influence very much the world's weather, earth's magnetism and the Aurora. Previously there were two expeditions into the north polar regions in 1882-83 and 1932-33, intended for this kind of study and very remarkable data were obtained. Considering these and also the many recent developments in the geophysical appliances, the scientists of the world have concluded that it is high time a third international venture is organised to probe into the secrets of the many terrestrial phenomena which have not hitherto been studied and possibly use the probable results for future planning and guidance.

The sustenance of mankind and other living things on the surface of the earth entirely depends upon the 'continued good behaviour' of the Sun. Many of the terrestrial phenomena are closely associated in some way or other with the events of the sun. The Sun is responsible for the circulation of the atmosphere, the ocean currents, growth and decay of glaciers, the magnetic storms and the aurorae. Although the actual inter-relationship is still unknown, it is found beyond doubt that these are affected by the Sun-spot activity. Sunspot activity follows a cycle, the period between two maxima being about 11 years. It is learnt that this solar activity will be the highest in a maximum, for a period of 18 months from July '57 to Dec. '58. It is but reasonable that the abovesaid international venture is scheduled to take place during this period. Scientific investigations are planned to be carried out during these months, on different lines in all places of the world from North pole down to the Antarctic. This period which will have the utmost importance in the history of science is called the 'International geophysical year.'

Investigations are proposed to be carried out in meteorology, geomagnetism, Aurora and airglow, ionosphere, Cosmic rays, longitudes, latitudes, glaciology, oceanography, seismology and gravity. Meteorological observations at greater altitudes and at many places on the globe represent a major programme on the I.G.Y. (International geophysical year) plan. Many new meteorological stations are planned to be launched in all places of the world including polar regions. Determination of the wind conditions, temperatures and humidity at higher altitudes will be done. The distribution of ozone, and water vapour and the distribution of the atmosphere in both the hemispheres will be closely studied. The results of these investigations will probably have immediate practical value as they will guide air navigation and help long weather forecasts. It is also speculated that they will help to a great extent control of climate which would improve the economy of certain countries.

The Earth is a small planet in the galaxy but it is complex. Its potentialities are enormous and its resources vast, Its magnetism is one of its many resources, and it helps

man and guides him in air and sea navigation. The geomagnetic properties are closely related to the sunspot activity. Magnetic storms increase when solar-activity increases. Investigations concerning the magnetic properties of the earth are also included in the I.G.Y. programme. Nearly one hundred stations, to study the geomagnetic properties, are going to operate during I.G.Y. and many of them, will be installed in the Antarctic and the equatorial region. Magnetic recordings at high altitudes will also take place and these might possibly establish whether the currents, which cause the reduction of the horizontal field, are located in the ionosphere or in outer space.

A study of the ionosphere, a region at high altitudes which contains many layers of stuffed ions and electrons and which makes the modern radio communication possible, was fully undertaken in the 'Second International Polar Year of 1932-33. The ionisation at higher altitudes is found to be controlled by the solar activity and a study of the ionosphere during I. G. Y., it is predicted, will be very helpful for understanding the breakdown of long distance radio communications. Rockets will replace the balloons which were in use for determining the physical conditions at high altitudes. France and America are contributing much for rocket studies. The number of installations intended for this study will be increased and places like the Antarctic wherefrom practically no ionospheric information has yet been gathered, will be provided with a number of such installations. Apart from the fundamental measurements of ionospheric density that would be made, absorption of radio waves of various frequencies will also be studied. The application of this to radio communication is more than obvious.

Investigation of the aurorae and the air-glow is another important aspect of research in I.G.Y. It is found that, in places having high magnetic latitudes, the night sky is illuminated to a finite extent. These illuminations are found to be associated with disturbances of the Sun and are supposed to be due to the excitation caused by the bombardment of the atmospheric atoms by solar corpuscular streams. An endeavour to establish the relationship between the occurrence of aurorae and the disturbances of the Sun is proposed. In addition to this, there is another high atmosphere luminosity called the air-glow. This is emitted all over the world. Photographic recordings and spectrographic measurements of the aurora and air-glow will be made during the I.G.Y. It is thought—may be it is an outright speculation—that it might be possible to illuminate the sky during night time at places where these are found to occur.

Scientists have discovered that our earth is continuously getting radiations from where we do not know. Almost all nations of the world are intensely preoccupied with the study of these 'cosmic rays' and it is thought that a special international study would throw much light upon the quality of these rays and on their origin. A study of the intensity of cosmic rays on a world wide scale will be conducted during the I.G.Y., with standard instruments like a 'counter telescope (Ordinary Geiger Muller counters arranged in coincidence) for the high energy part of the spectrum, and a neutron pile monitor for the low energy region. The results of these investigations would clarify the obscurity regarding the mechanism of formation of these particles, would probably reveal the apparent secret as to where we get these rays from, and would give us an idea.

A thorough study of the glaciers of the world which control the world's weather is also proposed during I.G.Y. It is a blessing that these glaciers do not melt appreciably. If even a fraction of the polar ice-cap begins to melt, most of the land will be inundated. It is found that due to the gradual but slow melting of the glaciers, the sea level increases by about 4" in a century.

A study of the various oceans is also given its due place, during the I.G.Y. Determination of the water currents in oceans and also their salinity in one line of research proposed. The effective temperature changes of the waters due to the melting of glaciers will also be studied and these data, it is thought, will be beneficial to the fishing industry which is as important to the living men as the cultivation of virgin lands.

The importance of longitudes and latitudes to the geographer and to the ordinary man in locating places on the globe, needs no mention. Annual variations in them to have been recorded and these variations are thought to be due to slight tilt of the globe on its axis caused by large air displacements of its surface. Longitudes and latitudes will be precisely determined during I.G.Y. Beside these, Seismological observations are also intended to be carried out during I.G.Y. The appreciable losses in human lives and other things which the earthquakes cause in different parts of the world necessitate a thorough study of the conditions which cause their occurrence. This study will be undertaken during I.G.Y. Though the havoc caused by these 'quakes cannot be fully prevented, a great number of human lives could be saved by the forecasts of their occurrence.

Last, but not the least, is the expedition to Antarctic which will be a major enterprise of the kind, scheduled to take place during I.G.Y. Russia, Britain, America and a few other nations have come forward to participate in the proposed Antarctic expedition. Different nations are going to install different stations throughout the Antarctic and these will operate in full swing for the study of its many geophysical secrets. As has been previously mentioned these people will have an hard time and a tough job to perform during the whole of I.G.Y.

It is clear that the study of the geophysical secrets proposed during the period between July '57 to Dec '58 is a gigantic endeavour undertaken on a world-wide scale. The scientists all over the world have given more response than it was expected from them. The success of the enterprise should necessarily result in a revolution in our understanding the many geophysical influences on the earth and the results, as should be expected, will be of much benefit to all the peoples of the world.

10-1-57.

G. BALASUBRAMANIAN,

Demonstrator in Physics.

Presidency 1999

The old order changeth yielding place to new ; "Kalammar Pochu"—So they say. I predict that the Law of Imitation would have reached its zenith in 1999 and that Presidency College will then be dominated by lady students and Profs. who will be indistinguishable from their 'worse-halves' were the latter to suddenly turn up in 1999.

The Lady Prof. of Moonology ogled behind her red goggles; her Mount Everest hairdo (considered old fashioned in that year) was balanced precariously on a slightly balding head; a pair of neon bulb earrings swung non-chalantly while the electric "flowers" adorning the hairdo shone on and off rhythmically. The girls in the class paid anything but attention to her lecture—how could they; when the Programme on their 'baby' television sets, (concealed behind the desks,) was La Monroe (20 yrs. 644 mths) demonstrating the latest Yul Bynner hair do for girls?

Bus No. 13 literally crawled through Zam Bazaar to afford the passengers the benefit of the varied bad smells of the place—thereby increasing the amount of 'consumers' surplus for a ticket worth only 3 as. and poor Navamani—the only boy in his class—was late. He hesitated sheepishly at the doorstep of his class. To enter (and be humiliated) or not to enter (and miss his lessons) was the question of the moment. Hercules it is true, traversed the most intricate mazes to kill dragons or win Maidens, but he would have winced—even if he had been promised an Atom Bomb as reward—to wade through the Moonology class to his front seat. Navamani likewise winced; he shuddered at the prospect of having his long plait pulled; at having paper balls thrown, at him; at having to face cat-calls and 'wolf whistling' with a straight face. Meanwhile, one of his classmates had seen him and sent him a "flying kiss" in token of recognition. Before the entire class took to 'blowing' kisses, N. Bravely tottered to the front seat which was reserved for him—by the way, in 1999, seats in buses and public places were reserved only for men.

The lady Prof. shrugged a shoulder (the one that resembled the hump of that famous camel that failed to pass through a needle's eye) and everyone knew that meant—"and to think that men want equality with women". The television programme had come to an end—(each girl had already made up her mind that the first thing to do after reaching home, was to have her head shine in its fashionable glory by trying the Yul Bynner hair style; Marthandan Leela who was characterised by originality in everything that she did, decided that in addition to the new hair—cut, she would have two long red feathers sticking up behind both her ears-). The lecture on Moonshine continued. Paper balls piled up on the front bench. "The one in yellow shorts and brown Moustache scares one to death."...Navamani thought when the former twirled her Moustache at him and muttered "Her Brother N.! Tears rolled down his smooth, 'angel-faced' (Pond's) cheeks when the 'six-footer' in red and black-striped bathing—suit took his V. I. T. hand bag, and pushed a slip of paper before him which read—"how about a 'rock'n'roll' at the Gym?" Poor Navamani thought that the daring girl was challenging him to a boxing bout. On the spot, he decided to give the six-footer a walk-over—influenced by the advice that his best friend in his College—Nalini Kumar—probably would give him pointing out that if he accepted he would certainly be boxed right out of this planet! N. found his thoughts interrupted when he noticed that the girl in the crew—cut hair style glared contemptuously at his long plait. He hastily bent his head and adjusted his nylon saree. When the bell rang, he fled—gracefully—to the boys' common room. Loudly he told Nalini Kumar—"I say, don't

you think we ought to do something about it...?" "It" everybody knew was the eternal problem of relations between boys and girls. In 1999, "it" specially referred to the subservient and suppressed role that manhood had inadvertently come to play. Nalini Kumar was a practical sort of guy. He took his friend aside and with the air of a Prophet who knows which person's Ides of March lurk where, told him that his classmates had conspired to bring sulphuric acid in order to put him to shame. Navamani shuddered to his very core; he was a nylon-addict and his sarees and cholies were all nylon stuff. Here was his Waterloo. A. T. C. and immediate migration to another clime altogether, seemed the only honourable way out. But Nalini Kumar would not hear of it. At the hour of need, he placed his active "trousseau" at his friend's disposal.

Nalini Kumar—the girls said—was a bold-as-brass-guy who somehow they had to "Meeken".; he could afford to cut such a daring figure, because he was lucky in having another boy as his class-mate and he exploited fully the maxim that unity is strength. Along with this classmate, he would boldly walk from one class-room to the other. The height of boldness was reached when with a couple of more courageous friends, he sat under the trees and laughed loudly at the expense of some boys who still cherished romantic sentiments and were "taken out" by their girl friends. He also thought himself witty and would crack jokes in the loudest possible tone so that the girls too might appreciate them. One such audacious joke was that he thought, in 1957 every Tom Dick and Harry could have become a John. Another wise crack of his was that the 'fair-sex' of 1999, like the historical Holy Roman Empire which was neither Holy, Roman, nor an Empire, were neither fair nor did they have sex. All this roused more horror than laughter!

Nalini's sister in the same College came to know of these "unboyish" activities, and she reminded him that little men were to be seen and not heard." Boys are made of sugar and spice and all that's nice", "be good, sweet boy and let those who will be clever," etc., etc.

It was election time in Presidency in the year 1999, and believe it or not, this the state of affairs—Miss Karamchand Begam was standing for Presidentship of the College Union. Her opponents were Shivaji Ganesh the dagger-look and Padayachipattu of the Revolutionary-head-fame. It was to be a keenly contested election. Fifteen candidates were standing for Vice-Presidentship, while twenty-five contested the post of Union Secretary. Karamchand Begam was sure of winning—everyone dreaded her so much that they thought it better that she win rather than lose.

When news had reached the boys that K. was to personally canvass among the boys in order to win over even the most conservative among them, half the number had straightaway absented themselves from College. Karamchand, pipe in hand and in over starched N. C. C. outfit, permanently posted herself near the Boys' commonroom, and handed out scented cards with her name on them to the more unfortunate ones caught inside the room—the temporary black hole of Presidency!

The next day, a majority of them had migrated to the wide spaces beneath shady trees during the lunch interval. But undaunted Karamchand proceeded thither and continued to harass them with her harangue, "Brothers, little gentlemen, Presidencians, (the whole thing sounded as "worms" to the poor chaps!) lend me your ears. As you all know I was the President of the students Squint Eyed Club last year, but I assure you that if elected as the President of the College Union, my administration will not be 'cockeyed'—" (this was 'the' joke of all her election speeches) and had raised a

hurricane of laughter from the girls, but from the boys,—not a twitter)...Karamchand further promised she would win equality of status' of the boys with the girls ; that they would be given freedom of movement and speech within the college ; that she would spare no pains to secure for them their long lost fundamental right of throwing paper-balls and yelling cat-calls.....and so on.

A great believer in Everybody-Everyboy-Bhai-Bhai, before and after her speech, Karamchand insisted on violently shaking hands (accompanied by a resounding whack on the back) with each person in the audience. This was the last straw which literally broke camel backs.

It was Strike Day just before those elections day ; It had to be. Strike Day was the most important event of the year when the candidates for elections and all their supporters and opponents took the opportunity to show their patriotism off by reaching the high water-mark of barbarity in the art of roaring slogans. Anti-Everything demonstrations, hooliganism, disregard to profs., and rank vandalism which would have made the Vandals themselves blush, Strike Day was fully exploited for the purpose of humiliating and insulting the boys in every possible way. The timid boys who had gone to class, were dragged out by their plaits and dubbed " traitors ". They were shouted at and bullied ; when one of them had ventured to ask what the Strike was about, he was the object of special scorn and ridicule ! He shuddered when he heard " Down with those who don't co-operate with the Non co-operators...! He quietly arranged for the college bus to take him and his kind home. And that was how the boys of Presidency in 1999 submitted to the Bolshevik hooliganism of the girls.

(But the boys of 1999 were wise ! Just as the girls of 1957 are !) they knew that the " Old order changeth yielding place to the New ; that people will soon say Kalammar Pochu ; when the boys will be boys and the girls will be only girls, (and nothing more !.)

P. G. I. (HISTORY).

॥ दिव्यानुरागः ॥

By V. ANJANEYA SARMA.

IV Hons Sanskrit.

I

स्फुरज्ज्योत्स्नाशोभा परिहसनशीलद्युतिमती
हरस्मेरस्निग्धाननमधुरिमाभोगसुभगा ।
वचः श्रीमाधुर्याबहुमतविपञ्चीकणखा
सुशीला राधेयं परमसुगुणादर्शचरिता ॥
द्रष्टुर्मनः सीमनि पावनत्वमुत्पादयन्ती सुगुणैकराशि ।
बृन्दावन श्रीरिवलब्धदेश साशोभते कृष्णपदाब्जभृङ्गी ॥

कामादीनिन्द्रियार्थेभ्यः विकारान् किल चेतसः ।
निवर्त्य साऽर्पितवती केशवे परमात्मनि ॥

कामं करोति सततं वासुदेवस्य दर्शने ।
क्रुद्धाभवति श्रीकृष्णे नदृष्टेक्षणमप्यहो ॥

लुब्धा भवति श्रीकृष्णवचनाकर्णनार्जने ।
कृष्णनामसुवापानमत्ता भवति सैकदा ॥

विश्वमोहनपद्माक्षदिव्यसुन्दरविग्रहे ।
मोहिता सानित्यमास्ते नीलनीरदभासुरे ॥

कृष्णालापानुरक्तासु गोपिकास्वितरासु च ।
आस्ते मात्सर्यसंयुक्ता तस्मिन् गाढानुरागिणी ॥

II

कालिन्दीवीचिकानीतमन्दशीतलमास्ते ।
बृन्दावने स्फुरच्चन्द्रचन्द्रिकास्निग्धसैकते ॥

राधिकाहृदयाभोजस्वच्छतामिव विन्दति ।
सुधांशौ पुण्डरीकायमाने व्योमसरोवरे ॥

गोपादमुद्रासंघातशोमिते यमुनातटे ।
कस्यापि नीलबालस्य जयन्ति मुरलीरवाः ॥

अविदित्वैव नः साक्षात् केवलं भाविता सती ।
गोपचूडामणेर्गीतिः तनोति परमांमुदम् ॥

लोके कलासु सर्वासु मधुराललिताः कलाः ।
तत्रापि संगीतकला तत्र वेणुरवो हरेः ॥

श्रुते साधारणगाने चित्तमावर्जितं भवेत् ।
कृष्णाधरसुधासिक्ते किंपुनर्मुरलीरवे ॥

मनुष्या गच्छेयुः प्रमदमनिदंवाच्यममलं
प्रतिध्वानं दद्यात् प्रकृतिरखिला चेतनमयी ।
द्रवेयुर्ग्रावाणो भुविकिसल्येयुस्तरुणाः
लसत्पिच्छापीडे मधुरमुरलीं गायति हरौ ॥

एतैश्चवस्तुभिः सर्वैः राधिकायाः सुचेतसि ।
नकामोदीपनं किं तु भक्त्या उदीपनं कृतम् ॥

इत्थं भूतं हरेर्गानं श्रुत्वाकर्णरसायनम् ।
तीव्रानन्दप्रवाहेऽस्याश्वेतो गच्छति लीनताम् ॥

नयनाञ्जलिना हरिरूपसुधां श्रवणाञ्जलिना हरिगानसुधाम् ।
वदनाञ्जलिना हरिनामसुधां परिपीतवती तृषितैव तु सा ॥

हृदयकमलपीठस्थापितं देवदेवं
मुरलिं निनदलोलं केकिपिच्छाभिरामम् ।
परिकलयति चैषा सर्वयोगाधिनाथं
किमपि सुखमवेद्यं दिव्यमाप्नोति सत्यम् ॥

भौतिकानुभूत्यतीतां त्रैगुण्यादपि चातिगाम् ।
मनःस्थितिमनिर्वाच्यामाधितिष्ठति राधिका ॥

III

कश्चित्तु कविभिः पूर्वैः महार्थप्रतिपादकैः ।
राधिकाकृष्णयोः प्रेम कामस्य विषयीकृतम् ॥

एतद्वेदपार्थाय पामरस्येति चिन्तितं ।
तयोरादर्शचरितं निरवद्यं मयाकृतम् ॥

॥ प्रबोधनायमकम् ॥

[Sanskrit Rendering of Tiruppalliezuchi in Tamil
by THONDARADIPPODI AZHVAR]

— : * : —

पतङ्गस्समाश्लिष्टपूर्वाद्रिशृङ्गः

तमिस्राऽपयाता प्रभातं विभाति ।

मधु स्नायन्ति प्रसूनानि बुध्वा

सुवर्गौकसो भूमिपालास्समेत्य ॥

पुरस्ते मिलन्त्येगिरत्रोपनीताः

करेणुद्विपेन्द्राश्च मेरीविशेषाः ।

नदन्तोऽभितो वीचिमालीव दृष्टाः

प्रबुध्य प्रसीद प्रभो रङ्गनाथ ! ॥ १ ॥

प्ररूढाग्रमल्लीलताफुलपुष्पैः

सगन्धश्शनैर्वाति पूर्वानिलोऽयम् ।

समुत्थाय पुष्पे शयानाश्च हंसाः

हिमार्द्रान्ध्रपक्षान्विधूयोत्सन्ति ॥

असद्ग्राहवक्तृस्थितैश्शुक्लदन्तैः

विशेषसुतेनातिमात्रं प्रतप्य ।

सकम्पज्वरस्य द्विपस्यार्तिहारिन् !

प्रबुध्य प्रसीद प्रभो रङ्गनाथ ! ॥ २ ॥

दिशामन्तरं व्यापृतं सूर्यभाभिः

सतारागणस्संकुचत्यात्मकान्तिम् ।

हिमांशुगीतांशुस्तमोऽपैतिमन्दं

महावृक्षषण्डेषु पूगव्रुमाणाम् ॥

प्रविश्यान्तरालं दलानां प्रवालैः

सगन्धः प्रभाते सुखं वाति वातः ।

सुविक्रान्तविद्योतिचक्रेद्धपाणे !

प्रबुध्य प्रसीद प्रभो रङ्गनाथ ! ॥ ३ ॥

महिष्युब्जकाणामितो वलवानां

मुरल्याः, वृषाणां मणीनां च नादैः ।

समुद्भूतगीतं दिशो याति भृङ्गाः

समन्ताद्विगायन्ति, लङ्कासुरघ्नम् ॥

धनुश्चारु बिभ्राण ! देवर्षमेष्टिं

सुसंरक्ष्य गाधेस्सुतं स्नापयित्वा ।

महावीर्यशालिन्नयोध्यापते भोः !

प्रबुध्य प्रसीद प्रभो रङ्गनाथ ! ॥ ४ ॥

विहंगा नदन्ति प्रफुल्लद्रुमेभ्यः

गता रात्रिरायाति मन्दं प्रभातम् ।

समाकर्ण्यते पूर्वपाथोधिघोषः

समोदारवारालिपुष्पैः प्रणीतम् ॥

शुभं माल्यमादाय नन्तुं पदं ते

समायान्ति देवा इतस्तेन मातः ! ।

सुलङ्काधिपाराधिते सद्धिमाने

स्थितास्सत्पते भोः प्रबुध्य प्रसीद ॥ ५ ॥

मणिस्यन्दनस्था इमे सूर्यदेवाः

वृषैरागता रुद्रदेवा इमे च ।

मयूराधिविष्टः षडस्योऽयमास्ते

कसूनां मरुदेवतानां समूहाः ॥

तुरङ्गैश्च नृत्तैश्च गीतै रथाद्यैः

कुमारस्य सैन्यप्रवाहे प्रविष्टाः ।

महाशैलतुल्याः पुरस्ते स्थितास्ते

प्रबुध्य प्रसीद प्रभो रङ्गनाथ ! ॥ ६ ॥

इमे व्योमसंस्थाः गणा निर्जराणां

तपोवन्मुनीन्द्राः मरुदेवताश्च ।

सहैरावतेनागतोऽयं भुरेन्द्रः

त्वदीयाल्यस्याग्रतो लोकनाथ ! ॥

सुविद्याधराक्रान्तगन्धर्वपिष्टाः

विमुह्यन्ति यक्षाः पदं नन्तुकामाः ।

न भूमौ न खे चापि दृष्टोऽवकाशः

प्रबुध्य प्रसीद प्रभो रङ्गनाथ ! ॥ ७ ॥

सगन्धे सुराणां गणे संस्तुवाने

निधिं कामधेनुं प्रभादर्पणादि ।

भवद्विश्वरूपाभिधाराधनार्थं

प्रयुक्तं समादाय सर्वं मुनीन्द्राः ॥

इमौ तुम्बुरुर्नारदश्च प्रविष्टाः

प्रसार्य प्रभां स्वामुदेत्यशुमाली ।

नभस्तस्तमोऽपैति दूरं ततोऽद्य

प्रबुध्य प्रसीद प्रभो रङ्गनाथ ! ॥ ८ ॥

सुमेर्येकतन्त्रीमृदङ्गैश्च वीणा-

मुरल्यादिभिस्सर्वतो नादयित्वा ।

विगायन्त्यमी किन्नरा वैनतेयः

सुगन्धर्वमुख्या अविच्छिद्य रात्रिम् ॥

सुरास्तापसाश्चारणा यक्षसङ्घाः

विमुह्यन्ति सिद्धाः पदं नन्तुकामाः ।

ततो वासरानुग्रहं दातुमेभ्यः

प्रबुध्य प्रसीद प्रभो रङ्गनाथ ! ॥ ९ ॥

प्रफुल्लानि गन्धीनि पद्मान्यमूनि

प्ररूढः पतङ्गस्समुद्रात्सघोषात् ।

सुमध्याः कचं शोषयित्वा स्ववासोऽ-

भिवेष्ट्योत्तरन्त्यप्पटीताधिवास ॥

निबद्धैस्तुल्याः दलैः पुष्पभाण्डैः

परिद्योतितस्कन्ध भक्ताङ्घ्रिरेणुम् ।

दयापात्रमित्येव ते भक्तगोष्ठ्याः

विधेयं विधेहि प्रबुध्य प्रसीद ॥ १० ॥

बालकविः

S. SUNDARARAJAN. B. sc (Hons),

Old Student.

॥ कालिदासस्य मत्या शृङ्गाररसः ॥

— : * : —

कविसार्वभौमः कालिदासः न केवलं उपमालङ्कारे एव परंतु इतरालङ्कारचित्रीकरणे च अद्वितीयः भाति । तथैव आत्मनः ग्रन्थेषु सर्वेषु समस्तरसप्रयोगे अतीव श्लाघनीयः वर्तते । विशिष्य शृङ्गाररसवर्णने तत्तुल्यः न कोऽपि वर्तते इति सर्वैः ज्ञातमेव ॥

प्रकृतिस्थाः सर्वे विषयाः जनस्य हृदये शृङ्गारं उत्पादयन्ति । सर्वेषु कालेषु, विशिष्य वसन्तसमये दृश्यमानानि सर्वाणि वस्तूनि शृङ्गारं जनयन्ति । एतत् कथं इति चेत्, मनुष्यास्सर्वे शृङ्गाररसभरिताः ; काल-जातिकुलवर्णासि व्यतीत्य तिष्ठति शृङ्गाररसः । मेघदूते उक्तप्रकारेण मेघालोके सुखिनः अपि अन्यथावृत्तिचेतसः भवन्ति । चन्द्रश्च शृङ्गारजनयितृषु एक एव । उक्तं च भोजेन ,

“आविर्भव पूर्वोद्रेः शृङ्गे शृङ्गारजीवितः ।

तमस्तमालकान्तरकुठारदशशलाञ्छनः ॥” इति ॥

अपि च न केवलं मनुष्याः, परंतु मृगवर्गाश्च शृङ्गाररसयुक्ताः भवन्ति । श्रूयते च अस्माभिः कुमारसंभवे आकालिकीं मधुप्रवृत्तिं वीक्ष्यास्त्रिद्वन्द्वानि काष्ठागतवेहरसानुविद्धं भावे क्रियया विवर्तुः इति । एष रसः न केवलं यौवने, परंतु वार्धकेऽपि स्थानं लभते । यतः यौवने शरीरसुखप्रधान एष भावः वार्धके परिपाकं प्राप्य कथमपि सर्वैः प्रार्थ्यते । एवं वर्तते शृङ्गाररसस्य महिमा ॥

कविकुलतिलकस्य कालिदासस्य सर्वेषु ग्रन्थेषु शृङ्गाररसः प्रथमभागं वहति । तेषु नायकाः, नायिकाश्च शृङ्गाररसपूर्णा वर्तन्ते । वेक्स्पियर् महाकवेः ग्रन्थवत् कालिदासग्रन्थाश्च ‘सर्वं शृङ्गाराय एव’ (All for Love) इति नियमं अनुसरन्ति । तथाऽपि न केवलं शरीरजसुखावप्यै स्त्रीपुरुषसंयोगः भवति । परंतु शरीरसुखेच्छायाः वरीयस्त्वात् एव स्त्रीपुरुषविवाहः भवति इति कवेः मतिः । एतत् कथं चित्रीक्रियते इति पश्यामः ॥

स्त्रीपुरुषयोः प्रथमदर्शन एव यत् प्रेम उद्भवति तदेव सर्वेषां प्रेम्णाम् श्रेष्ठं यतः स्थित्या तस्यामेव द्वे हृदये तयोः गुणविशेषानविगणय्य सक्ते भवतः । उक्तं च आङ्ग्लकविना एकेन (Whoever loved that loved not at first sight) इति । कालिदासस्य त्रिषु नाटकेषु ‘का बा एषा स्त्री ! कस्य पुत्री ! कीदृगत्वाः कुलं ?’ इत्येतान्यविगणय्य एव कथानायकः नायक्या आसक्तः भवति । एतदेव शुद्धप्रेम्णः लक्षणम् । ‘व्यतिषजति पदार्थानन्तरः कोऽपि हेतुः’ ।

एवंभूतं तयोः स्त्रीपुरुषयोः प्रेम प्रथमतः रूपसौन्दर्यप्रभवं भवति । केवलं वपुर्विशेषः नैव, किंतु गुणविशेषः प्रेमोत्पत्तिहेतुर्भवति । ‘अव्याजमनोहरं वपुः’, ‘अधिकमनोज्ञा’, ‘प्रभातरलं ज्योतिः’ इति पदप्रयोगैः दुष्यन्तः शकुन्तलायाः शरीरकान्त्या एव चेतोविलयमगमदिति ज्ञायते ॥

एतादृक् प्रेम सुखजीवनाय सर्वदा न कल्पते । यतः आद्यन्तवत् एव सुखं अनेन प्रेम्णा भवति । सर्वोपकारक्षमे आश्रमे स्थातुं शरीरसंबन्धिप्रेम नैव श्रेष्ठं इति कवेः आशयः । तस्मात् बहुश्रमात्, अतिदुःखद-विथोगानन्तरमेव स्त्रीपुरुषौ निरन्तरे गार्हस्थ्ये स्थापितौ ॥

कुमारसंभवे प्रथमतः पार्वती स्वरूपलावण्येनैव शिवं जेतुमैच्छत् । एतन्न साधु, श्रेष्ठतमः विवाहः गुणप्रभवः एव इति कवेः मतिः । प्रेम्णः हेतुः गुणलावण्यमेव, नैव रूपलावण्यम् । कारणेनानेनैव शिवः ‘कुर्याद् हरस्यापि पिनाकपाणेः धैर्यच्युतिं, के मम धन्विनोऽन्ये’ इति वृथा उद्धोषितवन्तं मदनं भस्मावशेषं चकार । तदनन्तरमेव पार्वती च व्यर्थं समर्थं ललितं वपुरात्मनः रूपं निनिन्द । तपः चचार च सा देवी यतः स्थाणुः अरूपहार्यः । तपसि क्रियमाणे पार्वत्याः स्थिरांबुद्धिः, गुणविशेषान् च सुष्ठु परीक्ष्यैव तां परिणेतुमुद्यतः अभवत् जितेन्द्रियः शुली । वदति कालिदासः ‘ऋषीन् ज्योतिर्मयान् सप्त सस्मार सरशासनः’ इति । ‘अत्र सरशासन’ इति पदं द्रष्टव्यम् । शिवः शरीरसुखभोगार्थं पार्वतीं न परिणीतवान् । तस्याः तपोभिः कीर्तः, तृप्तः मृत्वा एव भक्तवत्सलः शंभुः तां गृहीतवान् । विषयमेनमेव सूचयति ‘सरशासन’ इति पदम् । लोकक्षेमाय एव स पार्वतीशः आसीत् । उक्तं च ऋषिभिः हिमवन्तं प्रति ‘तमर्थमिव भारत्या सुतया योक्तुमर्हसि’ इति । तारकासुरवध-कारिण्यै प्रजायै एव गृहमेधी अमृच्छिवः । दुष्टनिग्रहः तस्य धर्मः । तम् धर्ममाचरितुमेव हिमवतः जामाता अभूत् । ‘धर्मेणापि पदं शर्वे कारिते पार्वतीं प्रति । पूर्वापराधभीतस्य कामस्योच्छ्वसितं मनः’ इति श्लोकः अत्र प्रमाणम् ।

एवं परस्परवियोगः, बहवः कृच्छ्राश्च स्त्रीपुरुषयोः संबन्धं, प्रेम च पुनन्ति । अधस्तः शृङ्गाररसः एतैः उच्चैरारोप्यते । यदा कण्वाश्रमे दुष्यन्तशकुन्तलयोः परिचयः अभूत् तदा यौवनसंबन्धि प्रेम एव तयोरभूत् । पश्चात् असह्यं दुःखमनुभवन् शकुन्तला । तस्मात् कारणादेव सर्वासु महिषीषु सा अग्रसारिणी बभूव । इत्थं न चेत् शकुन्तलायाः हंसपदिकायाश्च भेदः न स्यात् अनेनैव कारणेन दुष्यन्तशकुन्तलयोः प्रेम भुवनविदितमस्ति । अन्ते नाटकस्य मारीचेन उक्तम्—

‘दिष्ट्या शकुन्तला साध्वी सदपत्यमिदं भवान् ।

श्रद्धा विरतं विधिश्चेति त्रितयं वस्समागतम् ॥” इति ॥

अनेन श्लोकेन धर्मार्थमेव तेषां संज्ञम इति भावः । धर्मपत्न्या आचारसहायत्वात् श्रद्धासाम्यम् । ऋणपती-कारत्वादपत्यस्य वित्तसादृश्यम् । उभयानुगृहीतस्य प्राधान्यात् विधितुल्यत्वं राज्ञः ॥

एवं माणिक्यामित्रे, विक्रमोर्वशीये, मेघदूते, रघुवंशे च बहुषु सौन्दर्येषु पूतः शृङ्गाररसः कथंभूत इति संयक्दर्शयति कविः । वरतन्तुशिष्यं प्रति गृहस्थाश्रम सर्वोपकारक्षम इति राजा वर्णितवान् । तद्वत् कालिदासश्च धर्माचरणाय संभूतः सङ्गम एव श्रेष्ठतम इति मन्यते । अत्रैव वर्तते शुद्धप्रेम्णाः, अधमेच्छायाश्च भेदः । वेक्स्पियर् च अवदत् ।

“Love comforteth like sunshine after rain,
But lust's effect is tempest after sun;
Love's gently sprint doth always fresh remain,
Lust's winter comes ere summer half be done;
Love surfeits not, lust like a glutton dies;
Love is all truth, lust full of forged lies”.

एवं कालिदासग्रन्थेषु “प्रथमदर्शने शटिति जायमानः, रूपकाव्यचोदितः कामः अधमाधम एव, यदा स कष्टानुभवेन पूतः, तदा एव स कामः धर्मार्थं प्रवर्तते । स एव सर्वैः अस्माभिः अभिनन्दनीयः ।” इति अस्माभिः ज्ञायते । इत्थं शृङ्गाररसस्य वर्णनं कालिदासग्रन्थेषु अतीव श्लाघनीयं भवति ॥

P. S. RAMAMURTHI.
IV Hons (English Literature).

* व्यक्तित्व *

N. C. HANUMANTHA REDDY.

IV B. A. (Psychology).

—: * :—

मनोविज्ञान मन का वैज्ञानिक अध्ययन करता है । मन तो एक वस्तु नहीं, जो देखा जा सकता है ; तो उसका वैज्ञानिक विश्लेषण तथा अध्ययन कैसे हो ? यद्यपि मन कोई एक पदार्थ नहीं ; फिर भी उसकी प्रवृत्तियों और क्रियाओं के जरिये उसका अस्तित्व प्रकट होता है । उन विभिन्न मानसिक प्रवृत्तियों तथा क्रियाओं का क्रमबद्ध अध्ययन ही मनोविज्ञान कहलाता है । मनोविज्ञान के अध्ययन की कितनी सख्त जरूरत है, यह सभी लोग जानते हैं । जब मनोविज्ञान का सब को अच्छा ज्ञान होगा, तब संसार के कल्याण और विश्व-बंधुत्व के कायम होने में कोई रुकावट या देरी न होगी ।

व्यक्तित्व मनोविज्ञान का सबसे आकर्षक और मनोरंजक विषय है । अधिकांश लोग व्यक्तित्व का अर्थ साहस, उत्साह, शक्ति-संपन्नता, कार्य-पटुता या दक्षता समझते हैं । अंगरेजी में व्यक्तित्व को “पर्सनालिटी” कहते हैं । अक्सर इसका प्रयोग किसी व्यक्ति के सुडौल शरीर का बोध कराने में होता है । ‘अमुक आदमी की पर्सनालिटी अच्छी है’, कहने से यह समझा जाता है कि उसका शरीर सुडौल है । मगर मनोविज्ञान में इस शब्द का अर्थ बहुत विस्तृत होता है । व्यक्तित्व क्या है, इसका विवेचन और विकास कैसे किया जाय—इसे समझना हर एक के लिये अत्यंत आवश्यक होता है । जो व्यक्ति व्यक्तित्व के सारे तत्वों को अच्छी तरह जानता है, वह अपने को जीवन के हरेक क्षेत्र में सफल और सार्थक बना सकेगा ।

यद्यपि व्यक्तित्व का पूरा पूरा चित्र खींचना कुछ कठिन मालूम पड़ता है, तो भी प्रसिद्ध मनो-वैज्ञानिकों ने व्यक्तित्व का एक ऐसा ढाँचा, जिससे उसका बोध हो, हमारे सामने खड़ा करने का प्रयत्न किया है । व्यक्तित्व सामाजिक तथ्य है । व्यक्तित्व की परख तब तक न होगी, जब तक हम व्यक्ति को अपने साथियों के संपर्क में न देखें । दूसरों के साथ उसका आचार-व्यवहार कैसे होता है, भिन्न-भिन्न परिस्थितियों के बीच वह किस तरह ठहर सकता है, नये मामलों का वह किस तरह सामना कर सकता है और जीवन की उलझनों को वह कैसे सुलझ सकता है—इन सारी बातों का खयाल रखना पड़ता है । तभी जाकर हम उसके व्यक्तित्व का निर्धारण कर पायेंगे ।

व्यक्तित्व कई तरह के होते हैं । कोई व्यक्ति बहुत उच्च, सुंदर, सुडौल और प्रभावशाली व्यक्तित्व रखता है, तो और कोई व्यक्ति निम्न और कुडौल व्यक्तित्व का होता है । यह भेद क्यों ? इसका उत्तर

एक-दो बातों में देना मुमकिन नहीं। यहाँ इतना मात्र कहना काफी है कि इसके कारण व्यक्ति के जन्म-जात गुण (Inherited qualities) और वातावरण का प्रभाव (Environmental influence) होते हैं।

व्यक्तित्व के अनेक अंश (Traits) होते हैं—जैसे, बुद्धि, सौजन्य, संस्कृति, चरित्र, साहस, उत्साह, उदारता, कार्य-कुशलता, आत्म-विश्वास, कार्य-पटुता, संवेदनशीलता आदि। इन सभी गुणों का एकीकरण ही व्यक्तित्व कहा जाता है। इन सब का अलग अलग अस्तित्व होते हुए भी व्यक्तित्व में इन सब गुणों का एक रूप दिखाई पड़ता है। व्यक्तित्व किसी व्यक्ति के आचरण में प्रकट होता है। किसी के विचार करने के तरीके और उन विचारों को प्रकट करने की रीति में, ऐसे ही उसकी अभिवृत्तियों, अभिरुचियों तथा आचरण-पद्धति में प्रकट होता है। हर एक का जीवन के प्रति एक दृष्टि-कोण होता है, और उस दृष्टि-कोण से भी उसका व्यक्तित्व जाहि जाहि होता है। किसी के व्यक्तित्व को परखना हो तो ऊपर कही हुई सभी बातों का ध्यान रखने की आवश्यकता है।

रॉबर्ट एस. लुडवर्थ के मतानुसार निम्न-लिखित गुण व्यक्तित्व के विकास के अभिवर्द्धक होते हैं,— सुंदर स्वास्थ्य, बुद्धि, हृदय चित्तता, यथार्थ-प्रियता, प्रफुल्लता, सामर्थ्य, सामाजिकता, सज्जनता, संवेदनशीलता, संस्कृति, आत्म-विवेचन-शक्ति, साहस, विश्वास, सहृदयता, तेज आदि।

तो हम कह सकते हैं कि जिस आदमी में उक्त गुण मौजूद होते हैं, उसका व्यक्तित्व सुंदर, प्रखर और प्रभावशाली होता है। इन गुणों का अच्छा समन्वय होना एक संतुलित व्यक्तित्व (Well balanced personality) के लिये बहुत जरूरी होता है। तो यह कहने की जरूरत नहीं कि जब ये गुण व्यक्तित्व को बनानेवाले होते हैं तो इनके ठीक विपरीत गुण जैसे, अस्वास्थ्य, मंद बुद्धि, चंचल चित्तता, मिथ्यात्व, उदासीनता, असमर्थता, असामाजिकता, असज्जनता, अविश्वास, आलस्य, आवेगजन्य अतिरिक्ता आदि व्यक्तित्व को बिगाड़ने पर तुरंत हो जाते हैं।

एक हेच आलपोर्ट ने व्यक्तित्व के ये प्रधान गुण बताये हैं—बुद्धि, समस्या सुलझाने की शक्ति, सरण-और ग्रहण शक्ति, रचनात्मक कल्पना, विशेष विवेचन शक्ति, सामाजिक चेतना, जीवन-भक्ति और प्रेरण, हृदयता, स्वभाव, कार्य-कुशलता, सामाजिक उद्दीपन से प्रभावित होने का गुण, सामाजिक व्यवहार, चरित्र आदि उन्होंने ने अपने 'सामाजिक मनोविज्ञान' नामक पुस्तक में इन गुणों का विस्तार वर्णन किया है और इस बात को साबित करने की सफल चेष्टा की है कि व्यक्तित्व अधिकतर एक सामाजिक सत्त्व है।

विलियम मैकडगल ने, जो मनोवैज्ञानिकों में एक विशिष्ट स्थान रखते हैं, व्यक्तित्व-निर्धारक पाँच मुख्य गुण बताये हैं—मन की प्रवृत्ति (Disposition) मनस्थिति (Temper) स्वभाव (Temperment)।

चरित्र (Character) और मेधा (Intelligence) यूंग (Jung) ने दो प्रकार के व्यक्तित्व बताये हैं—बहिर्मुखता (Extraversion) और अंतर्मुखता (Introversion)। यह विचार व्यक्तित्व को समझने में बहुत उपयोगी माना गया है। कोई व्यक्ति बहिर्मुख है (Extrovert) या अंतर्मुख (Introvert)—इसका निर्णय उसमें मौजूद होनेवाले गुणों पर निर्भर रहता है। बहिर्मुख व्यक्ति वह है, जिसकी अभिरुचि बाहर की तरफ होती है। अर्थात् बाहरी दुनिया की चीजों से वह दिलचस्पी रखता है। अंतर्मुख व्यक्ति वह है, जिसकी अभिरुचि अंतर्मुखी होती है। यानी जिसकी दिलचस्पी का केंद्र उसका अपना जीवन ही होता है। बहिर्मुख व्यक्ति के मुख्य लक्षण—काम करने की प्रबल इच्छा, दूसरों पर अधिकार जमाने की प्रवृत्ति, और सामाजिक सफलता को अपने जीवन का ध्येय रखना—हैं। यह व्यक्ति वर्तमान को अधिक महत्व देते हैं। और यह यथार्थवादी, कार्य-कुशल तथा शांत और स्नेहि प्रकृति का होता है। यह किसी बात पर शीघ्र निर्णय करनेवाला होता है।

दूसरी तरफ, अंतर्मुख व्यक्ति विचारशील, भावुक और मित-भाषी होता है। उसमें कार्य-शीलता की कुछ कमी होती है। हमेशा विचार-मग्न रहता है। गंभीर प्रकृति के कारण उसका हृदय शांत नहीं होता। वह वर्तमान की अपेक्षा ज्यादा भविष्य की ताक में रहता है। उसका जीवन के प्रति-दृष्टिकोण काल्पनिक या सृजनात्मक होता है। किसी बात का निर्णय करने में बहुत आग-पीछा करता है। उसमें सामाजिक प्रवृत्ति का अभाव रहता है।

बहिर्मुख और अंतर्मुख व्यक्तित्व के इन अलग अलग गुणों के होते हुए भी, हम एकदम यह कह नहीं सकते कि फलाना व्यक्ति पूर्ण रूप से बहिर्मुख है या अंतर्मुख है। क्योंकि ये दोनों तत्व हर एक व्यक्ति में पाये जाते हैं। फरक इतना ही है कि किसी में बहिर्मुखता के गुण ज्यादा हों तो और किसी में अंतर्मुखता के। हाँ, इस सत्य को दृष्टि में रखते हुए अगर किसी को बहिर्मुख या अंतर्मुख कहने में हमें कोई आपत्ति नहीं होती। उदाहरण के लिये—व्यापारी, न्यायवादी, राजनीतिज्ञ, वैद्य पुलिस कर्मचारी आदि बहिर्मुख कहें, तो कवि, वैज्ञानिक, दार्शनिक, कलाकार, संगीतज्ञ को अंतर्मुख। इसके अतिरिक्त परिस्थितियों के अनुकूल भी इन बहिर्मुख और अंतर्मुख गुणों का एक दूसरे में बदल जाने की संभावना होती है।

ऊपर किये गये व्यक्तित्व के विवेचन के अध्ययन से आदमी अपने व्यक्तित्व को अच्छी तरह समझ सकेगा और व्यक्तित्व के अच्छे गुणों का आचरण में रखने की कोशिश करने से अपने व्यक्तित्व का सुधार और विकास कर सकेगा। यद्यपि व्यक्तित्व का स्वास निमाण व्यक्ति के सहज प्रवृत्तियों और जन्म-जात गुणों पर निर्भर रहता है, फिर भी वातावरण का भी उसमें जरूर हाथ होता है। अतः व्यक्ति प्रयत्न से अपने व्यक्तित्व को बहुत हद तक बना सकता है। अपनी जन्मजात शक्तियों का अच्छा उपयोग करके अपने व्यक्तित्व को ऊपर उठा सकता है।

—: * :—

॥ राष्ट्रीय सेवक दल ॥

(N. C. C.)

(लेखक : पा. भास्कर. VI. बी. ए. (Geog.))

भारत के स्वतंत्र होने के बाद जो बड़े महत्वपूर्ण कार्य हुए, उन में राष्ट्रीय सेवक दल या एन. सी. सी का निर्माण एक है। शिक्षा पानेवाले नवयुवकों के लिए बौद्धिक एवं शारीरिक विकास के अतिरिक्त चारित्रिक विकास प्राप्त करने का यह अच्छा साधन बना है। इसके बारे में कुछ विचार करना उपयोगी होगा। इसलिए इस लेख में मैं इसके बारे में कुछ कहना चाहता हूँ।

एन. सी. सी एक तरह की सेना होती है। इस में कालेज या हाईस्कूल के विद्यार्थी ही शामिल हो सकते हैं। दूसरे लोग इस में नहीं शामिल हो सकते हैं। इसलिए इसे “विद्यार्थी-सेना” भी कह सकते हैं।

सन् १९४८ में इस दल का निर्माण हुआ। जब हमको आजादी मिली थी, उस वक्त इस तरह की फौज नहीं थी। और उस समय विद्यार्थी लोगों की हालत अच्छी नहीं थी। इसे देख कर बड़े नेता लोगों ने सोचा कि; विद्यार्थी समुदाय में नया उत्साह और कर्मण्यता बढ़ाना चाहिए। ऐसी व्यवस्था करनी चाहिए कि वे भी देश के महत्वपूर्ण कामों में भाग ले सकें, और देश का नेतृत्व सफलता के साथ कर सकें। इसके फलस्वरूप सन् १९४८ में भारत सरकार ने इस दल की स्थापना की। आरंभ में बहुत कुछ लोग इस में दाखिल हुए। क्योंकि लोगों में सेना के प्रति एक प्रकार की बुरी भावना थी। वे सेना में भर्ती होने, मोर्चेपर जाने आदि से डरते थे। इसलिए, वे इस दल में दाखिल होना नहीं चाहते थे। मगर, जब यह हालत धीरे-धीरे काम आने लगा, युवकों को अच्छा ट्रेनिंग दिया जाने लगा तो कई युवक इस में शामिल होने को बड़े उत्साह से आगे बढ़े। यों आज हमारे युवकों में इसके प्रति बड़ी दिलचस्पी बढ़ रही है। आज भारत में, इस दल में लगभग सात लाख विद्यार्थी भर्ती हुए हैं।

इस फौज के दो मुख्य विभाग हैं। एक लड़कों का विभाग, और दूसरा लड़कियों का। हर एक विभाग के दो अंतर्विभाग हैं। वे हैं, सीनियर विभाग और जूनियर विभाग। कालेज के विद्यार्थी सीनियर में दाखिल होते हैं और स्कूल के विद्यार्थी जूनियर में।

इस दल के तीन अंग हैं जिन्हें अंग्रेजी में “wings” कहा जाता है। वे हैं:—नौका-विभाग, वायु-विभाग, और फौजी-विभाग। अब फौजी विभाग हर एक कालेज में काम करता है। कई बड़े शहरों (जैसे, मद्रास, बंबई आदि) सभी कालेजों का एक सम्मिलित वायु-विभाग बनाया गया है। इसी तरह नौका-विभाग भी है।

एन. सी. सी. का मुख्य उद्देश्य क्या है? इस का क्या संदेश है? देश और समाज में उसका क्या स्थान है? इत्यादि विषय-प्रश्नों के बारे अब सोचें।

यह दल एक व्यक्तित्व में ननुशासन, आत्मविश्वास, दृढ़ता, साहस, निर्भीकता और कष्ट सहिष्णुता आदि मुख्य जीवनोपयोगी गुणों की प्रतिष्ठा के साथ उनके अंदर एक अन्य महत्वपूर्ण गुण—“नेतृत्व शक्ति” का भी विकास करता है।

हमारे देश में, यह दल ऐसी एक फौज की सृष्टि करता है, जो देश की उन्नति के लिए अच्छे काम करते हुए भी, देश पर कोई अचानक अक्रमण आने पर अपने देश की रक्षा के लिए तलवार उठा सके।

युवक किसी भी राष्ट्र की संपत्ति हैं। उनके मानसिक एवं शारीरिक विकास पर ही किसी भी राष्ट्र की उन्नति संभव हो सकती है। जिस देश के युवक बलहीन, अकर्मण्य, अज्ञ और आलसी बने रहते हैं, यह निश्चित है कि, उस देश की हालत बहुत बुरी हो जायेगी और वह देश अपनी स्वतंत्रता तक को खो बैठेगा। खासकर हमारे भारत के लिए जो हाल में ही कई शताब्दियों की पराधीनता की बेड़ियों से विमुक्त हुआ है, यह अत्यन्त आवश्यक है कि उसके युवक धीर, वीर, और कर्तव्यों को समझनेवाले बनें। इस कार्य के लिए एन. सी. सी. एक महान साधन है।

जब हम इन एन. सी. सी. लोगों को सैनिक की तरह कवायद, शस्त्र-संचालन और कोई काम करते समय देखें, तब हमारा मन आनंद से फूल जाता है। और मन में यह विश्वास हो जाता है कि हमारे देश का भविष्य काल उज्ज्वल और प्रकाशमान है।

जीवन के किसी भी क्षेत्र में सफलता प्राप्त करने के लिए, हमें, साहस, आत्मविश्वास, दृढ़ता, कष्ट-सहिष्णुता आदि मुख्य गुण आवश्यक हैं। इन्हें हम एन. सी. सी. में मिलकर पा सकते हैं।

एन. सी. सी. की स्थापना हुए नौ साल बीत चुके हैं। इस समय के अंदर ही हमारे देश के शहरों ही में नहीं, मगर ग्रामों तक के स्कूलों में इसकी शाखाएँ फैल गयी हैं। हम आशा करें कि:—यह दल भारत के भावी समाज के निर्माण में बड़ा उपयोगी और महत्वपूर्ण कार्य करें॥

—: * :—

॥ बदला ॥

MUHAMMAD BAZLULLA, B. A.

(Old Student)

गाँव से मद्रास आकर चार साल हो चुके थे। मुझे गाँव की याद हमेशा सताती रहती थी। पब्लिक परीक्षा के समाप्त होते ही मैंने गाँव जाने का इंतज़ाम किया और दूसरे दिन मद्रास छोड़ कर गाँव पहुँचा। गाँव में सब साथियों से और बंधु जनों से मिलकर मुझे बहुत आनंद हुआ। गाँव के वातावरण में बहुत से परिवर्तन मुझे दिखाई पड़े।

एक दिन शाम को मैं अपने बाल्या खेहित नारायण के साथ सेंट्रल मैदान में बातें करते हुए बैठा था। रेडियो में तल्लत महमूद की गज़ल की मधुर आवाज़ सुनाई पड़ती थी। मैं उसी में तल्लीन हो गया था। अचानक पीछे की ओर से किसी के चिल्लाने की आवाज़ सुनाई पड़ी। थोड़ी देर से वह व्यक्ति हाथ में आग लिए हमारे सामने से दौड़ गया। मुझे पता चला कि वह व्यक्ति एक बारह साल की लड़की है। मैंने नारायण से पूछा वह लड़की ऐसे क्यों चिल्ला रही है। उसने जवाब दिया कि उसकी एक लंबीसी कहानी है और उसे कहने के लिए उसका मन नहीं चाहता था। मैंने उससे आग्रह किया और वह कहानी सुनाने को मान लिया।

उस लड़की का नाम सरला है। उसका पिता शंकर ज्वाला प्रसाद की कोठी में काम कर रहा था। शंकर की पत्नी का नाम सरसी था। और वह बहुत सुंदर थी। उसके दो बच्चे थे। एक लड़की जिसका नाम सरला और डेढ़ साल का मुन्ना। शंकर बहुत कष्टों को सहते हुए अपना संसार का बोझा उठार रहा था। तो भी वह अपनी पत्नी से मजदूरी नहीं करवाता था शंकर का मालिक बड़ा कंजूस था। उसने शंकर की तीन महीने का वेतन भी बाकी रखा था। जब जब शंकर याद दिलाता तो वह बातों में ही टाल देता था। शंकर के बीबी-बच्चे भूख के मारे तड़प रहे थे। एक दिन शंकर ने यह निश्चय कर लिया कि वह अपना वेतन किसीन किसी न किसी तरह ले कर ही चलेगा। मालिक अपनी कोठी बंदकर के घर चला तो शंकर वहीं छिप कर खड़ा हो गया। इसके बाद अंदर घुस कर तिजोरी से पैसे उठा लिया - सिर्फ अपने तीन महीनों की वेतन। घर में सरसी पती के इंतज़ार में बैठी थी। रात के एक बजे शंकर दरवाज़ा खट खटाया सरसी द्वार खोल कर देखा तो शंकर के हाथों में नोटों का एक बंडल था। सरसी डर के मारे काँप उठी। शंकर ने उसे सांत्वना देते हुए कहा कि वह चोरी के पैसे नहीं बल्कि मेहनत का प्रतिफल है।

दूसरे दिन पुलिस वेन आकर शंकर को चोर का दोष लगाकर ले चली। शंकर को छुड़ाने वाला भगवान के सिवा और कोई नहीं था। शंकर को आदालत ने आठ साल की कठिन कारावास की सज़ा दी। यह सुनकर ज्वाला प्रसाद खुशी से फूला न समाया।

शंकर के जेल जाने के बाद सरसी को किसी के घरों में काम नहीं मिला। सन उसे योर की पत्नी कह कर निंदा करने लगी। एक दिन उस को आशा हुई कि ज्वाला प्रसाद से माँगे तो अपने पती का वेतन जरूर मिलेगा। इसी ख्याल से सरसी ज्वाला प्रसाद की कोठी पर चली। कामी ज्वाला प्रसाद उसका रूप देख कर पागला हो गया और उसको अपने पंजे में लेने की कोशिश की। मगर साधवी सरसी के सामने उसका यह प्रयत्न विफल हुआ। सरसी उसके मुँह पर थूक कर चली आयी। उसी दिन से ज्वाला प्रसाद सरसी को अपना ने के प्रयत्न में कार्योन्मुख होन लगा।

अब सरसी को कोई ठिकाना नहीं रहा। दरिद्रता के कष्ट सहते सहते वह बीमार पड़ गयी एक दिन अपनी बच्ची सरला से, जो जब आठ साल की थी, बाज़ार के आस्पताल से दवा लाने कहा। छोट बच्चे की स्थिति तो चिंता जनक थी। सरला के बाहर जाने पर सरसी अकेली झोंपड़ी में पड़ी रही। शाम हो रही थी। सरला अबतक लौटी नहीं। यह समय देख कर ज्वाला प्रसाद अपना स्वार्थ साधने के लिए वहाँ पर आया। उसे देख कर सरसी धायल सिंहनी की तरह उठ खड़ी हुई और तुरंत ही चाकू ले कर अपना मान संरक्षण करने तैयार खड़ी होगई ज्वाला प्रसाद आगे बढ़ कर उसे रोकना चाहा, मगर चाकू सरसी के पेट में चुभ गया। वह ज़मीन पर गिर कर तड़पने लगी। ज्वाला प्रसाद डर के मारे अपने गौरव को बचाने के लिए घर धौड़ आ गया। इतने में सरला वहाँ आ पहुँची। सरसी ने उसे सब बातें बतायीं और सरला से इसका बदला लेने की प्रतिज्ञा ली। इसके बाद सरसी के प्राण-पखेरू उड़ गये। सरला चिल्ला कर रोने लगी। गाँव के लोग वहाँ पर इकट्ठे हुए और दुख प्रकट करने लगे। दूसरे दिन अदालत में ज्वाला प्रसाद बुलाया गया। मगर धन के बल से वह निरपराध निकला। सरला के दिल में बदला लेने की भाव के अलावा कुछ न रहा। उस दिन से आज तक वह पागल की तरह हाथ में आग लिए गाँव भर चिल्ला रही है। शंकर जेल में मर गया।

इतना कहते ही रेडियो में रात के नौ बज गये। और हम दोनों ने घर की राह पकड़ी। मुझे उस लड़की की कष्ट कथा सुन कर बहुत दुख हुआ। रात भर यही बात मेरे मन में आती रही।

दूसरे दिन सुबह होते ही पता चला कि ज्वाला प्रसाद के घर में आग लग गयी और वह भी आग में जल कर मर गया। सरला का मृत शरीर गाँव के नदी के किनारे दिखाई पड़ा। इसी तरह। सरला ने अपनी वचन को पूरा कर दिया।

मैं गाँव में अपना दिल बहलाने के लिए गया था। मगर उस घटना के बाद से मेरे दिल में एक परिवर्तन हुआ। जब जब उस दर्द भरी सरला की कहानी याद आती है तो दिल में एक हक सी उठती है।

—: * :—

अन्तर्नाद

(न. वी. राजगोपालन्)

—: * :—

मुना दी फिर तुमने झंकार ,
सुखर सब उरके मौन तार !
मधुर, उन्मद , संकुल खर - भार ,
कर रहा आकुल संचार !

चेतना विस्मृत मुग्ध स्तब्ध ,
खो रहा, स्वयं रे विस्मृब्ध !
स्मृति - तरंगों का आराव ,
कर रहा अन्वेषण तब !

अगण पथ - चय में संभ्रान्त ,
बह चला यह जीवन पांथ ,
पर न मिला वह गीत स्रोत ,
चिरंतन तुम्हारा अधिष्ठान ,

अमिट यह भी संधान —
नहीं होगा —
अफलता को प्रणिपात !

रे अमर हृज् - झंकार !
तुम्हारा क्षणिक मंद संचार—
युग शतातत संसृति चीत्कार !
तुम्हारा किंचिदुन्मेष—
विपुल विश्व का असीम विकास !

तुम शताकार , अपार ,
सहस्र विविध - धार—
निखिल चर अचर आधार !

तुम सनातन तान ,
गलित प्राणों की एक तान !

व्याप्त यह झंकार !
तिमिर मिहिर के संभ्रम प्रचार में ,
हास - रुदन के अजस्र प्रसार में ,
स्वप्निल मधुमय स्पर्श उन्माद में ,
भ्रांत चेतन के सुखान्वेषण में ,

काल के कराल वदन गहर में
मधुर प्रणय के अमृत निचय में

तुम्हारा सतत निर्घोष—
सुप्त - उद्दीप्त , प्रगट - विलीन ,
कर रहा संचालित सृष्टि अनंत !

ओ मंदंतर के नाद !
अदृश्य, अश्राव्य, अस्पृश्य !
निरंतर अवचेतन आह्वान !
अतृप्त शीतल ज्वाल !
निकट तम — दिगंत क्रान्त !
अमेय ! इदंता - हीन !

मधुर रे मधुर—
मधुर झंकार !

॥ श्री ॥

नाटककार 'प्रसाद'

साहित्य रत्न वि. नरसिंहदास दम्माणी

IV B. A. (Hons.) ECONOMICS.

—: * :—

आप सर्वतोमुखी प्रतिभा सम्पन्न थे। आपने हिंदी साहित्य की सब प्रकार से सेवा की। क्या उपन्यास, क्या नाटक, क्या कविता आपने किसी को भी अछूता न छोड़ा। आपने सब पर अपनी लेखनी चलाई और बड़ी कुशलता व दक्षता से चलाई।

आपने कंकाल, तितली जैसे उपन्यास भी लिखे हैं, कामायनी आँसू जैसे ग्रंथ भी। आपके नाटकों में बहुत कुछ मौलिकता पाई जाती है। यदि भारतेन्दु नाटकों के जन्मदाता हैं तो आप यौवनदाता। आपकी नारी सृष्टि, गीतसृष्टि, कथावस्तु, चरित्रचित्रण सब अद्भुत है।

आपने कई नाटक लिखे हैं। स्कन्दगुप्त, चन्द्रगुप्त अजातशत्रु जनमेजय का नाग यज्ञ, कामना, एक घूँट आदि आपके नाटक हैं। आपने अपने नाटकों की सामग्री भूतकाल की अंधकारमय गुफाओं से चयन की है। इतिहास की खोई हुयी कड़ियों को आपने जोड़ा है। और बड़ी सफलता से जोड़ा है। आपने इतिहास के कंकाल में कल्पना के प्राण फूँककर उसे सजीव बना दिया है।

आपके नाटकों की कथावस्तु ऐतिहासिक है। आपने इतिहास में भी वह काल चुना है जो वास्तव में भारत के लिये स्वर्णकाल था। दूसरे नाटककारों की तरह आपने मुस्लिमकाल से समझी नहीं ली क्योंकि भारत उस समय परतंत्रता की बेड़ियों में जकड़ा हुआ था। उस समय भारत भारत न था। आपने यद्यपि इतिहास की सच्ची घटनाओं का समावेश अपने नाटकों में किया है फिर भी इनके नाटक इतिहासकार के इतिहास की भाँति नहीं बन गये हैं। उसमें भी आपने कल्पना का पुट दे दिया है। निष्कर्ष यह है कि आपके नाटकों की सामग्री ऐतिहासिक होते हुये भी नीरस नहीं बन पायी है।

प्रसादजी ने पात्रों का चरित्रचित्रण मनोवैज्ञानिक ढंग से किया है। यह इनकी एक नूतन देन है। पात्रों में भी दुहराव्यक्तित्व (Double personality) है। एक तो पात्रों का स्वाभाविक व्यक्तित्व दिखाया गया है। और दूसरा प्रसादजी ने अपने व्यक्तित्व का भार उनपर थोप दिया है। इससे पात्रों में दुहरा व्यक्तित्व दृष्टिगोचर होता है। फिर भी दुहरे व्यक्तित्व को भी ये अच्छी तरह निभा गये हैं।

आपकी भाषा सरस होते हुये भी साहित्यिक, विरल व दुरुह है। आपने हास्य के स्थान पर भी पाषाण की उसी तरह गंभीर बना रखा है जिससे बिल्कुल हँसी नहीं आती। भारतेन्दु के नाटकों में जिन्दादिली पाई जाती है, वह इनके नाटकों में नजर नहीं आती। भारतेन्दु का हास्य, व्यंग्य एक रसता को भंग कर देता है पर इनका गंभीर व्यक्तित्व उसे ज्यों का त्यों बना रखता है। इनकी भाषा की विशेषता है साहित्यिकता और पूर्ण साहित्यिकता।

आपके कथोपकथन भी सुंदर बन पड़े हैं। वे अशिक्षित या अल्पशिक्षित लोगों के काम के नहीं हैं। उनके लिये तो पूर्ण रूप से शिक्षित लोगों की आवश्यकता है। आपके नाटकों में भी कवि प्रसाद छिप नहीं पाया है क्योंकि आप मूलतः कवि हैं। उसमें भी कविता सी सुमधुरता, और कोमल कांत पदावली आशी गयी है।

आपकी एक विशेषता है गीत सृष्टि। गीतों की रचना से आपके नाटकों की एकरसता भंग हो जाती है। और पात्रों के चरित्रचित्रण में भी सहायता मिलती है। आचार्य शुक्ल ने आपके गीतों पर यह आक्षेप किया है कि वे प्रकरण के अनुसार नहीं हैं। वे प्रकरण के अनुसार हैं और बहुत सुन्दर बन पड़े हैं। स्कन्दगुप्त में देवसेना का यह गीत—

“आह, वेदना मिली बिदाई,

मैं ने भ्रमवश जीवनसंचित, मधुरियों की भीख लुटायी अमर है। इसमें देव सेना के हृदय को खोलकर रख दिया है। “प्रसाद के सिवा किसी ऐसी हिम्मत थी जो कागज के टुकड़े पर दिल निकाल कर रख दे”।

आपके गीतों में व नाटकों में राष्ट्रीयता को भी स्थान मिला है। देश प्रेम से ओत प्रोत यह गाता कितना मधुर व सुन्दर है।

“अरुण यह मधुमय देश हमारा” प्रयाण गीत भी बड़ा ही सुन्दर है (Maching Song) “हिमाद्रि तुंग श्रृंग पर प्रबुद्ध शुद्ध भारतीय” आपने जगह जगह विलास और सौंदर्य के गीत भी दिये हैं, “हे लाज भरे सौंदर्य बता दो लुकछिपकर चलते हो क्यों ?”

आपकी नारी सृष्टि अद्भुत है। आपने अपने नाटकों में नारी पात्रों का प्रवेश भी किया है। यद्यपि यह ऐतिहासिकता के विरुद्ध है फिर भी यह होना ही चाहिये था। क्या नाटककार इतिहासकार बन सकता है ? नहीं ! उसे तो नाटककार रहना चाहिये और यदि वह इतिहासकार बनता है तो उसके नाटक इतिहास ही कहलायेंगे नाटक नहीं। नारी पात्रों के आने से आपके नाटकों में सजीवता आ गयी है।

आपके नारी पात्र भी सराहनीय है। “पुरुष जहाँ लडखड़ाता है नारी उसे संभालती है और उत्साह और प्रेरण देकर उसे आगे बढ़ाती है।” इसलिये उनकी नारी सृष्टि भी सुंदर है।

प्रसाद की सुखान्त भावना भी नयी है। उसमें पुरातन व नूतन का सामंजस्य स्थापित कर एक नयी चीज बनायी गयी है। संस्कृत नाट्य साहित्य के नियमानुसार नाटक दुःखमय हो सकता है, पर दुःखान्त नहीं। नाटक का अंत फलागम के साथ होता था। नाटक पाँच अवस्थाएँ प्रारंभ, प्रयत्न, प्राप्त्याशा, नियंतासि और फलागम में से एक के साथ होता था और नाटक सुखान्त हो जाता था। अंग्रेजी साहित्य के प्रभाव में आने के बाद हिंदी में भी दुःखान्त नाटक लिखने शुरू हो गये थे। प्रसादजीने उसी दुःखान्त और सुखान्त भावना को लेकर प्रसादान्त भावना निकाली। आपके नाटकों का अंत नायक या किसी पुरुष की मृत्यु के साथ होता है जिससे हमारे चित्त में क्षोभ उत्पन्न हो जाता है। यह क्षोभ क्षोभ नहीं रहता जब हम यह देखते हैं कि पात्र का निधन आत्म संतुष्टि के साथ हुआ था और उसका बलिदान प्रेम या कर्तव्य की वेदी पर हुआ है।

आपके नाटकों में कहीं कहीं यह पता लगता है कि कलाकार का कर्तव्य कितना कठोर होता है। पात्र को स्वर्ग के द्वार पर पहुँचाकर लौटा दिया जाता है। पात्र जिस चीज की जन्म भर कामना करता रहा उसी के प्राप्त होने पर वह टुकड़ा देता है। ‘स्कन्दगुप्त’ में देव सेना स्कन्दगुप्त से प्रेम करती थी जब उसे पता लगा कि कोई और भी उससे प्रेम करती है तो वह अपने प्रेम को, हृदय को, मसोस लेती है जिससे उसके मार्ग में कोई रोड़ा न रहे और उसका मार्ग प्रशस्त बना रहे। आखिरी मुलाकात के समय के देवसेवा के स्कन्दगुप्त से यह शब्द कितने मर्म स्पर्शी है। “मेरे इस जीवन के आराध्य और उस जीवन के प्राप्य बिदा।” इससे उसका बलिदान, जो कर्तव्य और प्रेम की वेदी पर हुआ है उसे चिरस्मरणीय बना देता है।

प्रसादजी के नाटक अभिनेय है या नहीं? यह आपके नाटकों के बारे में एक महत्वपूर्ण प्रश्न उठता है। क्यों कि नाटक और रंगमंच का शरीर और प्राण का साथ है। रंगमंच से नाटक की कला खिल उठती है। प्रसाद के नाटकों की भाषा क्लिष्ट, साहित्यिक और दुरूह है। उनकी इसी दुरूह भाषाके कारण उनके नाटक इतनी सफरता से अभिनीत नहीं हो सकते जितने भारतेन्दु वगैरह के नाटक। इनके नाटकों के लिये शिक्षित एवं सुशिक्षित जनता और शिक्षित ही अभिनेता चाहिये। एक नगह उन्होंने स्वयं ही लिखा है “नाटकों के लिये रंगमंच को उन्नत होना चाहिये न कि नाटकों को गिरना चाहिये। नाटक भी कुछ गिर सकते हैं यदि रंगमंच कुछ बढ़ जाय। कलाकार का यह कर्तव्य नहीं कि वह नाटकों को अधःपतन की खाई में गिराने का प्रयास करे।” आपके इन्हीं शब्दों से पता चलता है कि आपके

नाटक कैसे होंगे आपका ‘चंद्रगुप्त’ नाटक कुछ कतर ज्योत के बाद आप ही के जीवितकाल में खेला गया था और काफी सफल था।

अंत में हम इसी निष्कर्ष पर पहुँचते हैं कि आपने कथा वस्तु में विस्तार किया, ‘पात्र और चरित्र चित्रणमनोविज्ञानिक विश्लेषणात्मक शैली को अपनाया, भाषाको साहित्यिक बनाया, कथोपकथन सुंदर और मर्मस्पर्शी बनाये, नयी चीज हिंदी साहित्य को प्रसादान्त (सुखान्त) भावनागति सृष्टि और नारी सृष्टि दी। रंगमंच को उन्नत करने के लिये प्रेरण दी और नाटक भी उन्नत ढंग के बनाये। कलाकार का कठोर कर्तव्य बताया। सब मिलाकर आपने नाटकों को यौवन स्फूर्ति दी और साहित्य में विशिष्ट स्थान के अधिकारी हुए।

—: * :—

இருளும் ஒளியும்

அந்திவானம் ஆகாயத்தில் செக்கர் உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. நீல வானம் தன் வண்ணத்தினின்று விநாடிக்கு விநாடி மாறி ஏதோ விவரிக்க இயலாத வண்ண — விசித்திரங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தது. இருள் நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்தது. கதிரவன் இருளைக் கண்டு அஞ்சி மேற்கு மலைவாயிலில் மறைந்து, கடலினுள் மூழ்குகிறான்.

இருள் உலகத்தைப் பார்த்து நகைத்தது. உலகத்திலே தனது ஆட்சி வந்துவிட்டது; மக்களெல்லாம் தனக்குப் பயந்து தலைவணங்குவர் என்றெல் லாம் செருக்குற்று நின்றது. வானத்தில் சதா வட்டமிடும் புள்ளினங்கள் கூண்டுக்குள் ஓசையின்றி ஒளிந்திருந்தன. விலங்குகள் தம் மறைவிடத்தில் பதுங்கியிருந்தன. இவற்றின் நிலையே இங்ஙனமெனில் மக்களது நிலையைக் கூறவே வேண்டாம். மக்கள் அஞ்சி ஒடுங்கித் தம் இருப்பிடம் சேர்ந்தனர்.

காலத்தின் கணக்கை உணராத இருள் தேவன் தன் ஆட்சியின் மாட்சியை நினைந்து இறுமாந்தான். அவனது ஆட்சியின் வெற்றிச்சங்கை அலறும் ஆந்தை கள் ஒலித்தன. உலகின் மக்களெல்லாம் தன்னைக் கண்டு தன் ஆட்சியைக் கண்டு அஞ்சித் தனக்குக் கீழ்ப்படிந்து விட்டனர் எனக்களித்து மயங்கியிருந் தான்.

நீலக்கடல் தன் நிறத்தையிழந்து கருமை அடைந்திருந்தது. பச்சைப் பசேலென்று அழகளித்த மரங்கள் அச்சத்தைத் தந்தன. சோலையின் அழகிலே சொக்கி நின்றோர் அதனைக்கண்டு அருவருப்பு அடைந்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் மீண்டும் மீண்டும் பார்த்தான் இருளன். “ஆகா ! உலகமே ஒன்றுபட்ட ஆட்சியிலே மன்னார்க்கு மன்னன் நான். வரலாற்றின் கால முதலாக உலகை ஒரு குடைக்கீழ்க் கொண்டுவரவேண்டுமென்று குறிக் கோள் கொண்ட அரசர் பலர் அக்குறிக்கோளினை அடைந்தாரில்லை. இத் தகைய ஒருமித்தநிலை, உலகப்பேரரசின் ஒரே மன்னனாகும் பேறு எவருக்குக் கிட்டும் என்றெல்லாம் எண்ணி இருளன் எக்காள மிகுதியினால் சிரிக்கத் தொடங்கினான். அச்சிரிப்பின் பேரொலி கானகத்து மரங்களிலெல்லாம் எது ரொலித்தது. நீள்கடலின் அலைகள் அச்சிரிப்பின் அலைகளால் உந்தப்பட்டு மேலும் வேகம் வேகமாகக் கரையிலே சென்று மோதின.

அங்ஙனம் சிரித்த இருளனது சிரிப்பொலி அடங்குமுன்னே கீழ்வானம் சிவந்தது. அதைக்கண்டு இருளனின் கண்கள் அதைவிடச் சிவந்தன. ஒளியால் மருட்சியுற்ற இருளனின் மதி மயங்கத்தொடங்கியது. அவனது ஆட்சிக்காலம் அவ்வளவு விரைவிலே முடியுமென்று அவன் எண்ணவே யில்லை.

கீழ்வானத்தின் முகிலைக் கிழித்துக் கொண்டு முழுமதி தோன்றினான். வெண்மதியின் வரவால் கடலலைகள் பொன்னிறம் பெற்றன. தங்கநிறப் பட்டாடை உடுத்திய கடல்மங்கையின் அழகு காண்போர் கண்களை மயக்

கியது. இருளன் சினந்து கடலைகளை நோக்கினான். ஏனெனில் இருளனது ஆட்சியிலே சுற்றுமுன் கருநிறம் பெற்றிருந்த கடலைகள் இப்பொழுது மதியால் பொன்னிறம் பெற்று மிளிர்வதை அவனால் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? ஆனால் கடல் மங்கை அவனது சினத்தை ஒரு பொருட்டாகக் கருதினாலில்லை.

இதற்குள் நிலவின் ஒளி நீலவாளை எண்ணற்ற தாரகை வைரங்கள் பதித்த வண்ணப் பட்டாடை ஆக்கிற்று. இருளனது ஆட்சியால் மருண்டு ஒளியிழந்திருந்த தாரகைக் கூட்டங்கள் இருளனது ஆட்சி உலகில் விநாடிக்கு விநாடி மறைவதைக்கண்டு விட்டுவிட்டுச் சிரித்தன.

இருளன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். உலகின் பல பகுதிகளிலும் நிலவின் நீள்கதிர்கள் சென்று ஒளிச்செல்வத்தினை வரையின்றி வாரியிறைத்துக் கொண்டிருந்தன. ஒளியுடன், இருளனது ஆட்சியின் வெம்மையிலிருந்து உலகைக் குளிரச்செய்ய அக்கதிர்கள் தண்மையினையும் கலந்து தூவின். உலகமெங்கும் ஒளிக்கதிர்கள் களிநடம்புரிந்தன.

இருளன் நிலவின் ஒளியைக் கண்டு அஞ்சி அஞ்சி ஒதுங்கினான்; ஓடினான்; தன் ஆட்சியின் முடிவு நெருங்கிக்கொண்டே வருவதை உணர்ந்தான். நிலவின் கதிர்க்கோல்கள் அவனது ஆட்சியினை முறியடித்து அவனை உலகத் திறகப்பால் துரத்தியடித்தன.

மக்கள் மதியைக் கண்டனர்; மதியின் ஒளியைப்போற்றினர். மதியின் தண்மையினை உணர்ந்து புகழ்ந்தனர், பாடினர், ஆடினர் பரவச முற்றனர். கொடியோன் இருளனது ஆட்சி கடிது தொலைந்ததே என மகிழ்ந்தனர். உள்ளும் புறமும் ஒளிச்செல்வன் நிலவைக்கண்டனர். உலக மக்களெல்லாம் அவனை வரவேற்று வாழ்த்தினர்.

அல்லி மலர்ந்தது; முல்லை சிரித்தது. மலர்கள் தங்கள் மொட்டுக்களிலே ஒளித்துவைத்திருந்த மணத்தை உலகினரின் இன்பத்திற்காக அள்ளி வீசின. மலர்களிலே வண்டுகள் மதுவை அருந்தி மயக்குற்ற நிலையிலே. தள்ளாடித் தள்ளாடி அப்பூக்களிலே சுற்றிக்கொண்டேயிருந்தன. மது அருந்திய மகிழ்வினால் வண்டுகள் ஆனந்தப்பள்ளுப் பாடத்தொடங்கின. அவற்றின் இசையைத் தென்றல்தேவதை தொலைவில் உள்ள மக்களுக்கும் வாரி வழங்கினாள்.

உலகையே ஒருகுடைக்கீழ் நாட்டுவேன் என்ற எண்ணத்துடன் இறு மாந்திருந்த அரசர்களுக்கு இருளது ஆட்சி ஒரு படிப்பினை. “மக்களெல்லாம் தனக்குத் தாழ்ந்து அடிபணிந்து தண்டனிட்டு வாழவேண்டும். தன் சொல் ஆணை; தன் செயல் சட்டம்” என்றெல்லாம் ஆளும் சர்வாதிகாரிகளுக்கு இருளனது ஆட்சியின் நினைவு சாட்டையடியாகும். உலகிலே மக்கள் நலம் தங்கள் நலமென்றும், அவர்களின் இன்பம் தங்கள் இன்பமென்றும் கருதுபவர்களே உண்மையான ஆட்சியாளராவர்.

K. R. Balachandraganesan, M. A.,
Assistant Professor of Botany,
Presidency College, Madras.

நீனைவு

பகற்பொழுதெல்லாம் சுற்றி அலைந்ததால் மலைவாயில் சேர்ந்து விட்டான் கதிர்வன். காதலனைத் தேடி வேகமாக வந்தாள் சந்திரிகை. ஆனால் அவனைக்காணவில்லை. தாமதத்தின் விளைவு போலும்! ஊடல் மிகுந்தவளாய் மேகத்திரையுள் மறைந்து மறைந்து அவனைத் தேடிச்செல்லத்தொடங்கினாள்.

நான் இடுப்பில் குடத்துடன் வேகமாக நடப்பதுபோல் பாவனை செய்து கொண்டிருந்தேன். நேரம் செல்லச் செல்ல அடிக்கொருமுறை அக்கொடி வழியை என் கண்கள் நோக்கின. அவர் வரும் நேரமாகிவிட்டது, என்று என்னுடைய உள்ளம் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தது. அதோ யாரோ வருகிறார்கள். ஆம், அவரேதான், வந்துகொண்டிருந்தார். கையிலே ஒரு புத்தகம். எளிய உடை; இன்னும் சிறிது நேரத்திலே என் அருகில் வந்துவிடுவார். வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தேன். இப்போது குடத்திலே தண்ணீருடன் திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். எத்தனை நாளைக்குத் தான் ஊமை நாடகம் நடப்பது. இன்று தைரியமாகப் பேசிவிடுவது என்று முடிவு செய்தேன். அவர் என்னை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார். அவர் கண்கள் என்னையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தன. பாழாய்ப்போன நாக்கு அவசரத்தில் அசையவே மறுத்து விட்டது. யாரோ தூரத்தில் வருவது தெரியவே நடையை எட்டிப்போட்டேன். ஆம்; அவருக்கும் எனக்கும் இருபதாம் நாள் திருமணம். இதை எண்ணும்போது என்மனம் எக்களிப்பில் ஆழ்ந்தது. ஆனால் உள்ளத்தில் ஒரு மூலையில் சோக கீதம் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. சந்திரிகை மேகத்திரையுள் மறைந்து விட்டாள்.

எனக்கு வயது பதினெட்டு. என் அழகில் நானே மயங்கியதுண்டு. குளத்திற்குச் செல்வதென்றால் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். ஆகையால் எந்த நேரமானாலும் தண்ணீர் கொண்டுவர நான்தான் செல்லுவேன். தகப்பனார் தொழிலில் உதவிசெய்வதிலேயே என் பாதி நேரம் கழிந்துவிடும். ஒரு நாள் இருட்டிய பிறகு தண்ணீர் எடுக்கச் சென்றபோதுதான் அவரைக்கண்டேன். அவர் சென்னைக் கல்லூரியில் B. A. பட்டம் பெற்றவர். விடுமுறையைக்கழிக்க அவர் சித்தி வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். திருமணம் ஆகாதவர் என்ற செய்திகளைத் தெரிந்துகொண்டேன். அதிலிருந்து எங்கள் ஊமை நாடகம் நடந்து வந்தது. அதை அறிந்து என் பெற்றோர் அவருக்கும் எனக்கும் திருமணம் ஏற்பாடு செய்தார்கள். பக்கத்துவீட்டு பாக்கியம் பாட்டியின் மூலம் அவரைப்பற்றி எல்லா வற்றையும் தெரிந்துகொள்ள எவ்வளவு முயற்சி செய்தேன் தெரியுமா? நான் அவரைப்பற்றி ஒருகேள்வி கேட்டால் பாட்டி ஏதாவது சேர்த்துச்சொல்லுவாள் என்று எண்ணிய எனக்குப் பாட்டியின் போக்கு வெறும் ஏமாற்றத்தை அளித்தது. ஏதாவது கேட்டால் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டுச் சமையலறையில் நுழைந்துவிடுவாள். மனதிற்குள் சபித்துக்கொண்டே சென்று விடுவேன். எதிர் வீட்டில்தான் அவரும் இருந்தார்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை, கோயிலுக்குச் சென்றேன். என் கண்கள் யாரையோ எதிர்பார்த்தன. நான் எதிர்பார்த்தது வீண் போகவில்லை. எளிய உடையிலே அவரும் ஒருபுறம் நின்றுகொண்டிருந்தார். “கண கண” என்று

ஒலித்த ஆலயமணி என் ஆத்மாவிற்கு ஆறுதல் அளித்தது. ஆனால் அதில் ஏதோ அபஸ்வரம் ஒலிப்பது போன்று தோன்றியது. அவர் பார்வை எனக்குப் பயங்கலந்த மகிழ்ச்சியை அளித்தது. நானும் புறப்பட்டேன். அவரும் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார். என் திருமணம் நல்லபடியாக நடந்தேறவேண்டும் என்று மறுமுறை பிரார்த்திக்கச் சந்திதானத்தை நோக்கித் திரும்பினேன். அப்படியே திடுக்கிட்டு விட்டேன். பாக்கியம் பாட்டி அங்கு நிற்குகொண்டிருந்தாள். அவள் பார்த்த பார்வை “ஒஹோ” என்பது போல் இருந்தது. உள்ளேபயமிருந்தாலும் மேலுக்கு ஏதோ வறண்ட சிரிப்பை வரவழைத்துக்கொண்டு “நீங்கள் வருவது தெரிந்திருந்தால் உங்களுடனேயே வந்திருப்பேனே” என்றேன் பேச்சிற்காக. “நான் தினந்தோறும் தானேடியம்மா வரேன்” என்றாள் வெடுக்கென்று. “அதற்கில்லே பாட்டி! நீங்கள் எப்போதும் சீக்கிரமே வந்துவிடுவீர்களே” என்றேன். “ஆமாண்டியம்மா, இருட்டிலே கண் சரியாததெரியாது; அதனாலேதான்; இல்லாவிட்டால் உன் கூடவே வருவேன்” என்றாள். அதுவரையிலும் கடவுள் என்பக்கம்தான் என்ற களிப்புடன் பாட்டியுடன் புறப்பட்டேன்.

நேரே வீட்டின் மாடிக்குச் சென்றேன். வரப்போகும் என் திருமணத்தை நினைத்தவுடன் நித்திராதேவி கூட என்னை நெருங்க அஞ்சுவாள் போல் தோன்றியது. ‘தனிமையில் இனிமை’ என்று வினாகவே சொல்லியிருக்கிறார்கள். “விளக்கேற்றி வைக்கவேண்டாமா?” என்று அம்மா கேட்டவுடன்தான் என் சுயநினைவிற்கு வந்தேன். வீட்டில் யாவரும் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். ஏனெனில் பொங்கல் புதுநாளுக்கு ஒரு வாரமே இருந்தது. பொங்கல் என்றால் எங்களுக்கு வேலைஅதிகம். அப்பா மும்முரமாக வேலைசெய்து கொண்டிருந்தார். கேட்பதற்கு முன் நாமே சென்று தண்ணீர் கொண்டு வந்து வைத்துவிடுவோம், என்ற எண்ணத்துடன் குளக்கரைக்குச்செல்ல ஆயத்தம் செய்தேன். அவரையும் பார்க்கலாம் என்று நினைத்தபோது நானே ஒரு சுற்று பருத்து விட்டதாகத் தோன்றியது. ஹரிக்கேன் விளக்கின் மங்கல் ஒளியில் கண்ணாடிமுன் நின்று ஆடையைச் சரிசெய்து கொண்டேன். என் முகத்திற்கே அலாதி சோபையை அளிக்கும் சுருண்ட கேசத்தைச் செல்லமாகத்தடவி விட்டுக்கொண்டே என் முகத்தைக் கண்ணாடியில் பலகோணங்களில் பார்த்துக் கொண்டு குடத்தை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன். எங்கிருந்தோ ஓர் ஆந்தை பயங்கரமாக அலறியது. இனந்தெரியாத பயம் என் மனதிலே சூழ்ந்தது. கால்கள் தடுமாறின. விதி என்னை நோக்கிக் கைகொட்டிச்சிரிப்பதாகத் தோன்றியது. மனதை தைரியப்படுத்திக்கொண்டு குளத்தை நோக்கி வேகமாக நடந்தேன். ஏதோ நடக்கப்போகும் கெட்ட காரியத்திற்கு முன் அறிவிப்பு போல் அன்று அவரையும் காணவில்லை. என் தைரியம் என்னை விட்டு பறந்தோடிற்று. இருக்கட்டும் என்று அவசரமாகக் குளத்தில் இறங்கினேன். ஏந்திய கரங்களுடன் என் அருகில் அவரே வருவது போன்று பிரமை. அவ்வளவுதான்! ஒரு கணம் என் காலடியிலிருந்து உலகமே நழுவுவது போன்று இருந்தது. என் கைகள் சக்தியற்றுப் போயின. ஏதோ வேறு உலகத்துக்குப் போவது போன்றிருந்தது. என் திருமணம் என் நினைவிற்கு வந்தது. உடனே நினைவிழந்து விட்டேன்.

அவரா? இல்லை! மரணம் என்னை வாரியனைத்துக்கொண்டது.

“ஏண்டி இன்னுமா தூக்கம்? மணி எட்டடிக்கப் போகிறதே, என்ன தூக்கமோ?”, என்று என்னை என் தாய் எழுப்பியவுடன் இதுவரை நான் கண்டது கனவு என்பது தெளிவாயிற்று. பொங்கலுக்குப் புதுபாளை கொண்டுவந்தவள், தனக்குத் திருமணம் என்பதைப் பூரிப்பு பொங்கி வழியச் சொல்லிக்கொண்டாள். அந்தப் பூரிப்பின் நினைவோடு படுக்கையில் கண்ணயர்ந்தேன். நினைவு கனவில் நிழலாட்டம் காட்டியது. அவள் வாழ்க்கையில் என் கனவு பலித்துவிடக்கூடாதே என்று என் மனம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டது. ஆனால்....!

குமாரி வி. தாக்ஷியாயணி, III. Hons. Tamil

நான் போற்றும் தெய்வம்!

1. காதற்ற ஊசியாய் வாட — நீ
கடந்தாயே மாநில வாழ்வை!
சூதுற்ற இந்த உலகில் — அன்புத்
தூய்மையை எங்கினிக் காண்பேன்?
2. இமைபோல என்னைநீ காத்தாய் — அந்த
எமன்வந்து உமைப் பிரித்தானே!
சுமையாகப் போனதே வாழ்வு — இனிச்
சுகமே எனக்கிங்கு இலையோ!
3. துன்பங்கள் சூழ்ந்திடும் போது — நீ
துளியேனும் கலங்கவி டாது
இன்பநற் பூஞ்சோலையாக — நம்
இல்லத்தை மாற்றிடுவாயே!
4. வீனாக நான் சினந்தாலும் — உளம்
விம்மிட அன்பு மொழியில்
தேனாகச் சொரிவாயே இன்பம்! — இனித்
திரும்பநான் என்றதைக் கேட்பேன்.
5. உறங்காமல் உண்ணாமல் காத்தாய் — உன்றன்
ஊனையும் உயிரையும் ஈந்தாய்!
மறப்பேனோ நொடியேனும் உனையே — என்றன்
மனத்திலே நிலைபெற்ற சிலையே!
6. அன்பு மிக்க கடலே — என்றன்
ஆன்ம கற்ப தருவே!
பொறுமை மிக்க தாயே — நான்
போற்றும் தெய்வம் நீயே!

த. பாலகம்பிரமணியன், IV. B. A. (Hons.) Tamil

கனவுதானா?

வண்ணமலர் மணம்வீச, மைஉண் கண்கள்
வாரியிடைக் கெண்டையெனச் சுழன்று பாய
வெண்துகில்சேர் சிற்றிடையோ தென்றற் காட்டின்
மென்தளிர்போ லசைந்திடநற் சிவந்த வாயாள்,
விண்மதியின் தண்ணொளியில் முறுவல் பூத்து,
விற்புருவந் தனிற்காதல் சரந்தொடுத்து,
பண்ணிசைக்குப் பம்பரம்போல் ஆடல் கண்டேன்.
பைந்தொடியே! உன்தோற்றம் கனவு தானோ?

பொற்சிலையே! பூம்பாவாய்! புனிதக் காதல்
பொங்கியெழுந் தங்கமெலாம் தங்கி நிற்கும்
வற்றாத பேரழகே! வையம் போற்ற
வகைந்தாடும் எழிலரசி! கங்குல் மாலை
உற்றரும பெற்றோரும் அறியாவண்ணம்
ஒண்ணிலவில் உன்கலையை உண்ண வந்தேன்.
கற்றோரின் கருத்தழிக்கும் கயற்கண் ணாளே!
கனிமொழியே! ஏன்மறைந்தாய், கனவு தானோ?

சிந்திசைக்கும் சிற்றருவிக் கருகில்மஞ்ச
தேன்பிலிற்றும் பூக்காட்டில் தோகை காட்டி
அந்தியினில் அழகாக ஆடல் கண்டேன்.
ஆயினும்என் கண்ணிமைக்குள் ஆடும் பாவாய்!
விந்தையிதே உன்நடனம்; விறலி! என்னுள்
விலையில்லா ஒவியமே! உன்னைக் காண
வந்தேனிங் கோடோடி, வண்ணப் பூவே!
மறைந்ததுமேன்? உன்தோற்றம் வான வில்லோ?

தேர்வென்று புத்தகத்தைத் திறந்து பார்த்தால்
தெரிகின்ற துன்னுருவம்; வரிகள் தோறும்
பார்க்கின்றேன் உன்நடனம்; பாவாய்! இந்தப்
பால்நிலவில் உன்சிலம்பின் ஒலியைக் கேட்டே
ஊர்மக்கள் உறங்குங்கால் ஓடி வந்தேன்.
ஒன்தொடியே! பைந்தமிழே! உயிரே! உன்னைச்
சேர்ந்திடுங்கால் ஏன்மறைந்தாய்? அழுதே! என்றன்
சேல்வழியே! உன்தோற்றம் கானல் நீரோ?

V. C. பழநிசாமி, II. P. G. (Economics)

“பட்டங்கள் ஆள்வதும்”

‘பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்
பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்.’

இவை பெண் விடுதலைக்கெனக் கவி பாரதி இசைத்துச்சென்ற விடுதலைப்பண்;
பாரதியின் இந்த வாக்கை எடுத்துக் கூறிப்பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்கு அடி
கோலும் பலர் இருந்தபோதினும், பெண்களின் தற்போதைய முன்னேற்றம்
வாழ்க்கை நலனுக்கு அடிகோலுவதாக இல்லை என்று கூறும் பலர்
இல்லாமலில்லை.

இந்த நிலையில் முன்னேற்றப்பாதையில் அடி எடுத்துவைக்கும் எந்த ஒரு
புதுமைப் பெண்ணும் சமூகத்திலும் வாழ்விலும் முக்கியமாகத் தன் வீட்டின்
உள்ளேயும் வெளியேயும் தன்னுடைய நிலையையும் கடமைகளையும் நன்குணர்ந்து
பெண்மைக்கு இழுக்கு நேராத வகையில் நடந்துகொள்ள வேண்டியது மிக மிக
அவசியம். இதனைப்பற்றி முக்கியமாகக் கல்லூரி மாணவியர் அறிந்துகொள்ள
வேண்டும். ஏனெனில் ‘பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்’
ஆகியவற்றைச் செய்யக்கூடிய பெண்கள் பெரும்பாலும் கல்லூரி மாணவியரே
யன்றோ!

‘எட்டு மறிவினில் ஆணுக் கிங்கே பெண்
இளைப்பில்லை காண்.....’

என்று வீரம் பேசும் புதுமைப் பெண்கள் பெண்மையினைப் பற்றிச் சிறிது
சிந்தித்துப் பார்த்தல் வேண்டும். அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு இவை
பெண்மைக்குரிய குணங்கள் என்பது நாமறிந்ததே. இந்த இயற்கைக் குணங்
கட்கு ஊறு விளைவிக்கக்கூடிய பல துறைகளில் பெண்கள் ஈடுபட இருபதாம்
நூற்றாண்டு நாகரிகம் இடமளிக்கிறது. அச்சம், நாணம் இவற்றை நீக்கிப்
பாதுகாப்புத் துறையிலோ, போர்த்துறையிலோ ஈடுபடும் ஒரு பெண் எத்துனை
அளவிற்குத் தன் ஒழுக்கத்தையும் பண்புகளையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு நற்
பெயர் எடுக்கமுடியுமென்பது கேள்விக்குரியதாகும். இத்தகைய துறைகள்
பெண்மைக்குப் புறம்பானவை என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. ஒரு
பெண் ஆண்குரலுடன் பேசினால் அதை நாம் பெண்ணின் இயற்கைக்கு மாறான
தாகக் கருதி வெறுக்கிறோம். அதுபோலவே ஒரு பெண் ஆண்களுக்குரிய
செயல்களைச் செய்ய முற்படுவாளாகில் பெண்மை திகழ வேண்டிய இடத்தில்
இயற்கைக்கு மாறாக ஆண்மையைக் காண்கிறோம். இந்த நிலை மனதிற்கு
மகிழ்ச்சி ஊட்டுவதாகவோ அறிவுக்கு நன்மை பயப்பதாகவோ இல்லை.

‘ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமையென்
றெண்ணியிருந்தவர் மாயந்து விட்டார்;
விட்டுக்குள்ளே பெண்ணை பூட்டிவைப்போமென்ற
விந்தை மனிதர் தலை கவிழ்ந்தார்.’

என்ற பாரதியின் வாக்கைப் பற்றுக் கோடாகக்கொண்டு பெண்கள் தம் நிலை
மறந்து எந்தத் துறையிலும் ஈடுபடுவது நன்மை பயப்பதாகாது. பெண்கள்

முன்னேற்றம் பற்றிக் கனவுகள் கண்ட பாரதி முன்னேற்றப் பாதையில் அவர்கள் தம் இயற்கைப் பண்புகளை இழந்து விடக்கூடும், என்று எண்ணவில்லை.

‘ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
அறிவிலோங்கி இவ்வையம் தழைக்குமாம்,’

என்று கனவு கண்ட புரட்சிக்கவி பாரதி எந்த நிலையிலும் ‘நற்குடிப் பெண்’னின் குணங்கட்குக் கேடு வரா தென்றே உறுதியாக நம்பினார். எனவே தான்.

‘நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்,
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்,
நிமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
செம்மை மாதர் திரும்புவதில்லையாம்,’

என்று வலியுறுத்திக் கூறினார்; ‘செம்மை மாதர்’ என்று விழிப்புடன் கூறினார்.

காரியாலயங்களில் சென்று ‘பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்’ போன்ற துறைகளில் ஈடுபடும் பெண்களின் கடமை அலுவலகங்களில் மட்டுமல்ல, அவரவர் சொந்தக் குடும்பங்களிலும் அடங்கியுள்ளது. நாளொரு தலையலங்காரமும், பொழுதொரு வண்ணச்சேலையும் அணிசெய்ய அலுவலகங்களில் ஆண்களுடன் சரி நிகராக அமர்ந்து பணியாற்றும் பெண்கள் இதனைச் சிந்தித்துப் பார்த்தல் வேண்டும். தான் வெளியில் வேலை பார்த்துப் பணம் சேகரிப்பதையும் தன் கணவன் வீட்டிலிருந்து குடும்ப நிகழ்ச்சிகளைக் கவனிப்பதையும் எந்த அறிவுள்ள பெண்ணும் விரும்பமாட்டாள். இந்த நிலையில் புதுமைப் பெண் வீட்டினுள் தன் கடமைகளைச் சரிவரச் செய்யவேண்டுவது அவசியம்.

‘மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை
எனைமாட்சித்து ஆயினும் இல்,’

‘புகழ்புரிந்து இல்லிலோர்க்கு இல்லை இகழ்வார்முன்
ஏறுபோல் பிடு நடை,’

‘மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கள் பேறு,’

என்ற வள்ளுவர் அறவுரைகளின் உண்மைதனைப் புதுமைப் பெண்கள் உணர்தல்வேண்டும். நல்ல குழந்தைகளைப் பெற்று அறிவும் ஆற்றலும் உடையவர்களாக வளர்த்து நாட்டிற்குத் தருதல் பெண்களின் தலைசிறந்த கடமை. வீட்டை அழகாகவும் தூய்மையாகவும் பிறர் போற்றும்படியும் வைத்துக்கொள்வதும் பெண்ணிற்குரிய கடமைகளில் ஒன்றாகும்.

அமெரிக்கா சென்று திரும்பிய இந்தியப் பெண்மணி யொருவர், ‘அமெரிக்கப் பெண்கள் எவ்வளவு படித்திருந்தாலும் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்து வீடுகளைச் சுத்தமாகவும், பார்ப்போர் கண்களும் வகையிலும் வைத்துக் கொள்கின்றனர்; ‘எனக்கு வீட்டு வேலை தெரியாது’, என்று நாகரிகம் பேசும் நம் நாட்டுப் படித்தபெண்கள், அமெரிக்கப் பெண்களிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அதிகமிருக்கிறது,’ என்று கூறுகிறார். ‘ஏழு மணி வரைப் போர்வை

தனைக் களையாது உறங்கும் நாகரிக மங்கைகளும் எனக்குப் பெருக்கு மாற்றையே பிடிக்கத் தெரியாது என்று பெருமைபேசும் படித்த பெண்களும்.....’ இவ்வாறாக ஒரு செய்தித்தாள் எழுதிக்கொண்டு செல்கிறது. இவற்றைக் கண்டு நம் நாட்டுப் பெண்கள் நாணித் தலைகுனிய வேண்டும். ‘எனக்குப் பேனா பிடிக்க மட்டுமல்ல, பெருக்குமாற்றைப் பிடிக்கவும், பாளை பிடிக்கவும் வீட்டு வேலைகளைச் செய்யவும் கூடத் தெரியும்,’ என்று பெருமை பேசும் நிலையில் நம் நாட்டுப் பெண்கள் இருத்தல் வேண்டும்.

‘சாத்திரங்கள் பலபல கற்பராம்;
சவுரியங்கள் பலபல செய்வராம்;
முத்தபொய்மைகள் யாவும் அழிப்பராம்;
முடக்கட்டுக்கள் யாவும் தகர்ப்பராம்;
காத்து மானிடர் செய்கை யனைத்தையும்;
கடவுளர்க்கினி தாகச் சமைப்பராம்;
ஏத்தி ஆண்மக்கள் போற்றிட வாழ்வராம்;
இளையநங்கையின் எண்ணங்கள், கேட்டிரோ!’

என்று பாரதியுடன் மக்களனைவரும் போற்றும் வண்ணம் பெண்கள் வாழ வேண்டும். அப்போதுதான் பாரதியின் கனவு நனவாகும்.

P. கருணாவல்லி, IV. Hons. Maths.

திருவாளர் பசி

திருவாளர் பசியைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? இல்லையேல் இன்றே காணுங்கள். பெயரே புதிதாக இருக்கிறதல்லவா. வேறென்றும் இல்லை. சுருக்கங்கள் மிகுந்த இக்காலத்தில் பரமசிவம் என்பது ப.சி. ஆனது ஒன்றும் விந்தையிலேயே. ‘அதுவும், இவர் எப்பொழுது பார்த்தாலும் “வாருங்கள் சாப்பிடலாம், பசிக்கிறது” என்று அலறுவதும், அன்னபூர்ணவிலும் புகாரியிலும் அடிக்கடி காணப்படுவதும், அவருடைய ப.சி. என்ற பெயரை பசி என்று ஆக்கிவிட்டது.

நண்பர் பசி திருக்குறளுடன் இயைந்துவாழ்பவர். கற்றவைகளை முடிந்த வரை கடைப்பிடிப்பவர். 15 வயதிற்குள் அறத்துப்பாலை அலசி ஆராய்ந்தவர் கல்லூரியில், 18 வயதிற்குள், பொருட்பாலை நன்குணர்ந்து கொண்டார். இப்பொழுது மாநிலக் கல்லூரியில் கலை வகுப்பு. அடுத்த பால் தான். மாணவரில் பெரும்பகுதியினர் காமத்துப்பாலை மட்டும் பயில் முயல்கின்றனர். ஆனால், நண்பர் பசியோ, மற்ற இரண்டிலும் கற்றவைகளிலிருந்து ஒரு இம்மியும் தவறாது—கடமை தவறாது—இந்தக் காமப்பாலையும் கற்கிறார். மாணவரில் சிலர் மாதிரி மாறுபடும் மனம் படைத்தவரல்லர். நிலையான மனம் படைத்தவர். எண்ணித்துணிபவர். துணிந்தபின் துயரைப்பற்றித்துளியும் கவலைப்படாதவர்.

காலையில்—அதிகாலையில் தான்—ஐந்து மணிக்கு எழுந்துவிடுவார். சில யோகாசனங்களும், சிறு உடற்பயிற்சிகளும் சில செய்வார்; பின் குளித்துவிட்டு ஒரு கால் மணி நேரம், விவேகனந்தரின் பொன் மொழிகள், புத்தர் வாக்கு முதலிய மன வலிமையையும் தூய்மையையும் வளர்க்கும் நூல்களைத் தனிமையில் படிப்பார்; பின்பு தான் எல்லாம். இதனாலும், இரண்டொரு யோகாசனங்களினாலும், மனதின் ஓட்டத்தை ஆளும் அரியவாய்ப்பைப்பெற்றவர். நாம் எல்லோரும், நம் கண்மணியை நாளை காணப்போகிறோம் என்றால், அன்று இரவு, எண்ணக்கடலிலிருந்து மீள முடியாது நீந்துவோம். ஆனால் இவரோ, வெகு சுலபமாகக் கூறுவார்—“தூக்கம் நாம் விரும்பியபொழுது வரவேண்டும், போக வேண்டும். எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் ஆழ்ந்து உறங்குவேன்” என்பார். பொருமையாக இருக்கும்.

அவர் கற்கும் முறையே அலாதி. கடினமான பதங்களைக் கண்ணுறும் போதெல்லாம், அதற்கென்று வைத்திருக்கும் நோட்டுப்புத்தகம் ஒன்றில் முதிவைத்துக்கொள்வார்; நல்ல பகுதிகளை ஒரு நோட்டில் எழுதி வைத்துக் கொள்வார். சாவதற்குள் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தைப் பயின்று விடுவது என்ற ஒரு பெரும் பேராசையை உடையவர். தனக்கு எழும் உணர்வுகளையும், தான் எவ்வழி செல்ல விருப்பம் ஏற்படுகிறது, என்ற எண்ணக் குவியல்களையும், அப்போதைக்கப்போது, தன் சிறு நோட்டுப் புத்தகத்தில் எழுதி வைத்துக் கொள்வார்.

மு. வ., காண்டேகர், பாரதிதாசன், முதலியோர் நூற்களை முழுதும் கற்றவர், அவர் சொற்கள் ஒரு புதுமையாகவே இருக்கும். அடிக்கடி “மனிதன் பிறப்பதில்லை. ஆக்கப்படுகிறான்,” “வாழ்க்கை என்பது ஒரு போர்க்களம். சில வேளைகளில் எதிரிகளுடன் சண்டையிடவேண்டும். சில நேரம் நண்பர்களுடன்; இன்னும் சில நேரங்களில் நம்முடனேயே சண்டைபோட வேண்டி இருக்கும்,”; “Hope for the best and be prepared for the worst” என்றெல்லாம் குறிப்பிடுவார்.

“சைனாவின் வீழ்ச்சிக்கு முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்று, அங்கு இணைந்த கல்வி (Co-education) கல்லூரிகளில் காணாமல், பள்ளிகளில் காணப்படுவது தான். பள்ளிகளில் தனியாகவும் கல்லூரிகளில் கலந்தும் கற்க வேண்டும். இளமையைவிட வாலிபம் அறிவுடன் கூடிய காதலுக்கு மிகவும் துணையாக இருக்கும். உணர்ச்சி வயப்படாது அறிவு வயப்பட்டுச் செயலாற்றலாம்” என்பார் ஒரு நாள்.

மற்றொருநாள் கல்லூரி முடிந்து வந்து, சிற்றுண்டிக்குப்பின் விளையாடப்போகும்போது “போங்கள் சார். நம் பழமை எவ்வளவோ பெருமை மிகுந்தது!” என்றார். “என்ன செய்தி” என்று கேட்டதற்கு “அக்காலத்தில் பதினாறு வயதிற்குள், மணம் முடிந்துவிடுமே” என்றார்.

மற்றொரு நாள் மாலை, வந்ததும் வராததுமாக “ஐயா, நான் சில குறட்களை வெறுமனே படித்தேன். புரியவில்லை. இன்றுதான் மறக்காத முறையில் அதைப்பிரிந்து கொண்டேன்” என்று கூறினார். அந்த குறட்பாக்கள் எவை தெரியுமா?

யானோக்கும் காலே மிலனோக்கும் நோக்காக்கால்
தானோக்கி மெல்ல நகும்

இருநோக்கு இவளுண்கண் உள்ளது ஒருநோக்கு
நோய்நோக்கொன்று அந்நோய் மருந்து

கண்ணோடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனு மில

மற்றொரு நாள் பைரனின் “முதல் இரவைப்” பற்றி விவாதம் நடந்தது. அகநானூற்றை அப்படியே ஒப்பிக்க ஆரம்பித்து விட்டார். புறநானூற்றை முன்பே முடித்துவிட்ட இவர் இப்பொழுது அகநானூறு கற்கிறார்.

தமிழிலே பற்று; தமிழ் நூற்களே உயிர். தமிழ்விளையாட்டான சடுகுடுவை அவர் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவும், நண்பர் குழாத்துடன் சேன்தோம் பீச் விளக்கடியில் விளையாடுவார்.

உருவமும் சரி, கூரிய அறிவும் மின்னும் முகமும் சரி, உருண்டு திரண்ட அரிவாள் மீசையும் சரி, மறத்தமிழ் மணம் கமழுகிறது.

ஆம், அவரைக் கட்டாயம் பாருங்கள், இன்றே, இன்னே.

V. M. சிவசுப்பிரமணியம், P. G. I. Chem.

நேற்று வந்தவன்

ஒருநாள் வைகறைவேளை—கதிரவன் தோன்றித் தனது வெண்கதிர்களை, ஓரழகிய செல்வச் செழிப்புடைய வீட்டிலே மேல் மாடத்தில் விரிக்கப்பட்டிருந்த சிறந்த பஞ்சணை மெத்தைமீது, அதில் ஒருவரும் படுத்திருக்கவில்லை என்பதனைக்காட்டும் வண்ணம் வீசினான். சிறிது நேரத்தில் துயிலெழுந்த அவ் வீட்டோர் அக்காலி மெத்தையைக்கண்டு திடுக்கிட்டனர்! அதில் படுத்திருந்த தங்கள் வீட்டுப்பெண் எங்கே சென்றுவிட்டாள் என்றறியாது மயங்கினர்; விரைவிலேயே அவளைத்தேடத்தொடங்கினர்.

ஊர் முழுவதும் தேடியும் அப்பெண் அவர்களுக்கு அகப்படவில்லை. ஆனால் அவளைப்பற்றிய செய்தி அவர்கட்குக் கிடைத்தது. அப்பெண்ணும், அவள் காதலன் போன்று தோன்றிய ஆண்மகன் ஒருவனும் பாலை வழியே மகிழ்ச்சியுடன் சென்றுகொண்டிருந்த காட்சியைத்தாம் கண்டதாகப் பிறர் கூறிய செய்தியே அது! பெண்ணின் தாய்மார்க்கு ஒருவாறு கவலை விட்டது—மகள் தன் உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்ட காதலனோடு மகிழ்ச்சியாகச் செல்வதாகக் கேள்விப்பட்டதனால்.

ஆனால், பெண்ணைப் பல காலம் தனது உயிரினும் மேலாகப் பாதுகாத்து, அருமையாக வளர்த்து வந்த செவிலித்தாயால் எவ்வாறு அவள் பிரி

வினைத் தாங்கமுடியும்? பாலாட்டித் தாலாட்டிச் சீராட்டிக் கவலையே ஒருசிறிதும் தோன்றாதவாறு அப்பெண்ணை வளர்த்து வந்தவளாயிற்றே அவள்! எனவே தான் அவள் தனது மகளின் பிரிவுத்துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாது கவலைப்பட்டு உருகுகின்றாள்; ஏமாற்றத்தின் சாயல், துன்பத்தின் மேலெல்லாம், ஏக்கத்தின் எதிரொலிப்பு, உணர்ச்சியின் வேகம்—அனைத்தும் அவள் உள்ளத்திலிருந்து வெளிப்படுகின்றன. சிந்தனைஎரிமலை தொடர்ந்து வெடிக்கவே, அதிலிருந்து கடந்தகால நிகழ்ச்சிப்பொறிகள் சிதறிப் பறக்கின்றன.

“என் மகள் எவ்வளவு சிறிய பெண்? விளையாடுவதில் மிக்க விருப்புடையளாயிற்றே? வீட்டிலே—வளம்மிக்க அழகிய வீட்டிலே—பந்தை ஏறிந்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பாளே! அன்றியும் தன் தோழிகளோடு சேர்ந்து கழங்கும் ஆடுவாளே! அப்படி ஆடும்பொழுதெல்லாம் சிறிது நேரத்திலேயே, ‘அன்னையே! என்னுடல் வருந்திற்று’ என்று கூறி, என்னைத் தண்ணென்று தழுவிக்கொள்வாளே! அப்பொழுது அவளது நெற்றியிலே வியர்வை அரும்பி இருக்குமே! இத்தகைய மென்மை வாய்ந்தவளாயிற்றே என் மகள்! அவளா—சிறிது நேரம் ஆடினும் உடல் தளரும் என் சிறுமகளா—இப்பொழுது செல்வம் மிக்க அழகிய வீட்டினையும், மாட்சிமைப்பட்ட சுற்றத்தாரையும் விட்டுப்பிரிந்து, உடல் தளர்ச்சிக்கும் அஞ்சாது, பாலை நிலத்திலே செல்லத் துணிந்தாள்? ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! நேற்றுவந்த அவளது காதலனால் தானே அவள் இவ்வாறு செய்யத்துணிந்தாள்! வீட்டையும், சுற்றத்தாரையும்விட நேற்று வந்தவனல்லவா அவளுக்கு உயிர்போல ஆகிவிட்டான்!

“வீட்டையும், சுற்றத்தாரையும் பிரிந்தது கிடக்கட்டும். என்னைக்கூட அல்லவா அவள் மறந்துவிட்டாள்! அவளை எத்துணை அருமையாகப் பாலாட்டித்தாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்தேன். ஒரு சிறு கவலையும் ஏற்படாமல் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகச் செழிப்பாக வளர்ந்து எழிலுருவமாகத் திகழ, எவ்வளவு பாடுபட்டேன் நான்! அந்தத் துன்பத்தைச் சிறிதாவது எண்ணிப்பார்த்தாளா? அதுமட்டுமா? வீட்டை விட்டு வெளியே சென்று விட்டால் கூட அவளது சிறிய மெல்லிய அடிகள் வருந்துமே என்று கருதி வீட்டினுள்ளேயே அவளை மிக்க பாதுகாப்புடன் வளர்த்தேனே! அப்படி வளர்த்த—துன்பங்கள் பலபட்டு, கண்மணியென அருமையாக வளர்த்த—என்னையும்ல்லவா அவள் பிரிந்துவிட்டாள்! பிரியுமுன்புகூட ஒருவார்த்தையும் சொல்லவில்லையே! அவ்வளவு தூரம் நான் அவளுக்குக் கசந்துவிட்டேனா! நேற்றுவந்த அவனையல்லவா என்னைவிடப் பெரிதாக மதித்துவிட்டாள்! ‘இது வரைச்செல்வச்செழிப்போடு வீட்டிலேயே அருமையாக வளர்ந்தவளாயிற்றே. வெளியே சென்றே பழக்கப்படாத தன் பாதங்கள் பாலை நிலத்தைக் கடக்கத் துன்புறுமே என்று எண்ணிவருந்தாது, காதலனே உயிர் எனக்கருதி, அவனோடு ஊரை விட்டே ஓடிவிடத் துணிந்தாளே! இவ்வாறு பலகாலம் பாடுபட்டு வளர்த்த என்பாசத்தைவிட நேற்றுவந்த அவனது நேசம் அல்லவா அவளுக்குப் பெரிதாகத் தோன்றியிருக்கிறது? அதனால்தானே நான் இப்படி உருக வேண்டியுள்ளது? ஐயகோ!

“என்னைத்தான் மதிக்காமல் போய்விட்டாள். ஆனால் எப்படி அவளால் தன் தந்தையையும் துச்சமாகக் கருத முடிந்தது? அவளுடைய தந்தை எப்படிப்பட்ட புகழைஉடையவர்! எவ்வளவு அரிய காவல் போட்டிருந்தார்! அதனைக் கூட மீறிவிட்டாளே! அவன் மீது கொண்டிருந்த தணியாக் காதலன்றோ அவளை இவ்வாறு தன் தந்தையின் அரிய காவலினைக்கூட மீறும் அளவுக்குத் துணிவுதந்தது! நேற்றுவந்தவனின் நேசம் பெற்றோரின் பாசத்தைக்கூட மறக்கச் செய்துவிட்டதே! எங்களைவிட அவனிடம் அவளுக்கு அத்துணை ஈடுபாடா?

“கடக்கக் கருதிய பாலைநிலம் என்ன, சாதாரணமானதா? மிக்க கொடுமைகள் நிறைந்து, எளிதில் கடக்க முடியாத வெம்மையுடையதாயிற்றே அந்நிலம்? குடிக்கக்கூட அங்கு நீர் கிடைக்காதே! ஊரே ‘கல்’ என்று எழுந்து செல்வதுபோல, காண்போர் உள்ளங்களிலே அச்சந் தோன்றுமாறு, கொடுங்கோல்களையுடைய உப்பு வணிகர் செல்வார்களே! மேலும் நீர்ற்ற கொடிய அப்பாலைநிலத்திலே மேலே செல்ல முடியாமல் வலிய பகடுகளும் துன்புறுமே! அத்தகைய கொடிய பாலையாயிற்றே அது! அவ்வாறு இடர்ப்படும் மாடுகளை ஓட்டுதற்காக உப்பு வணிகரிடும் கூக்குரல்கள்வேறு மிகப் பெரிய மலையில் எதிரொலித்து, அச்சத்தை அதிகப்படுத்துமே! அதுமட்டுமா? அப்பாலைச்சுரம் எப்பொழுதும் கதிர்வளை வரவேற்று உபசரித்துக் கொண்டிருப்பதால், வறட்சியடைந்து கொதிக்குமே! மூங்கில்கள் மலைகளில் அடர்ந்து காணப்படுமே! அன்றியும் யா, இலவம் போன்ற மரங்களுடைய, முகில்கள் பொருந்திய பெரிய மலைகள் குறுக்கிட்டுநிற்கும் இடர்ப்பாடுமிக்க வழியை உடையதாயிற்றே அச்சுரம்!

“அந்தக் கொடிய பாலைநிலத்தை எவ்வாறு என் மகளுடைய சிலம்பார் சேறடிகள்—வீட்டின் புறத்தே சென்றே பழக்கப்படாத மென்மையான அடிகள் கடக்கமுடியும்? எங்களைவிட நேற்றுவந்தவனே உயிர் என்று மதித்துத்தானே அவள் பல துன்பங்களையும் பொறுத்துக்கொண்டு அவனோடு போகத்துணிந்தாள்! பலகாலம் பழகிய பல உறவினர்களைவிட நேற்றுவந்தவனிடம்—சிறிது காலம் பழகியவனுடன்—அவளுக்கு அத்துணை ஈடுபாடா?

இவ்வாறு எண்ணி எண்ணி, வியந்தும் கவலைப்பட்டும் தாயுள்ளம் வருந்துகின்றது. மகள் நன்குவளர்ந்தும் அவ்வளர்ச்சியை அறியாத அன்னை யுள்ளம்—மகள் பருவமெய்திக் காதலிற்சிறந்து, காதலனே உயிர் என்று அவனுடன் சென்றுவிட்டபிறகும் அவளைச் சிறு பெண்ணாகவே கருதும் அன்புள்ளம்—பலவாறு கவலைப்பட்டு உருகுகின்றது. அவ்வாறு உருகும்போது அத்தாய் தனது அகமனத்தை அப்படியே திறந்துகாட்டி விடுகின்றாள். அதிலுள்ள பல பொருள்களைப் பார்க்க ஆவல் அதிகரிக்கின்றதல்லவா? உடனே அகநானூற்றினை எடுத்துப் பிரித்துப் பதினேழாம் பாடலைப் படித்துப் பாருங்கள்! தெரியும்.

து. குருசாமி,

நான்காம் தமிழ்ச் சிறப்பு வகுப்பு.

நற்றிணையில் நேருக்கு நேர்

ஐயப்பாடு !

எட்டுத்தொகை நூல்களில் முதலிடம் பெறுவது நற்றிணையாகும். அதில் வரும் பாடல்கள் நெடுந்தொகையைப்போல் முப்பத்தோரடியாக நீளமலும் குறுந்தொகையைப்போல் நான்கு அடியாகக் குறுகாமலும் ஒன்பது முதல் பன்னிரண்டு அடிக்குள் கட்டுச்செட்டாய்க் கருத்தை விளக்குவன. இதனாலே அதற்கு நல் + திணை = நற்றிணை எனப்பெயரிட்டனர் பெரும்புலவர். இந்நற்றிணைப்பாடல்களில் பல தோழியின் பேச்சுகளாய் அமைவன. அவள் தலைவியிடமும் பேசுவாள் ; தலைவனிடமும் பேசுவாள். சிலபாடல்கள் தலைவன் தோழியிடமோ, தலைவியிடமோ பேசுவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இன்னுஞ் சில பாடல்களில் தலைவி தோழியிடம் பேசுவாள் ; தனது ஆற்றாமையை அவளிடம் கூறி ஆறுதல் அடைய முயல்வாள். ஆனால் தலைவி நேருக்கு நேராகத் தலைவனிடம் பேசுவதாக நற்றிணையில் ஐந்து பாடல்களே இருக்கின்றன. அவை 120, 260, 340, 350, 360 என்ற எண்கள் உள்ளவை. காதல் வாழ்க்கையைப் பல கோணங்களில் கண்டு பாடிப்பரவும் இப்பாடல்களில் தலைவி தலைவனோடு நேருக்கு நேராகப் பேசுவதாக ஏன் ஒரு சில பாடல்களே வந்துள்ளன என்பது ஒரு சிலர் எழுப்பும் ஐயப்பாடு !

ஆங்கில இலக்கியத்தில் அப்படி !

உலகம் போற்றும் ஆங்கில இலக்கியத்தில் எண்ணிறந்த கவிதைகளும், நாடகங்களும் எழுந்துள்ளன. மக்களது உள்ளத்தையெல்லாம் கொள்ளை கொண்டவை ஷேக்ஸ்பியரின் சிறந்த நாடகங்கள். அவர் செய்த முப்பத்தேழு நாடகங்களும் அவர் நாட்டுமக்களின் வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக்காட்டு வனவாகும். காதல், வீரம், நன்மை, தீமை இவைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு அவை எழுந்தன. காதல் வாழ்க்கையைக் சித்திரிக்கும் ஷேக்ஸ்பியர், காதலர்கள் கூடிப்பேசிக் குலாவுவதை நயம்பட உரைத்து நம் உள்ளத்தைக்கொள்ளை கொள்கிறார். The Tempest—(புயல்) என்னும் நாடகத்தில் இளவரசன் Ferdinand (ஃ பெர்டினான்ட்) தன் தந்தையைத் தவிர வேறொரு ஆண்மகனைக் காணாத (Caliban மனிதர்களின் பட்டியலில் சேராத விலங்கு) தன் காதலி Miranda (மிரண்டா) வுடன் பேசுகிறான். கேளுங்கள் :

Miranda :—Do you love me ?

Ferdinand :—O heaven, O earth, bear witness to this sound

And Crown what I profess with kind event,
If I speak true ; If hollowly, invert
What best is boded me to mischief ! I
Beyond all limit of ought else, i'th world,
Do love, Prize, honour you.

The Tempest Act III Scene 1

II 67-73.

மிரண்டா :—நீ என்னைக் காதலிக்கிறாயா ?

ஃ பெர்டினான்ட் :—வானமே, மண்ணகமே, நான் கூறப்போகும் வார்த்தைகளுக்குச் சாட்சியாக நில்லுங்கள். உதவிசெய்யுங்கள். நான் உண்மை பேசினால் என் எண்ணம் ஈடேற உதவிசெய்யுங்கள். இன்றேல் எல்லாம் அழிந்து போகட்டும். என் எண்ணமெல்லாம் ஒழிந்து போகட்டும். உண்மையாகவே இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உன்னைக்காதலிக் கிறேன், பொன்னேபோல் போற்றுகிறேன், மதிக்கிறேன்.

Mark Antony (மார்க் அண்ட்னி) என்பான் மாபெரும் வீரன், Julius caesar (ஜூலியஸ் சீஸர்) கொலை செய்யப்பட்டவுடன் அவனைக் கொன் றவர்களைப் பழிக்குப்பழி வாங்க எண்ணினான். உணர்ச்சியைக் குழைத்துச் சொற்பொழிவாற்றினான். மக்கள் மனங்கொதித்து எழுந்தனர். கொலைகாரர் களைக் கிழித்து எறிந்தனர். இத்தகைய வீரன் cleopatra (கிளியோபாட்ரா) என்பவளின் காதலில் வீழ்ந்தான். அவர்களுடைய காதல் பேச்சைக் கேளுங்கள் :

Cleopatra :—If it be love indeed, tell me how much.

Antony :—There's, beggary in the love that can be reckoned.

Cleopatra :—I, I'll set a bourn, how far to be beloved.

Antony :—Then must thou needs find out new heaven, new earth.

Antony and cleopatra Act I Scene 1.

II. 13-16.

கிளியோபாட்ரா :—நீ என்பால் கொண்டுள்ள காதலின் அளவு என்ன ?

அண்ட்னி :—அளந்து காணக்கூடிய காதலோடு வாழ்வது பிச்சைக் காரத்தனம்.

கிளியோபாட்ரா :—உனது காதலுக்கு ஒரு கரைகாண விழைகிறேன்.

அண்ட்னி :—அப்படியாயின் நீ ஒரு புது விண்ணகத்தையும் மண்ணகத் தையும் காணவேண்டும்.

இங்ஙனம் காதலர்கள் உரையாடும் போது எத்துணைச் சுவையாக இருக்கின்றது? நற்றிணையில் இத்தகைய காட்சிகள் உண்டா? என்பார், மேலே கூறிய ஐயப்பாட்டை எழுப்பிய ஒரு சிலர்.

அமைதி !

ஆங்கில இலக்கியத்தில் இத்தகைய பகுதிகள் இருந்தால் சுவைகெழு மிய தமிழிலக்கியத்திலும் அத்தகைய காட்சிகள் இருக்கவேண்டும் என்பது பொருந்தாத கூற்று. மேற்கூறிய ஆங்கில இலக்கியத்தை ஆழ்ந்து கற்ற W. H. Hudson (ஹட்ஸன்) என்பவர் “இலக்கியம் என்பது மொழிவழியே வாழ்க்கையை எடுத்துக் கூறுவதாகும்.” (It is thus fundamentally an expression of life through the medium of language.)” என்பார். ஆக இலக்

கியம் உயர்ந்த மக்களின் வாழ்க்கையை விளக்குவது. அவர்வாழும் முறையை, பண்பாட்டை, எடுத்துக்கூறுவது. சங்க இலக்கியம் பண்டிதமணி கதிரேசனார் கூறுவதுபோல “பொருள்களின் இயற்கையை உள்ளபடி எடுத்துவிளக்கும் ஆற்றல்” உடையது. ஆண்டுப் பொய்மொழிக்கு இடமில்லை.

இன்னும் ஒவ்வொரு நாட்டு இலக்கியமும் அவ்வநாட்டு மக்களின் பண்பாட்டை-மரபைக்கூறுவது என்பது, ஹட்ஸன் கூற்றால் அறியலாம். ஆங்கில இலக்கியத்தில் தலைவி தலைவனோடு கூடிக்குலாவுவதாகக் காட்டப்பட்டிருந்தால் அது அவர்களின் மரபு, பண்பாட்டிற்கேற்ப அமைந்த தொன்றாகும். அங்கே, கட்டிய கணவன் கருத்து வேறுபாடு கொள்கின்ற அவனை முற்றத் துறந்து வேறொருவனைச் சேர்வாள ஆங்கில மங்கை. கொழுநனைத் தெய்வமாகக்கொண்டு இன்னலிலும், இன்பத்திலும் அவனோடு கூடிப் பணிபுரிந்து இல்லறம் நடத்தும் குடும்பவிளக்கு தமிழ்நாட்டுநங்கை. அவள் களவுக்காலத்திலும் சரி, கற்புக் காலத்திலும் சரி, தலைவனோடு தேவையில்லாத பேச்சுக்களைப் பேசமாட்டாள். களவுக்காலத்தில் கண்ணோடு கண்ணினைந்து நோக்க வாய்ச்சொற்களுக்கு வேலை இல்லை. கற்புக்காலத்தில் அன்பு, உணர்வால் ஒன்ற அப்போதும் பேச்சுக்கு இடமில்லை. இதனாலேயே சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகியோ, மாதவியோ கோவலனோடு காதல் பேச்சுப் பேசுவதாக இளங்கோ காட்டவில்லை. மனையறம் படுத்த காதையில் கோவலன்தான் குறியாக்கட்டுரை கூறுகின்றானே ஒழிய, கண்ணகி வாய்திறந்து ஒரு சொல்லாவது பேச நாம் கேட்கவில்லை. மாதவியும் கோவலனோடு நேருக்கு நேர் பேசுவதாகவும் நாம் காணவில்லை. கானல்வரியில் அவள் பாடுகிறாள். ஆனால் அது காதல் பாட்டு அன்று; கோவலன்பால் அவள்கொண்ட சீற்றத்தால் எழுந்த அமைதியான உணர்ச்சிப்பெருக்கு. (அவள் இங்ஙனம் நேருக்கு நேர் பாடாதிருந்தால் மிகவும் நன்றியிருந்திருக்கும்) கண்ணகியும் கோவலனோடு பேசுகிறாள். எப்பொழுது? கோவலனிடம் ‘சிலம்புள கொண்ம்,’ என்ற போதும் “முதிராக்கிளவியின் முள்ளெயிறு இலங்க மதுரை மூதூர்யாதென” வினவிய போது, இறுதியாகக் கோவலன் மாதவியிடில் சோறுண்ணும்போது “போற்று ஒழுக்கம் புரிந்தீர்” என்றபோது கண்ணகி கோவலனோடு நேருக்குநேர் பேசுவதாகக் காண்கிறோம். ஆனால் இவையெல்லாம், கிளியோபாட்ராவின் காதல் மொழிகள் போன்றவை அல்ல. உள்ளம் நைந்து உணர்ச்சி பொங்க வெளிவரும் உண்மைச்சொற்கள். எனவே தமிழ்ப்புலவர்கள் தலைவியைப் பெரும்பாலும் இடுக்கண்பட்ட இடத்தில்தான் தலைவனோடு நேருக்கு நேர் பேசுவதாகக் காட்டுகின்றனர்.

“எம்மிடம் வாராதே!”

நற்றிணையில் வரும் மேலேகூறிய ஐந்து பாடல்களில் வரும் தலைவியரிடையே ஓர் ஒற்றுமையைக்காணலாம். அதுதான் அவர்கள் தலைவனை நோக்கி “எம்மிடம் வாராதே” என்ற கருத்துப் படக்கூறுவது.

260-வது பாட்டின் தலைவி

என், ஒலிபல் கூந்தல் நலம்பெறப் புனைந்த
முகையவிழ் கோதை வாட்டிய
பகைவன் மன்யான் மறந்தமைகலனே” என்கிறாள்.

20-வது பாட்டின் தலைவி

“ஐய குறுமகட் கண்டிகும்” என எள்ளி நகையாடுகிறாள்.

340-வது பாட்டின் தலைவி

“என்கோல்நேர் எல்வளை நெகிழ்த்த நும்மே,
புல்லேன் மகிழ்ந புலத்தலும் இல்லேன்” என்று கூறுகிறாள்.

350-வது பாட்டின் தலைவி

“வாரல் வாழிய! கவைஇ நின்றேனே” என்றே பேசி விடுகிறாள்.

360-வது பாட்டின் தலைவி

“சென்றி பெரும்! சிறக்க நின் பரத்தை” என்று நேருக்கு நேர் ஏசிவிடுகின்றாள்.

இவையெல்லாம் வேதனைப்பட்ட அவர்கள் உள்ளத்திலிருந்து எழும் உணர்ச்சிப் பொங்கல்; கணவனைத் திருத்திக் காதல் வாழ்வைச் சிறப்பிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தோடு எழும் ஊடல் மொழிகள். இவ்ஊடல் மொழிகள் அவர்களிடையே அன்பைவளர்க்குமேயன்றித் தேய்க்காது. இதனாலேயே “ஊடுதல் காமத்திற்கின்பம்” என்றான் உலகப்பெரும் புலவன்.

எனவே பண்டைய தமிழ்நாட்டு நங்கை கணவனோடு மேனாட்டு மங்கையர் போல வறட்டுக்காதல் மொழிகளைப் பேசமாட்டாள் என்பது போதரும். இன்றும் சிற்றூர்களில் மட்டும்—நகரங்களில் அல்ல இவ்வழக்கம் உண்டு. கொழுநர் பெயரைக்கூட உச்சரியார்; அவர் வாழ்க்கையை உள்ளபடியே சித்திரிக்க எண்ணிய இளங்கோவும் சங்கப் புலவரும் இங்ஙனம் செய்தனர். இங்ஙனம் அவர்கள் அன்பினால் அடங்கி வாழ்ந்தது பின்னர்ப்பெண்ணினத்தின் இழிபுணர்ச்சியைத் தூண்டியது. புதுமைப்பெண்கள் ஆண்களின் அடிமைகள் என்ற கருத்து தளர்விட ஆரம்பித்தது. இதனை முனையிலேயே கிள்ளி யெறியவே புரட்சிக்கவிஞன் “புதுமைப்பெண்”னைப் படைத்தான்.

மா. ஜேசையா,
எம். ஏ. வகுப்பு, (தமிழ்)
மாநிலக் கல்லூரி, சென்னை.

“ கல்லூரி நினைவுகள் ”

எஸ். எஸ். அப்துல்லா, II. P. G. Tamil

(குறிப்பு:—கடிதம் கற்பனைக் காதலிக்கு எழுதப்பட்டது)

நினைவுகள்
1—4—1957

அன்புள்ள சந்திரா,

நீ ஆவலுடன் இவ்வஞ்சலைப் படிப்பாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். பல நாட்களாக நான் கடிதம் வரையவில்லை என்று உனக்கு ஒரே ஆத்திரமாக உள்ளது. அதனால்தானே உடலை வளைத்து ஊடியிருக்கிறாய்! நீயே நினைவு படுத்திப்பார். ‘காதலை விடக் கடமையே பெரிது’ என்று தமிழ் மேடைகளில் ஏறி நீ செய்த முழக்கம் இன்றும் என் செவிகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

வித்யை நமது கைகளில் கொடுத்து நீங்கள் விரும்பியவாறு எழுதிக்கொள்ளுங்கள் என இறைவன் அருளியுள்ள இறுதி வாய்ப்பு இது. என் கடமையில் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தேன். நான் உனக்கு அடிக்கடி எழுதாமலுக்கு மற்றுமொரு காரணம் உண்டு. மேனாடுகளில் கடிதங்களை ஓர் இலக்கியத் துறையாகவே வளர்த்து வந்துள்ளார்கள். கற்பனையில் கருக்கொள்ளும் சிறந்த கருத்துக்களையும், உள்ளத்திலுறும் உணர்ச்சிகளையும், குழைத்து எழுதப் பெற்ற எத்தனையோ கடிதங்கள் என்றும் அழியாத இலக்கிய ஏடுகளாய் வாழ்கின்றன; பலரும் படித்து இன்புறும் உயர்ந்த சிந்தனையின் பேழைகளாக உள்ளன. அதுபோல நான் உனக்கு வரையும் கடிதமும் பெருவாழ்வு பெற வேண்டும்; கலையாக வடிவுகொண்டு அதில் காதல் நறுமணம் கமழவேண்டுமெனக் கனவுகண்டு காத்திருந்தேன்.

ஆனால் நீ எழுதியுள்ள வார்த்தைகள் கூரிய அம்புகளென என் உள்ளத் தைக் கீறுவனவாயுள்ளன. “மனத்தைக் குளிர்விக்கும் மரீனா கடற்கரை எதிரே நிமிர்ந்து நிற்கும் மாநிலக் கல்லூரியில் நுழைந்த உங்களுக்கு என்னை நினைக்கும் நேரம் எங்கே கிடைக்கப்போகிறது?” என்று எளிதில் நீ எழுதிவிட்டாய். குறும்புக்காரி! இரண்டே வரிகளில் என் இரண்டாண்டு கல்லூரி வாழ்வையும் என் மனக் கண்ணாடியில் நிழலிடச் செய்திருக்கிறாயே!

ஆக்ராவில் அழகிய ஜமுனாவின் கரையில் அன்பின் சின்னமான தாஜ் மஹால் தண்ணொளி பரப்பிநிற்பதுபோல, தமிழ்நாட்டின் தேம்ஸ் என்ருவருணிக் கப்படும் வற்றுத காவிரியின் கரையிலே கும்பகோணம் கலைக் கல்லூரி கொலு வீற்றிருப்பதுபோல, மரீனாவின் ஓரத்தில் மாநிலக் கல்லூரி அழகாகத்தான் அமைந்துள்ளது. மாநிலக் கல்லூரி மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் ‘இளவரசர்கள்’ என்றே இறுமாந்துள்ளார்கள். ஆங்கிலேயன் நமது தாய்த் திருநாட்டை இருநூறு ஆண்டுகள் சுரண்டியும் ஆடம்பரம் குறையவில்லை என் பதற்கு ஈண்டு, சான்று காணலாம். இளவரசர்களல்லவா? எல்லோரும் அழகிய விலை மிக்க பட்டுப் பட்டாடைகளை அணிந்து வண்ணக் கன்னங்களில் சுண்ணம் பூசி நறுநெய்யிட்டுத் தலையை நீவி அடியெடுத்து அளந்து வைத்து அவர்கள் அசைந்து வரும் வனப்பை ஆசிரியர்களும் கண்டு வியக்கிறார்கள் என்றால் சொல்லவேண்டுமா? ‘இத்தகைய சூழலில் உங்களைப்போன்ற ஏழை களுக்கு இடமேது’ என்று உன் ஏழை உள்ளம் கேட்கத் தோன்றும். ஏழை மாணவர்களும் அரசாங்க உதவிப்பெற்றுப் படிக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அவர் களிலும் ஒரு சிலரே அரசாங்கம் அவர்கள் மீது வைத்துள்ள நம்பிக்கையை நிறைவேற்றாமலு கடனுணர்ந்து பயிலுகிறார்கள். படிக்கும் மாணவர்கள் அனைவரும் படிக்கும் கலையிலும் வல்லவர்களே. அவர்கள் கற்பது மிகக் குறைவு. ஆனால் எல்லாம் கற்றுவிட்டோம் என்ற பரந்த மனநோக்கு மிகுந்துள்ளது. எல்லோருக்கும் ஏறக்குறைய ஒரு குறிக்கோளே இருந்துவருகிறது. தான் ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரியாகவேண்டும்; மல்லிகைப் பூவென மெல்லிய மாணவியைக் கண்டோர் வியக்கவும், கேட்டோர் கலங்கவும் காதலித்துக் கலப்பு மணம் புரிந்து அரசாங்கம் தருவதாக முடிவு செய்துள்ள தங்கப் பதக்கத்தைத் தட்டிக் கொள்ளவேண்டும்.

மாணவிகளைக் குறை கூறினால் உனக்குப் பொல்லாத சினம் பொங்கி வரும். ஒருமுறை நான் உன்னிடம் பட்டபாடு எனக்கல்லவோ தெரியும்.

இருந்தாலும் உண்மையைக் கூற உரிமை வேண்டாமா? மாநிலக் கல்லூரி மாணவிகளுக்கு உவமை மாநிலத்திலெங்குமே காண்பதருமை. எல்லாருமே கனிமொழி பேசிடும் கிள்ளைகளென்றே கூறவேண்டும். பாடங்களை நெட்டுருப் போட்டுத் தேனினும் இனிக்க இனிக்கத் தேர்வுத்தாள்களில் எழுதிக்கொடுப் பதிலும், முதல் மார்க்கு வராவிட்டால் விம்மி அழுது கண்ணீர்த்துளிகளை முத்து முத்தாய் உகுப்பதிலும் அவர்களுக்கு அவர்களே உவமை எனலாம். மாணவர் களுடன் அவர்கள் போட்டியிடாத இடமே இல்லை. மீசையுள்ள ஆண்பிள்ளை கள் அவர்களை வெல்லமுடியாமல் விழிக்கிறார்கள். தேசிய மாணவர்ப் படையி லும் பெண்கள் அணிவகுத்துவிட்டார்கள். ஆனால் ஒன்று. அவர்கள் தம் முடைய மென்கரங்களில் தூக்கமுடியாத துப்பாக்கிகளை ஏந்தி, வீறுநடை போட்டு விரைந்து வந்தாலும், மாணவர்கள் அஞ்சுவதும் இல்லை, ஓடுவதும் இல்லை. தம்மையே மறந்து கண்ணிமை கொட்டாது அவர்களைப் பார்ப்பதில் சிலையாகி விடுகிறார்கள். அவர்களின் அணிவகுப்பைப் பார்த்துவிட்டு என்ன பேசிக் கொள்வர் தெரியுமா? பெண்கள் இந்த விரைவில் முன்னேறினால் இன்னும் பத்தாண்டுகளில், ஆண்களெல்லாம் பெண்களாக மாறிவிடுவார்களாம். இத்தகு கல்லூரியில் நானும் படித்து வந்தேன்.

கல்லூரி முழுவதும் ஒலிப்பதெல்லாம் ஆங்கிலமே. ஏன் தமிழ்ப் பேரவை களிலும் சில போது ஆங்கிலத்திலேயே அரிய சொற்பொழிவுகள் நடைபெறுவ துண்டு! தமிழ் ஆட்சிமொழி ஆகியுமா இந்த நிலை என்று நீ குமுறலாம். ஆங்கிலத் தின் உறுதுணையின்றி உன் கன்னித் தமிழுக்குக் கல்லூரிகளில் ஆட்சி செய்யத் தெரியாதாம். நல்ல தமிழ் என்றால் உனக்கு நறுந்தேனல்லவா? தமிழுக்கு ஆபத்து என்றால் நீ உயிரையும் கொட்டி விடுவாயே! ஆனால் அதெல்லாம் வெற்றுவாரமே. பிறமொழிகளை வெறுப்பதால் நமது மொழி வளம் பெற்று விடுமா? நமது மொழிப்பற்று எல்லாம் மொழி வெறியாகி விடுதல் கூடாது. நாம் தமிழுக்கு ஆற்றவேண்டிய அருந்தொண்டுகள் நிறையவுள்ளன. விஞ்ஞான முறைப்படி நமது இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் தொகுத்து இலக்கிய ஆராய்ச்சியும், மொழியாராய்ச்சியும் செய்ய வேண்டியுள்ளன. ஆனால் அடுக்கு மொழிகளைத் தொடுத்து அழகுறப் பேசுவதிலும், எழுதுவதிலுமே தமிழ்த் தொண்டு முழுவதும் மண்டியிருப்பதாகக் கனவு காண்கிறது தமிழ்கூறும் நல் லுலகு. நிற்க,

மாணவர்களுடன் பழகி மகிழும்போது அவர்களிடம் தெய்வ சிந்தனை காணக்கிடைக்காத நுண்பொருளாக மாறியிருப்பதை அறிந்தேன். எல்லாம் பகுத்தறிவு மயம். உலகம் ஒரு மாயை என்ற காலம் மறைந்து, தெய்வம், சமயம், தத்துவம் என்பதெல்லாம் மாயை என்று மாணவ மேதைகள் விவாதிக்கிறார்கள். மேனாட்டு எழுத்தாளர்கள் நமது நாட்டு வேதாந்தங்களைக்கற்றுக் குடித்து அதிலுள்ள தத்துவங்களைப் புதிய பெயர்களில் இறக்குமதி செய்கிறார்கள். ஆனால் நமது நாட்டிலோ புலன் இன்பங்களில் காணும் சிற்றின்ப நுகர்ச்சியில் பகுத்தறிவைப் பாய்ச்சுகிறார்கள். அறிவுக்குள்ளே ஓர் ஆன்ம உலகம் இருக்கிறது என்பதையும், அகத்திலே செறிந்துள்ள அழுக்கினைக்களைய இறைவழிபாடு இன்றியமையாதது என்பதையும் அவர்கள் உணரவில்லை.

கல்லூரி வாழ்வில் இத்தகைய காட்சிகளையெல்லாம் அனுபவித்து வந்தேன். இருந்தாலும் என் அடி மனத்தில் கலங்காத தெளிநீரென உன் தூய

அன்பு படிந்திருந்தது. உன் நினைவு என் உள்ளத்தைப் புடம்போட்ட பொன்னே போல் மாற்றி வந்தது. இரண்டாண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டன. மாநிலத் தாய் எங்களுக்கு வாழ்த்துக்கூறி வெளியே அனுப்பும் நாளும் நெருங்குகிறது:

“என் மாணவர்களே! பல கலைகளையும் என்னிடம் கற்றீர்கள். உயர் கல்வி பெற்றுவிட்டதால்மட்டும் நீங்கள் உயர்ந்தவர்களாக முடியாது. ஒழுக்கமே உங்களுக்கு விழுப்பம் தரும். ஒழுக்கத்தை உயிராகக்கொள்ளுங்கள். என்னிடத்தில் கல்வி பயின்று ஒழுக்கம் பேணிய முன்னாள் மாணவர்கள், இன்று உலக அரங்கில் ஒப்புயர்வற்ற மணி விளக்குகளாக ஒளி பரப்புகிறார்கள். பண்பட்ட வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு பிறந்த நாட்டுக்குப் பொன்னான பணி செய்வதன் மூலம் என் குடிப்பெருமையையும் வழிவழிவந்த மானத்தையும் காப்பாற்றுங்கள். உங்களை மாநிலத்தாய் பெற்றெடுத்த மணிகள் என்று மக்களெல்லாம் வாய்மணக்கப் புகழ்வதை நான் செவியினிக்கக் கேட்கவேண்டும். நீங்கள் நல்வாழ்வு பெற்றுப்பெருவாழ்வு வாழ நெஞ்சார வாழ்த்துகின்றேன்!” மாநிலத்தாய் என்று ஆசிகளை வழங்குகின்றாள். நானும் தேர்வு முடிந்ததும் உன்னை வந்து காண விரும்புகின்றேன். ஆனால் ஒன்று மட்டும் உன் நினைவில் இருக்கட்டும்.

நீ நினைப்பதுபோல் நான் உன்னை மறந்தேனில்லை. என் தூய உள்ளத்தில் நீ குடிபுகுந்த பின்னர், வேறு எவருக்கும் உள்ளே நுழைய துணிவு பிறக்குமா? நமது நட்பினைக் ‘காதல்’ என்று பெயரிடவே கைகள் நடுங்குகின்றன. காதல் என்ற சொல்லுக்கு இன்று கறை படிந்துள்ளது. காலையில் கலந்து, வெயில் பொழுதுக்குள் வெம்பி, மாலையில் மாறி, இரவில் இல்லாது மறைந்து போகும் காதலைப்பற்றிக் கேட்டாலே உள்ளம் சிலிரிக்கிறது. நம்மிருவரையும் ஒன்றுபடுத்தியவள் நம் தமிழ்த்தாய். நமது நட்பைத் தேனும் பாலும் ஊட்டி வளர்த்ததும் நறுந் தமிழே. நாமிருவரும் பொதுநலமே வாழ்வாகக்கொண்டு தமிழ் நாட்டிற்கு நல்ல தொண்டினை நாளும் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகின்றோம். பண்பாடுள்ள நமது பெற்றோரும் நம்மிருவரையும் பிரித்துவிடமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு எனவே நமது காதல் வாழ்வில் தெய்வ மணம் கமழும் என்பது உறுதி. கடிதம் நீண்டுவிட்டது. உன் மீது எனக்குள்ள அன்பின் நீட்சியினையே அது காட்டுகிறது. இதனை என்றும் மறவாதே. நமது கனவுகளெல்லாம் நனவானால் நீதான் எனக்குத் தங்கக்கை! விதி நம்மைப் பிரிக்குமானால் நீயே என் தங்கை! ‘தியாகத்தைப்போல தெய்விக இன்பத் தருவது வேறு எதுவுமில்லை’ என்பது காண்டேகர் கண்டு சொல்லும் உண்மை. வண்ண விளக்கே! இனியும் என் மீது ஐயங்கொள்ளாதே! எழில் மிக்க நம் தூய நட்பு என்றென்றும் சுடர்விட்டு எரிய இறைவன் அருள்வானாக!

‘உன் அன்பன்,’

“நிலவு,”

முத்தொள்ளாயிரத்தில் முன்று

பண்டைத்தமிழகம் வீரத்தின் விளைநிலம். அன்று போர் தமிழர்களின் பொழுது போக்காய் இருந்தது. போர் என்று முரசு முழங்கியவுடன் சிறுகின்ற பாம்பை யொத்துச் சினந்தெழுந்த வீரர்கள் வாழ்ந்த காலமது. இதோ துடிகின்ற தோள்களுக்குத்தொழில் பிறந்துவிட்டதெனத்தம்மகளிரையும், மைந்தரையும் அழைத்து விடைபெற்று, வேல்கொண்டு, போர்முகம் நோக்கிப் புன்சிரிப்புடன் புறப்படுகின்ற காலமது. அன்றைய தமிழகம் யானைகளின் விளைநிலமாகவு மிருந்தது. போர் வீரர்களின் திறமா, அல்லது யானைகளின் மறமா சிறந்ததெனக் கேள்வி எழுந்த நேரமது. அந்த நேரத்தில், அங்கேநிகழ்ந்த சில யானை மறத்தின், வீரமிக்க காட்சிகளைக் காணப்போவோம் வாரீர்!

சேரன் யானை மறம்.

இதோ! இப்பொழுது நீங்கள் இருக்கின்றீர்களே இது சேர நாடு. யார் ஆளும் நாடு தெரியுமா? செம்மையான கண்களையுடையவனும், பெருமை பொருந்தியவனுமாகிய கோதை, சேரன் அரசாளும் நாடு. அதோ! அதுதான் அவனது போர்க்களம். அங்கே பாருங்கள்! ஒரு யானை தனதுதிக்கையை நீட்டி எதையோ பறிக்க முயலுகிறது. யானை நோக்கியல்லவா நீட்டுகிறது? வானில் திங்கள் அல்லவா பவனி வருகிறது? அடாடா! திங்கையல்லவா பறிக்க முயலுகிறது? என்ன வெகுளித்தனம் என்று தானே நீங்கள் நினைக்கின்றீர்கள். ஆம்; அது திங்கைத்தான் பறிக்க முயலுகிறது. காரணம் என்ன தெரியுமா? இதோ! கவிஞன் கூறுகிறான்.

“விறசால் மன்னர் விரிதாம வெண்குடையைப்
பாற வெறிந்த பரிசயத்தால்—தேருது
செங்கண்மாக் கோதை சினவெங் களியானை
திங்கள்மேல் நீட்டுந்தன் கை.”

(முத்தொள்ளாயிரம் 113)

சிறப்பு மிக்க மன்னர்களுடைய விரிந்தவெண் கொற்றக் குடைகளைச் சிதறும் படியாகப் பிடுங்கி விசியெறிந்த பழக்கத்தினால், விண்ணில் பவனிவரும் திங்கைக்கும், வெண் கொற்றக்குடைக்கும் வேற்றுமை தெரியாது வான்திங்கை வெண் கொற்றக் குடையென நினைந்து, அதைப் பறிக்கத் தன் கையை மேலே, மேலே நீட்டுகின்றது. என்ன அறியாமை! ஆனாலும் அறியாமையில் தான் எவ்வளவு அழகு! சேரனது வீரத்தைக் காவியமாக வடிக்க வந்த ஆசிரியர் நம் முன்னே ஓர் ஒவியத்தையல்லவா வடித்துக் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறார்! அந்த அறியாமை மிகுந்த களிற்றின் செயலின் மூலமாகத்தான் சேரனின் வீரத்தை எவ்வளவு உயர்த்துகின்றார்? “விரிதாம வெண்குடையைப் பாற வெறிந்த பரிசயத்தால்” என்ற களிற்றின் செயலால் மாற்று அரசர்களின் கொற்றம் அழியும்படி போர் செய்யும் வல்லமையுடையவன் என்றார். எதிர் நின்ற மன்னவர்களும் சாமானியர் அல்லர் அவர்களும் விறசால் வேந்தர். செங்கண் மாக் கோதையாகிய சேரன் வீரன். அவனது யானைகளே திங்கை யும் வெண் கொற்றக்குடையெனப் பற்ற நினைக்கும் களிறுகள். அவற்றின் தலைவன் அப்படியானால் சேரனின் வீரம்தான் என்ன என்கின்றீர்களா?

“வீரம்” என்ற சொல்லைத் தவிர வேறு சொல் கிடைக்கவில்லையே எனக்கு அதை விளக்க.

சோழன் யானை மறம்.

சேரனைக் கண்டீர்கள். அவனது யானையின் வீரத்தையும் பார்த்தீர்கள். வாருங்கள் சோழனை பார்க்கபோவோம். சோழ நாட்டு எல்லைக்கே வந்து விட்டோம் போலிருக்கிறதே! அடே! என்ன பெரிய இரைச்சல் கேட்கிறதே! அதுவும் போர் வீரர்களின், களிற்றின் மணி யொலி போன்றதல்லவாயிருக்கிறது. ஆமாம் சோழனின் படைதான் வருகிறது. எங்கே போய்விட்டு வருகிறது? அதோ! சோழன் கழுத்தில் வெற்றிமாலை அணிந்திருக்கின்றான். போர் வீரர்களின் முகத்திலே புன்முறுவல். அடாடா! அவனுக்கென்ன கையிலலை. அப்பப்பா! இவன் மார்பில் தான் எத்தனை புண்கள்! போர் குறி காயம் போலும், புகழின் காயம்போலும்! வெற்றி அன்னை முத்தமிட்டளித்த முத்திரைகளா இவைகளெல்லாம்? இத்தனை காயங்களின் நடுவிலும் எத்தனை மகிழ்ச்சி, ஆரவாரம்! சரி வாருங்கள் நாமும் அவர்களுடன் சிறிது போவோம். ஏன் அவ்வளவு விரைவாக வந்த கூட்டம் நின்றுவிட்டது. ஓகோ! சோழனின் அரண்மனைவாயிலே வந்து விட்டதா? அட! எல்லோருடைய களிறும், தேரும், குதிரையும் நகர கிள்ளிவளவன் களிறுமட்டும் நகர மறுக்கிறதே. ஏன் களிறு வெட்கமடைந்ததுபோல் கண்களை மூடி, நாணிக்கோணி இங்கேயே நிற்கின்றது. ஓ! யானையின் கிம்புரியும், கொம்பும், ஓடிந்திருக்கின்றதோ? நகங்கள் கூடத் தேய்ந்துவிட்டதுபோலிருக்கிறதே! காரணம் இப்பொழுது தானே புரிகிறது. தன் கிம்புரியும், கொம்பும் ஓடிந்த காரணத்தால், தன் கால் நகங்கள் தேய்ந்துபோன காரணத்தால், தன் பிடியானை தன்னைக்கண்டால் எளிமையாக நினைக்கும் என்றுதான் நின்று விட்டதோ! களிறே! கவலைப்படாதே! அவையெல்லாம் உன் வீரத்தின் விளைவுகள், வெற்றியின் சின்னங்கள். அவைகளைக் கண்டு உன் காதலிகளிப்புறுவாளே தவிர கலங்கமாட்டாள். தைரியமாகப்போ, களிறேபோ! அதோ! உன் காதலி உனக்காகக் காத்து நிற்கிறாளே, தெரியவில்லையா? என்று நாமாவது தேற்றி அனுப்புவோம். ஒன்றும் புரியவில்லையா? இதோ கவிஞன் காட்டும் காவியத்தைச் சிறிது படியுங்களேன்.

கோடுமதில் பாய்ந்திற்ற கோடு மரசர்
முடியிடறித் தேய்ந்த நகமும்—பிடிமுன்பு
பொல்லாமை நாணிப் புறங்கடை நின்றதே
கல்லார்தோட் கிள்ளி களிறு

முத்தொள்ளாயிரம் 72.

அப்பப்பா! அந்தக் கவிஞனின் திறமைதான் என்னே! சோழனின் போர்த் திறத்தை விளக்க ஒரு பெரிய ஒவியமேயல்லவா தீட்டிவிட்டார்! ஒவியத்திலே போர்களமில்லை, போர்க் கருவிகளின் ஓசையிலலை, அழகுரல் இல்லை. அவையெல்லாம் முடிந்துவிட்டன. ஒரு களிற்றைக்காட்டி, அது செய்த செயலினைச் சொல்லி அதையெல்லாம் நம் கண்முன், நம் எண்ணத்திலே ஒவியமாக ஓட விடுகின்றார். அதோ அங்கே நாம் கொம்பொடிந்து, நகம்தேய்ந்து நாணி நிற்கும் களிற்றைத்தான் காண்கின்றோம். அவையெல்லாம் எப்படி ஏற்பட்டது? “கொடி மதில் பாய்ந்திற்ற கோடுமரசர் முடியிடறியதால்” வந்ததன்றோ. சோழனின் வீரத்திற்கு, போர்த்தகைமைக்கு இதனினும் விளக்கம் வேண்டுமோ?

அவனைப் பகைத்தால் அவர் மதில் உடையும்; முடியிடறப்படும். அவன் மலையை யொத்த தோள்களை மட்டுமல்ல மதிலையிடிக்கும் மாபெரும் யானைப்படையை உடையவன். இவையெல்லாம் கவிஞன் சொல்லாத சொல்லாய், எழுதாத காவியமாய், தீட்டாத ஒவியமாய் அங்கே மிளிக்கின்றன.

சோழனின் வீரத்தைக் களிற்றின் வாயிலாக நமக்குவிளக்கினார், ஆசிரியர். அதற்கு மாறாக அங்கே அவர் ஏன் ஒரு காயமுற்ற போர்வீரனைக்காட்டி, அவன் அவ்வாறு நினைந்து வர மறுத்தான் என்று கூறியிருக்கக்கூடாது என்று தானே கேட்கின்றீர்கள்? விளங்குகிறது. அப்படி அவர் காட்டியிருப்பாரானால் அக்காட்சியின் மேன்மை இவ்வளவு உயர்ந்திருக்காது. ஆசிரியரும் உயர்ந்திருக்கமாட்டார். காரணம், ஒவ்வொரு வீரனும் போர்க் குறி காயம் புகழின் காயம் என்பதை உணர்வான். அப்படி ஒருவன் நினைந்து கூறியிருந்தால் அவனைப் பேதையன் என்றே கூறிக் கைகொட்டியிருப்போம், நாம். அதை உணர்ந்ததால் தான் அறியாமை நிறைந்த களிற்றை எடுத்துக்கொண்டார். அறியாமையில், ஆழ்ந்த அறிவையும், அழகையும் ஒன்றாக்கி அழகான காவியமாக வடித்தெடுத்தார். அக்காவியத்தைக் கொடுத்த ஆசிரியரைப் புகழ்வதா அல்லது காவியத்தால் உயரும் சோழனின் வீரத்தைப் புகழ்வதா என்பது தான் நமக்குப் புரியவில்லை.

பாண்டியன் யானை மறம்.

சேரன், சோழனது வீரத்தைக் கண்டு களித்தீர்கள். சிறிது பாண்டியனையும் தான் பாருங்களேன்.

பாண்டி நாட்டுக்கு வந்து போர்களத்திலும் புகுந்துவிட்ட உங்கள் காதில் பாண்டியன் களிறு பிளிறும் ஒலி விழவில்லையா? அதோ! அந்தக்களிறு தனது கொம்பினை எழுத்தாணியாகக்கொண்டு வீரம் ததும்பும் வேல்மன்னர்களது மார்பை ஒலையாகக்கொண்டு அதில் எழுதிக்கொண்டே “செல்வம் நிலைத்த உலகமெல்லாம் எம் மன்னனுடையது” என்று பிளிறுகின்ற கூற்றுமா உங்கள் காதில் விழவில்லை? அடாடா! பாண்டியனிடம் பகை கொண்டதின் பலனா அது? மலைபோன்ற மார்பு உருக்குலைந்து களிற்றின் எழுத்தாணியாகிய கொம்பிற்கு ஒலையாக அல்லவா ஆகிவிட்டது! அவ்வாறு எழுதிக்கொண்டே “செல்வம் நிலைத்திருக்கின்ற உலகமெல்லாமெமது” என்று பிளிறும் அதன் கூற்றில்தான் எத்தனை வெற்றியின் நம்பிக்கை! ஏன் என்னிடம் நம்பிக்கை யில்லையா? பாட்டைப் பார்க்கவேண்டும் போல் இருக்கிறதா? பாருங்களேன்.

மருப்பூசி யாக மறங்கனல்வேல் மன்னர்
உருத்தகு மார்போலை யாகத்—திருத்தக்க
வையக மெல்லா மெமதென் நெழுதுமே
மொய்யிலைவேல் மாறன் களிறு.

(முத்தொள்ளாயிரம் 14)

பகை அரசர்களின் மார்பில் யானைகள் தம்கொம்பைப்பாய்ச்சுதல் அன்றைய போர்க்களத்தில்கூட சாதாரண நிகழ்ச்சிதான். ஆனால் அது ஆசிரியரின் உள்ளத்திலே எழுப்பியிருக்கும் எழுச்சி—அதற்கு ஆசிரியன் காட்டும் உவமை போரின் ஆரவாரத்தில் மதங்கொண்டு பிளிறும் களிற்றின் பிளிறலுக்கு அவன் கொண்டு காட்டும் பொருள், இவை எல்லாம் உலகில் எந்தக் கவிஞனுக்கும் தோன்றாத உயரிய கற்பனைக் காட்சி என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லலாம். பாண்டியன் பகையைச் சொன்னார்; பகைவர்க்கு நேரும் நிலையைச் சொன்னார்; களிற்றின் செயலைக் கூறினார்; அதன் வாயிலாக அவன் வீரத்தையும் விளங்க வைத்தார்; 'வையகமெல்லாமெமது' என்னும் அவன் உள்ளத்தின் திறத்தையும் சொன்னார். இவையெல்லாம் கூறி, தன் காவியத்தால் அவன் வீரத்தை இறவாமையாக்கினார், அந்த வானுயர் கவிஞர். முத்தொள்ளாயிரம் காட்டும் மூன்று வீரமிக்க காட்சிகளாம் இவைகள் பண்டைத் தமிழகத்தின் வீரவிளக்க காவியங்கள். களிற்றைக்கொண்டு அரசர்களின் வீரத்தை நமக்கு காட்சியாக்கினான், அக்கவிஞன். காவியத்திலே ஒவியத்தைத் தான் தீட்டிக்காட்டினவன். ஆம்! அவை அனைத்தும் ஒவியமாகத் தீட்டி மகிழவேண்டிய காட்சிகள் தாம். கடைசியாக ஒரு சொல், அந்த மூன்று களிறுகளின் வீரத்தில் எது உயர்ந்தது என்று மட்டும் என்னைக் கேட்டுவிடாதீர்கள். ஏனென்றால் அதைத்தான் நானும் கேட்டிருக்கின்றேன். அடுத்து, காட்சியின் போதையிலே பண்டைத் தமிழகத்தின் வீரத்தை மறந்துவிட மாட்டீர்களே!

க. பாலன், III. B.A. (Eco.)

இரவில் ஒரு நகரம் (A CITY NIGHT-PIECE)

மூலம் : ஆவிவர் கோல்டுஸ்மித்.

மணி இரண்டடித்துவிட்டது; மடிந்து கொண்டிருக்கும் சுடர் (ஒரு முறை) ஒளி விட்டுத் தணிகிறது; காவலாளி நேரத்தை மறந்து உறங்குகிறான்; உழைத்தோரும் மகிழ்வுடையோரும் ஓய்வடைகின்றனர்; குற்றம் களியாட்டம் பரிதவிப்பு இவைகள் மட்டும் இன்னும் உறங்கவில்லை. குடிகாரன் தன் அழிவு தரும் கோப்பையை மறுபடியும் நிரப்புகிறான்; திருடன் நள்ளிரவு ரோந்து செல்கிறான்; தற்கொலையாளன் தன்புனிதமான உடலை அழிக்கத் தன் கொடுங்கரத்தை உயர்த்துகிறான்.

பழமையின் ஏடுகளிலும் தற்கால அறிஞர்களின் அறிவுரைகளிலும் என் நேரத்தை இன்னும் விணுக்காது என் தனிமையான உலாவுதலைத் தொடரப் போகிறேன். இதோ சில மணிநேரங்களுக்கு முன்புதான் நான் செல்லும் வழியில் நடந்து சென்று தன் ஆடம்பர ஆட்டங்களை நடாத்திய நிலையற்ற செருக்கு இப்பொழுது துடிதுடிப்பான குழந்தையைப் போலத் தன் மிகையையின் விகை வால் அடங்கிக்கிடக்கின்றது.

சுற்றிலும் ஒரே சோகச்சாயல்! மடிந்து கொண்டிருக்கும் விளக்கு மஞ்சள் ஒளியைத் தணிவாகப் பரப்புகிறது. தூரத்துக் காவல்நாயின் குரைப்பு, கடி காரத்தின் துடிப்பு இவைகளைத் தவிர வேறு ஒசையே இல்லை. மானிடப் பெருமையின் பட படப்பெல்லாம் மறக்கப்பட்டிருக்கும் இத்தகைய நேரம் மனிதனின் வீண் பெருமை எவ்வளவு நிலையற்றது என்பதை நன்கு உணர்த்தும்.

இந்தத் தற்காலிகமான வரட்சி நிரந்தரமானதாக ஆக்கப்பட்டு, இந்நகரமும் தன்னிடை உறையும் மாந்தரைப்போல் மறைந்து பாலையாய் மாறும் காலம் வந்தாலும் வரலாம்.

இந்த நகரத்தைப்போல இன்னும் எத்தனை பெரிய நகரங்கள் ஒருகாலத்தில் பெருமிதத்துடன் வாழ்ந்து நம்மைப்போல மாபெரும் வெற்றிகளையும் தகுதியுடைய மகிழ்வையும் கட்டுக்கடங்காது அனுபவித்து, குறுகிய ஊகத்தின் காரணமாகத் தமது அழிவின்மையில் உறுதிக்கொண்டிருந்தன! அவைகளின் சில இருந்த இடத்தைக்கூட எதிர்காலமக்கள் தேடிக்காண முடிவதில்லை. வேறு சிலவற்றின் அழிவுகளிடையே உலாவும் மனமுடைந்த யாத்ரீகன் அவைகளைப்பார்த்து இவ்வுலகியற் பொருள்களின் அழிவுடைமையை உணர்ந்து அறிவு கொள்கிறான்.

இதோ அவர்களுடைய கோட்டையிருந்த இடத்தில் இப்பொழுது காளான் பூத்திருக்கிறது; அதோ கொடிய நச்சுப்பாம்புகள் ஓயாதுலாவும் அந்தப்பாழடைந்த மண்டபம் முன்பு அவர்களுடைய முதியோர் மன்றம்; கோயில்களும் கலைக்கூடங்களும் இருந்த இடம் இன்று பிரித்தறிய முடியாத குப்பைக் கூளமாக மாறியுள்ளது. படாடோபமும் பேராசையும் அவைகளை முதலில் வலிவிழக்கச் செய்தமையால் அவை வீழ்ந்துவிட்டன. அரசாங்கத்தின் வீருதுகள் சமூகத்தில் தகுதியுடையோருக்கு கன்றி வெற்று மனிதருக்கு வழங்கப்பட்டன. இதனால் அறம் அழியவே, அவர்களுடைய செல்வச் செழிப்பினால் கவரப்பட்ட குறையாடிகள் ஒருமுறை விரட்டியடிக்கப்பட்டும் மறுமுறை வந்து தம்மை எதிர்த்தோரைக் கரைகாண முடியா அழிவை நோக்கி ஓட்டினர்.

சிலமணி நேரங்களுக்கு முன்பு திரண்டிருந்த தெருக்களில் இப்பொழுது ஒரு சிலரே காணப்படுகின்றனர்; அப்படிக்காணப்படுவோரும் தம் இழிநிலையையோ காமவேட்கையையோ உலகுக்கு மறைக்கவும் வெளிப்போர்வையால் மூடவும் இப்பொழுது முயலுவதில்லை.

ஆனால் இதோ தெருக்களையே தங்கள் படுக்கையாகக் கொண்டு செல்வ மிகுந்தோரின் வாயிற்படிகளில் தம் அவலநிலையை மறந்து உறங்கும் இவர்கள் யார்?

அவர்கள்தான் விடிவுகாணமுடியாத தாழ்நிலையை அடைந்து இரக்கத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட துன்பச்சுமையைத் தாங்கித்திரியும் அநாதைகளும், நாடோடிகளும், அயலோரும் ஆவர். ஒரு சிலருக்கு உடல்மறைக்கக் கந்தையும் இல்லை; வேறு சிலரோ நோயினால் நசுக்கப்பட்டுள்ளனர்; இவ்வுலகம் அவர்களை ஒதுக்கிவிட்டது போலும்; சமூகம் அவர்களுடைய துன்பங்களைப்பற்றி

நினைக்க மறுத்து அவர்களைப் பசிக்கும் இல்லாமைக்கும் பவியாக்கிவிட்டது. இதோ இந்தக் குளிரிலே நடுங்கிக்கொண்டிருக்கும் பெண்கள் ஒரு காலத்தில் அழகுக்காகப் போற்றப்பட்டு மகிழ்வுடை நாட்களை அனுபவித்துள்ளனர்.

உல்லாசமும் ஆரம்பமுடைய வஞ்சகர்களால் கெடுக்கப்பட்டு, இதோ அவர்கள் குளிர்காலத்தின் கொடுமையைத் தாங்கும் நிலையில் தெருக்களில் அலையவிடப்பட்டிருக்கின்றனர். அந்த நம்பிக்கைத் துரோகிகளின் இவ்வாயிற் கிடந்து துயரின் எல்லையை உணர இயலாத இழிந்தோரிடமும் உதவிசெய்ய மனமில்லாமல் ஆனால் இன்னொரு கூறத்துணியும் காமவெறியர்களிடமும் கெஞ்சுகிறார்களோ என்னவோ!

இவ்விழிவடைந்தோரின் துயரங்களைக்கண்டும் உதவ இயலாத நான் ஏன் மனிதனைப்பிறந்தேன்! தங்க இடமில்லாத வறியோரே! இவ்வுலகு உங்களைப்பழிக்கும்; ஆனால் உதவ முன்வராது. செல்வர்களின் மிகச்சிறிய துன்பங்களும் கற்பனையிற்றேன்றும் சஞ்சலங்களும் பேச்சுவன்மையால் பெரிதாக்கப்பட்டு நம் கருத்தைக் கவருகின்றன: அதே நேரத்தில் ஒவ்வொரு சட்டமும் உங்களை விரட்ட, பல்வேறுபட்ட கொடுமைகளால் தாக்கப்பட்டு, கவனிப்பாரின்றி நீங்கள் அழுகின்றீர்கள்.

என்னுடைய இதயம் இவ்வளவு கருணை நினைவுடன் ஆக்கப்பட்டுள்ளதே! என் செல்வ நிலையாவது என் இரக்க சிந்தனைகளின் ஆழத்திற்கேற்ற வாறு அமையக்கூடாதா! உதவிசெய்ய முடியாத நிலையிலிருக்கும் ஓர் இதயத்தில் தோன்றும் பரிதாப உணர்ச்சி அவ்விதயத்தையே உதவிநாடிக் கெஞ்சும் உள்ளத்தைவிடத் தவிப்படையச் செய்கிறது.

இத்தகைய துன்பச் சூழ்நிலையிலிருந்து நான் வேறிடம் நோக்க அங்கே படுக்கைக்குச் செல்லும்வரை புண்ணியத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்த தெய்வீக முடையோனெனக் கருதப்படும் வெளிவேடக்காரன் நள்ளிரவின் மறைவிலே தன் கயமையைக் கட்டவிழ்த்துவிடத் திருட்டுத்தனமாக வெளிவருகிறான்—அவன் தன் கயமையை மறைக்க முயலுவதால் ஆத்திரத்தை அதிக மாக்குகின்றான். தன்னைத் தெரிந்தோர் யாரும் வருகிறார்களோவெனப்பயந்து துரித நடையுடன் அவன் இருண்டசந்துகளின் வழியே விரைந்தோடுவதைப் பாருங்கள். தான் வெறுக்கும் மனிதர்களிடையே பகலெல்லாம் கழித்து, இப் பொழுது தன்னை அதே ஆழத்துடன் வெறுப்போருடன் இரவை நெடிது கழிக்கப் போகிறான். அவனுடைய கயமை கண்டுபிடிக்கப் படட்டும்; அவனுடைய தாழ்வுடன் காலை மலரட்டும். அனலும் நான் விரும்புவது பயனளிக்கப்போவ தில்லை; (ஏனெனில்) கயமை கண்டுபிடிக்கப்பட்டபோது அழிந்து விடாமல், வெளிவேடத்துடன் வெட்கமற்ற துணியைத் துணைகொள்கிறது.

கீ. அரங்கநாதன், B.A., (Hons.)

மொழி பெயர்ப்பு.

சீர்த்திருத்த வாதி

சேகர் :—(நடந்து கொண்டு பேச்சாளர் பாணியில், உரக்க) “உழைப் பவன் உழைத்து உழைத்து உருக்குலைய, ஏழை எச்சிற்குலக்காக ஏங்கி ஏங்கி ஏமாற, பாட்டாளி மக்களே! அருமைத்தோழர்களே!, படுத்துக்களிக்கிறான், பண்பாடுகிறான் பணக்காரன், பட்டுப்படுக்கையிலே, பஞ்சணமெத்தையிலே, பரத்தையர் களிநடனம் புரிய, அறமற்ற அரசாங்கம் அதற்குத்தாளம் போட, பாட்டாளிமக்கள் உதிரத்தை உதிர்க்க—ஏ, தமிழகமே! இதுவா உன்கதி? ஆங்கிலேயனை அறவே அடியோடு அகற்ற இன்னல்களை இன்பமாகக் கந்தி...”

(மணி நுழைகிறான்)

மணி :—பலே, பலே! என்னப்பா இது எலெக்ஷன் ஸ்டண்டா? எந்தத் தொகுதியிலே நாமியேஷன் பைல் பண்ணியிருக்கே? இன்டிபெண்டண்டா, அல்லது கட்சி டிக்கட்டா?

சேகர் :—எலெக்ஷனாவது, எழுவாவது? மகனிடத்திலுள்ள மட்டற்ற பாசத்தைப் பண்பற்ற நாட்டிற்கு நஞ்செனக் கருதி மகனது உயிரை மதியா மனுநீதிச் சோழன் கோலோச்சிய இத் தீந்தமிழ் நாட்டிலே அந்தோ!—இன் றைய அரசியல் அரங்கிலே கானும் காட்சி...

மணி :—போதும்ப்பா உன் டயலாக்...சரி, ஏதாவது நாடக உலகத்தில் கலையை நுழைக்க முயற்சியோ?

சேகர் :—என்னப்பா அப்படி எரிம்பிளாச் சொல்லி விட்டயே? நம்ம யூனிவர்ஸிடி ஸென்டினரிக்காக நம் கிளப் தயாரிக்கிற டிராமாவிலே ஐயாவுக்கு தான் மெயின் பார்ட்டு.

மணி :—இராமணத்தில் ராமர் லங்கைக்குப் போகிறபொழுது தசரதர் பார்ட்டோ?...சரி, சரி, உன் டிராமாவின் ப்ளாட் என்ன?

சேகர் :—தீம் ரொம்ப எரிம்பிள். ஸ்டேண்ட் ஒருவன் காலேஜை விட்டு விலகுகிறான்...

மணி :—ஏன், ஸெலக்ஷன்லே அவுட்டோ? பரீட்சையிலே போர்ஷனை ஐயா ஸெலக்ட் பண்ணியிருப்பார். பரீட்சை திருப்பி ஒரு கை பார்த்துவிட்ட தாக்கும்.

சேகர் :—அட, நீ ஒண்ணு! நம்ம ஹீரோவா இதற்கெல்லாம் பயப்படு வான்?

மணி :—பிறகு ஏன் காலேஜை விட்டான்?

சேகர் :—அது காதல் விஷயத்தில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தினால்.

மணி :—ஓஹோ ? ஏன் ஒன் வே ட்ராபிக்கோ?

சேகர் :—அவ்வாறு இருந்தால்கூடப் பரவாயில்லையே அப்பா. இந்த விஷயத்திலே டிராபிக் ஜாம், அதாவது காதலிலே நெருக்கடி, போட்டி.

மணி :—பலே, பலே ! அப்புறம் ?

சேகர் :—அப்புறம் என்ன ? மனமிடிந்து போய்விட்டது ஹீரோவிற்கு.

மணி :—ஐயைய்யோ, பிறகு ?

சேகர் :—பிறகு மனச்சாந்தியைத் தேடி அலைய ஆரம்பித்தான்.

மணி :—எங்கே, காசியிலா, ராமேசுவரத்திலா ?

சேகர் :—அட, நீ ஒண்ணு ! மனச்சாந்திக்காக அடிக்கடி பிச்சுக்குப்போக ஆரம்பித்தான். அங்கு நடக்கும் பொதுக்கூட்டங்களில் பேசப்படும் பேச்சுக்களைக் கேட்டு கேட்டு இவனுக்கும் சீர்த்திருத்தப் பிரசங்கம் செய்யவேண்டுமென்று ஆசை வந்தவிட்டது. நாளாக நாளாகப் பேசிப் பேசி ஒரு பெரிய சீர்திருத்த வாதியாக மாறிவிட்டான். அப்புறம் என்னடான்னா, மாணவர்களின் நலனுக்காக அநேக போராட்டங்களை நடத்துகிறான்.

மணி : — எக்ஸெலண்ட் ! எந்த மாதிரிப் போராட்டங்களை நடத்துகிறான்.

சேகர் :—இந்தப் போராட்டங்கள் கத்தியின்றி, ரத்தமின்றி சாத்விக முறையில் செய்யப் படுபவைகள். அன்னபூர்ண காண்டினில் மாதமொரு முறையாவது மயைச் சுடச்சுடக்கொடுக்க, ப்ருட்ஸாலடின கண்ணில் நாலைந்து பழத்துண்டுகளைக் காட்ட, தண்ணீரில் இன்னும் சிறிதளவு பால்சேர்க்க, அரிசியிலே கல்லின் விகிதாசாரத்தைக் குறைக்க

மணி :—பலே, பலே ! இவைகளுக்கெல்லாமா போராட்டங்கள் ?

சேகர் :—என்னப்பா அப்படிச் சொல்லிவிட்டே ? சாப்பாடுதான் அப்பா மாணவன் ஒருவனுக்கு முக்கியம். “எண் சாண் உடம்பிலே வயிறுதான் பிரதானம் !” மேலும், இந்த ஹீரோவினுடைய முதல் ஸாவிலக்வியே ‘To eat more or not to eat more’ என்றுதானே ஆரம்பம்.

மணி :—அப்ப சரி, அப்புறம் என்ன ஆகிறது ஹீரோ ?

சேகர் :—என்ன ஆகிறது ? ‘ உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே’ என்ற வாக்குப்படி, மாணவர் சமுதாயமே அவனைப் போற்றுகிறது. செந்தமிழ் நாட்டுத் தமிழ்க் காளைகள், வீறுள்ள இளம்சிங்கங்கள்

மணி :—போதும்ப்பா, போதும்....சரி, டிராமாவிலே டான்ஸ் ஸீக் வன்ஸ்கள் ஏதேனும் ...

சேகர் :—அதென்னப்பா ‘ஏதேனும்’னு கேட்கிறே ? பருப்பில்லாத கல்யாணம் உண்டா ? ஸ்லாக் ஷர்ட் இல்லாத ஸ்டூண்ட் உண்டா ? டான்ஸ் இல்லாமலா இருக்கும் நம் நாடகத்தில் ! நம்ப ஹீரோ காலேஜை விட்டுப் போகிறபோது கடைசியாக ஒருதரம் லேடீஸ்காமன்றும் வழியாகப் போகிறான். அந்த அயனான கட்டத்திலே நயமானதோர் ஜிப்ஸி டான்ஸ்.

மணி :—ஆகா, என்ன அற்புதமான ஐடியா ! அது சரி.....நாடகத்திலே பாட்டுக்கள் ஏதானும்.....?

சேகர் :—வேண்டியது இருக்கிறது. பாட்டிலாத நாடகம் கோ-எஜூ கேஷன் இல்லா காலேஜ் மாதிரி ஒரேடியாய்ப் போரடிக்காதா ? நம்ப நாடகத்திலே பாட்டுக்கள் ஒவ்வொன்றும், ஒவ்வொரு “ஹிட்டு.” ‘ஜெர்மெக்ஸ்’ மெட்டிலே ஒன்று பாடுகிறேன் கேளு—

“ காதல், காதல், காதல்
காதலையில்லாக் கல்யாணமென்றால் அது
சாதல், சாதல், சாதல்.....”

மணி :—நிறுத்து, நிறுத்துஒரு சந்தேகம் உன் நாடகம் ஸென்டினரி விழாவுக்கா, அல்லது..... ரேடியோ ஸிலோன்லே ஏதானும்.....அட்வைட்ஸ் மென்டுக்கா ?

சேகர் :—ஏன், கர்நாடக சங்கீதம் இல்லை என்கிறாயா ? நம்ம ஹீரோ மனமுடைந்து போகிற கட்டத்திலே ஒரு ‘முகாரி’ கடைசியிலே ஹீரோவும், ஹீரோயினும் தென்றல் காற்றிலே உல்லாசமாக ஊஞ்சல் ஆடுகையில் இனிமையாக ‘வஸந்தா’ இதெல்லாம் இருக்கிறபோது ஆடியன்ஸ் அப்படியே

மணி :—ஸ்டேஜைக் கல்லாலே அபிஷேகம் பண்ணிவிட மாட்டார்களா ! அப்பா ஹீரோ ! நம்ப யூனிவர்ஸிடி டெலிவிஷன், ஸ்டேஜ், பந்தல் இவைகளைல்லாம் பங்ஷனெல்லாம் முடிகிறவரையிலாவது நிலைத்து நிற்கட்டும். உன்னுடைய சங்கீத ஞானத்தையெல்லாம் ஒபன்-ஏரோட் நிறுத்திக்கொள்.

சேகர் :—போடா முட்டாளே ! உன்னிடம் போய்ச்சொல்ல வந்தேனே, என் புத்தியைச் சொல்லு!...ஹும், கழுதைக்குத் தெரியுமா கற்பூர வாசனை? ... சரி, சரி, எனக்கு ரிஹர்ஸலுக்கு டயமாகிவிட்டது. நான் போகிறேன்.

மணி :—ஆகா, தாராளமாகப் போ. ஆனால் ஒரு வார்த்தை; படிக்கிற உனக்கு எதற்கப்பா அரசியலும், காதலும், சீர்த்திருத்தமும் ? வகுப்பிலே பேசாமல், உபாத்தியாயரை மதித்து, ஒழுங்காகப் படித்துக் கல்லூரியின் புகழை உயர்த்துவதுதான் அப்பா மாணவர்கள் செய்யும் பெரிய தொண்டு. அதைக் காட்டிலும் சிறந்ததோர் சீர்திருத்தமும் உண்டோ உலகத்தில் ?

ಸೋಮು :— ಆಗಲಿ.

ಭಾಸ್ಕರ :— ಮೊದಲು ದೇವತಾಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಷ್ಟದೇವತೆಯಾದ ಕುಬೇರನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಲಿ ಎಂದು ಮೊದಲುಮಾಡಿ ಪಟ್ಟಣದ ವರ್ಣನೆಗೆ ಆರಂಭಿಸಬೇಕು. ನಾವು ಇರುವ ಮದ್ರಾಸು ಪಟ್ಟಣವನ್ನೇ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವ. ಭರತಖಂಡದ ದಕ್ಷಿಣಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮದರಾಸು ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಬೀದಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕಸ, ಕಲ್ಲು ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತವಾಗಿ ಶೋಭಿಸುತ್ತವೆ. ಗಾಳಿಪಾನಮಾಡಿ ಬದುಕುವ ಅಶ್ವಗಳಿಗಿಂತ ತವರಾರು. ಜನರು ಬಹಳ ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿರುವರು; ಈ ಹಣ ತನ್ನದು, ಸರನದು ಎಂಬ ಭೇದವೇ ಇಲ್ಲ. ಅಗ್ನಿದೇವನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಂದು ಇಲ್ಲಿಯ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಒಡಾಡುತ್ತಿರುವನು..... ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಪಟ್ಟಣದ ವರ್ಣನೆಮಾಡಬಹುದು. ಈ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಧನವಂತನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಗಂಡು ಮಗು ಹುಟ್ಟಿತು — ಪುತ್ರೋತ್ಪತ್ತಿ ವರ್ಣನೆ. ಮಗು ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಯಿತು, ಇದರ ವರ್ಣನೆ. ಈ ಮಗು ಬಳೆದು ಪ್ರಾಪ್ತವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಾಗ ತಂದೆ ಮದುವೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ — ವಿವಾಹ ವರ್ಣನೆ. ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರಿಬ್ಬರೂ ಪಾಕಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ವಸಂತ ಋತು — ಉದ್ಯಾನಗಳ ವರ್ಣನೆ. ಒಂದು ದಿನ ಅವರು 'ಮೆರಿನಾ ಸ್ಟ್ರಿಮಿಂಗ್ ಪೊಲಿಗೆ' ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯ ವರ್ಣನೆ. ಪೂರ್ಣಿಮೆಯ ದಿನಸ ಚಂದ್ರೋದಯದ ವರ್ಣನೆ. ಅಂದು ಗಂಡಹೆಂಡಿರ ಶೃಂಗಾರ ವರ್ಣನೆ. ಮುಂದೆ ಎಲೆಕ್ಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲು ಆಶಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು ಸಂಪಾದಿಸಲು ಗಂಡನು ಸಮಾಜಸೇವಕನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಹಳ್ಳಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವನು. ಗಂಡ ಹತ್ತಿರವಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ಹೆಂಡತಿಯ ದುಃಖ—ವಿಸ್ಮಯ ಲಂಛ ಶೃಂಗಾರದ ವರ್ಣನೆ. ಅವನು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಒಮ್ಮೆ ಇಬ್ಬರೂ ಬೀಚಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರದ ವರ್ಣನೆ. ಇದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ 'ಪ್ರಾಹಿಬಿಶನ್ ಪೊಲಿಸರು' ತನಿಖೆ ನಡೆಸುವಾಗ ಕಂಡುಬಂದ ಮಧುಪಾನದ ವರ್ಣನೆ. ಗಂಡನು ತನ್ನ ಇಷ್ಟಮಿತ್ರರೊಂದಿಗೆ ಮಂತ್ರಾಲೋಚನೆಮಾಡುವ ವರ್ಣನೆ (ಎಲೆಕ್ಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲ ಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ ಎಂದು) 'ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಟಿಕೆಟ್' ದೊರಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಡಿಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ— ಪ್ರಯಾಣದ ವರ್ಣನೆ. ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಾಗ ಕೆಳಗಿನ ಪರ್ವತಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಇದರ ವರ್ಣನೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮುಂದಾಳುಗಳೊಂದಿಗೆ ದ್ಯೂತದ ವರ್ಣನೆ. ಇದು ವಿಫಲವಾಗಲು ಯುದ್ಧವೇ ಸರಿ ಎಂದು ಬಗೆದು ಎದುರುಪಾರ್ತಿಯ ಟಿಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ಅಪಾರ ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಹೆಣಗಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ಯುದ್ಧ. ಇದರ ವರ್ಣನೆ. ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಇಷ್ಟದೇವತೆಯ ದಯೆಯಿಂದಲೂ, ಇವನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದಲೂ ಜಯಪ್ರಾಪ್ತಿ ಯಾಗುತ್ತದೆ—ವರ್ಣನೆ.

ಸೋಮು :— ಬಹಳ ಉಪಕಾರವಾಯಿತು. ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಇದೆಯೋ ?

ಭಾಸ್ಕರ :— ಮಹಾಗದ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅಲಂಕಾರ, ಕವಿ ಸವಯಗಳನ್ನು ತರಬೇಕು. ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ನಾರದನಂತೆ ಸಮರ್ಥರು ಎಂದು ಅಲಂಕಾರವನ್ನು ತಂದು ಹಾಕಬಹುದು. ಇವರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥವೆಂಬುದು ಇದ್ದರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳುವುದು ಅಥವಾ ಸುಳ್ಳೇ ಸತ್ಯವೆಂದು ಕಾಣುವಂತೆ ನುಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಇವರು ಖದಿಮರಾದರೂ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ರೆಂದೇ ಹೇಳುವುದು. ಹೀಗೆ ಕವಿಸಮಯ ತರುವುದು. ಮಹಾಗದ್ಯಾಂತದಲ್ಲಿ 'ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮಂಗಳವಾಗಲಿ' ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಬೇಕಾದರೆ ಕುಕವಿನಿಂದಿ, ಸತ್ಯವಿಪ್ರಶಂಸೆ ಮಾಡಬಹುದು.

ಸೋಮು :— ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಆಯಿತು. ಇದರಲ್ಲಿಯ ರಸ ?

ಭಾಸ್ಕರ :— ನವರಸ ! ನವನವರಸ !!

ಹಾಡುವ ಹಕ್ಕಿಗೆ

KRISHNA BHAT, ADYANADKA
III (Hons.) Physics.

ಕಲ್ಪ ವೃಕ್ಷದ ಮೇಲೆ
ವಸುಮಠಲಿನೊಳೆಡೆ
ಮಾಡುವ ಕೂಗುವ ಹಕ್ಕಿ ನೀನಾರು ?
ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲ ಜಡವಾಗಿ,
ಮಿದುಳಿಗೆ ಸಾಕಾಗಿ,
ಹೃದಯಕೆ, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಎರೆನೆ ಸನ್ನಿರು ?

|| ೧ ||

ಸೂರ್ಯನು ಸಡುಗಡ
ಲೊಳು ಮಿಂದು ಬರಲೆಂದು
ಹೊರಡಲು ಕಳುಹಲು ಸುಯ್ಯೆಂಬ ಗಾಳಿ
ಮಡಲನು ತೂಗಿ ನೀ
ನುಯ್ಯಾಲೆಯಾಡುವೆ
'ಆನಂದ ! ಆನಂದ !' ಹಾಡಲು ಹೇಳಿ || ೪ ||

ತಲೆಯೋಡು ಕಾಯೆ, ಬೇ
ಗೆಯು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗೆ,
ಮುಗಿಯದ ರಾಗದ ಹೊಸಶಕ್ತಿಮೂಲ
ನಿಸ್ವಾರ್ಥದಿಂದವ
ತೃತ್ಯಾಹದಿಂದ ನೀ
ನೊಳಕೊಂಡು ಸುಳುಕೊಂಡು ಸುತ್ತುವೆ ಗೋಲ ! ೨ !

ಅನೆಡೆಯಿಂದ ನೀ
ನಾವೆಡೆ ಹೋಗುವೆ ?
'ಆನಂದ' ಸಂದೇಶವನು ಬೀರಿಬೀರಿ
'ಇಂದು, ಈಗ'ವನ್ನು
ಸರಸ ಸಾನಂದದಿ
ತುಂಬುತೆ 'ಹಿಂದು ಮುಂದನು' ಹೀರಿಹೀರಿ || ೫ ||

ದಿನಮಣಿ ದರ್ಶನ
ದಿಂಗಿತದಂತುಷೆ
ಮೂಡಿನೊಳಾಡುತ ಬರೆ ಬೇಗ
ಜಗವೆಲ್ಲ ನಿರ್ದಯಿಂ
ದೆಚ್ಚತ್ತು ಕುಳಿತಾಗ
ಪಟಪಟ ಸರಿಯೊಳು ಹಾಡುವೆ ಈಗ

|| ೩ ||

ರವಿಶಶಿಯರು ಬರೆ,
ಮುಂಗಾರು ಮುಗಿಲೊಡೆ
'ಜಳಿ ಜಳಿ', 'ಸೆಕೆ ಸೆಕೆ' ನೈದೋರೆ
ಮನಸೊಂದು ಹಲಹಲವು
ಭಾವಗಳೊಳು ಸಿಲುಕಿ
ಬದಬದಲಾಗುವುದೆನ್ನಯ ದೋತೆ || ೬ ||

ಈ ದೊಡ್ಡ ಜಾತ್ರೆಯೊ
ಳನದಾವುದ ನೋಡ್ವೆ,
ಆನೇನ ಆಡುವೆ ನೀ ಹೇಳಾ
ಆನೆಲ್ಲಿ ಹೋದರು,
ನೀನೆಲ್ಲಿ ಉಳಿದರು,
ತುಂಬು ಹರುಷದಿ ಹಾಡಿ ನೀ ಬಾಳಾ

|| ೭ ||

ಮೆ ರಿ ನ

B. SETHU MADHAVA ACHARYA,
(IV - Baby of Science.)

ನಮ್ಮಯ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮುಂಗಡೆ
ಮೆರೆಯುತಲಿದೆಯೊ “ಬೀಚ್ ಮೆರಿನ,”
ಸಂಧ್ಯಾಪ್ರಾತಃಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ
ಪಸರಿಸುತಲಿದೇ ಮಾರುತನ,
ಹಗಲಿನಲೂ
ರಾತ್ರಿಯಲೂ
ನೀಡುತಲಿರುವುದು ತಂಪನ್ನು,
ಓಡಿಸುತಲಿರುವುದು ಬೇಗೆಯನು.

ಗಂಗಳಾಕೃಷ್ಣಾ ಗೋದಾವರಿಗಳ
ಕಾವೇರಿಯ ಜಲ ಕೂಡಿರುವ
ಬಂಗಾಳಾಖಾತದ ಕಿನಾರೆಯು
, ಬಂದರಿ 'ನೀಚೆಗೆ ಹರಡಿರುವ
ಈ ಮೆರಿನ
ಸುಖಭುವನ
ಶಾಂತಿಯ ಹೊನಲಿನ ತಾಯ್ನಾಡು,
ಅತಿಶಯ ಸೊಗದ ನೆಲೆವೀಡು.

ಹಗಲಿ ದುಡಿದು ಬೆಂದಿರುವ,
ನಗರದ ಬೇಗೆಗೆ ದಣಿದಿರುವ
ಜನರಿಗೆ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲದಲಿ
ಮನಸಿಗೆ ಸಂತಸವೇಯುತಲಿ
ಕನಸಿನಲೂ
ನೆನಸಿನಲೂ
ಹೃದಯದಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯ ನೆರೆದಿರುವೆ,
ಕವನವ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಡಿರುವೆ.

8.

16

24

ರಾಮಾಶ್ವ ಮೇಧಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುದ್ದಣನ ಗದ್ಯಶೈಲಿ

B. RAMACHANDRA RAO, M.A.,
Assistant Prof. of Kannada.

“ಪದ್ಯಂ ಸರ್ವ ಜನತಾಹೃದ್ಯಂ” ಎಂಬುದು ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಜನಾಂಗದವರೂ ಎಲ್ಲಾ ದೇಶದವರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ವಿಚಾರ. ಇದನ್ನೇ ನಮ್ಮ ಕವಿಗಳು ಪರಂಪರವಿಡಿದು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಛಂದೋಬದ್ಧವಾದ ಪದ್ಯಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೇ ಮೇಲಿನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಇಂತಹ ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ತತ್ವವನ್ನು “ಪದ್ಯಂ ವಧ್ಯಂ, ಗದ್ಯಂ ಹೃದ್ಯಂ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಅಲ್ಲಗಳೆದ ಮುದ್ದಣನ ಎದೆಗಾರಿಕೆಯಾದರೂ ಎಷ್ಟು ಅದ್ಭುತವಾದುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇಂತಹ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ವೀರವಾಣಿಯನ್ನು ಮನೋರಮೆಯ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮುದ್ದಣನು ನುಡಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಆತನ ಅಂತರಂಗವು ಆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಗದ್ಯಶೈಲಿಯ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆದಿರಲೇಬೇಕು. ಆದರೆ ಹೃದ್ಯತೆಯನ್ನು ಆತನು ಅನುಭವಿಸಿರಲೇಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಪರಿಪಕ್ವತೆಗೆ ಬಂದ ಆ ಗದ್ಯಶೈಲಿಯು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬರಲು ಆತನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸದಾ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೊಸಗನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯೋದಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮುದ್ದಣನು ಬಿ. ವೆಂಕಟಾಚಾರ್ಯರ ಬಂಗಾಳಿ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಹೊಸಗನ್ನಡ ಗದ್ಯಾನುವಾದವನ್ನು ಓದಿ ಗದ್ಯದ ಹೃದ್ಯತೆಗೆ ಮರುಳಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಮುದ್ದಣನು ಕೇವಲ ಹೊಸಗನ್ನಡ ಗದ್ಯವನ್ನೇ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಾತನಲ್ಲ. ಆತನಿಗೆ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಮೇಲಣ ಅಭಿಮಾನವು ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪುರಾತನ ಕವಿಗಳು ಬರೆದ ಹಳೆಗನ್ನಡ ಗದ್ಯಶೈಲಿಯು ಮಾತ್ರ ಆತನಿಗೆ ಹಿಡಿಸದಾಯಿತು.

“ಸವ್ಯಾಪಸವ್ಯ ಸಂಮಿಶ್ರಿತನಿಶಿತನಾರಾಚ ಪರಂಪರಾಭಿಸಂಘಟ್ಟಿತ ಪ್ರಚಂಡಶುಂಡಾಲಮಂಡಲ ಮಸ್ತಕಪಿಂಡ ಮೂಲ ವಿವಿಧದಾರುಣಾರುಣ ಸಲಿಲಸಂವರ್ಧಿತ ಸಹಸ್ರಮುಖಪ್ರಸಾರಿತ ಸರಸ್ವತೀಸಂತ್ಪ್ರವಾಹನಿವಹಭಯಾನಕಮುಂ” ಈ ಭಂಗಿಯಲ್ಲಿದೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನ ಕನ್ನಡಗದ್ಯ. ಇಂತಹ ದೀರ್ಘವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಮಾಸಪದಗಳಿಂದ ಕಿಕ್ಕಿರಿದ ಜಟಿಲ ವಾಕ್ಯವಿನ್ಯಾಸವು ಮುದ್ದಣನಿಗೆ ಒಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದು ಅಂದಯ್ಯನಂತೆ ಸಂಸ್ಕೃತಪದಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟದೆ ಅಚ್ಚಗನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತೇನೆಂಬ ವ್ರತವನ್ನೂ ಮುದ್ದಣನು ಆಚರಿಸಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನದೇ ಆದ ಒಂದು ಮಧ್ಯಮಾರ್ಗವನ್ನು ಆತನು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಹೊಸಗನ್ನಡ ಗದ್ಯದ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ, ಶ್ರುತಿಮಧುರವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು, ಹೃದ್ಯವಾದ ಹಳೆಗನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಬರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈತನು ಮನಗಂಡಿದ್ದನು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಮುದ್ದಣನು ಕನ್ನಡಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಗದ್ಯಶೈಲಿಯ ನಿರ್ಮಾಪಕನೆನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ.

ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ರಾಮಾಶ್ವಮೇಧ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಓದುವವರಿಗೆ ಮುದ್ದಣನ ಗದ್ಯಶೈಲಿಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯದ ಅರಿವಾಗದು. ಮುದ್ದಣನು ಹಳೆಗನ್ನಡ ಗದ್ಯದಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡ ಪದಪ್ರಯೋಗ, ಬೇಕಾದಂತೆ ಸಂಸ್ಕೃತಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು, ದೀರ್ಘವಾದ ವರ್ಣನೆಗಳು, ಉದ್ದುದ್ದ ವಾಕ್ಯರಚನೆ ಇವೆಲ್ಲ ಆತನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಧಾರಾಳ ಇವೆ. ಹಿಂದಿನ ಕವಿಗಳು ವೃತ್ತಕಂದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಈತನು ಅವುಗಳನ್ನು ಪಾದಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬರೆಯದೆ ನೇರಾಗಿ ದೀರ್ಘವಾದ ವಾಕ್ಯಗಳಾಗಿ ಬರೆದಿರುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವರು ಆಕ್ಷೇಪವೆತ್ತುವುದೂ ಇದೆ.

ಹೃದ್ಯಮಪ್ಪ ಗದ್ಯವೇ ಮುದ್ದಣನ ಗದ್ಯಶೈಲಿಯ ವಿಶಿಷ್ಟಗುಣವೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯಬಾರದು. ರಾಮಾಶ್ವಮೇಧ ಕಾವ್ಯದ ಅಧ್ಯಂತವಾಗಿ ನಾವು ಮನಗಾಣಬಹುದಾದ ಹೃದ್ಯತೆಯೇ ಅದಕ್ಕೆ ನೂತನವಾದ ಕಳೆಯನ್ನಿತ್ತು ಸಹೃದಯರ ಅದರಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾಗಿದೆ. ಸರಳವಾದ ಹಳೆಗನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಿತವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತಪದಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ

ಕೊಂಡು, ಜೊತೆಗೆ ವಿಪುಲವಾದ ದೇಶ್ಯಶಬ್ದಗಳನ್ನೂ, ತದ್ಭವಗಳನ್ನೂ ಯೋಗ್ಯಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬೆರಸಿ ನವೋದಯವಾದ ಭಾವಗಳಿಂದ ಕವಿಯು ವರ್ಣನಾಭಾಗಗಳನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾನೆ. ಬೇರೆಬೇರೆ ಪಾತ್ರಗಳ ಮನೋಧರ್ಮವನ್ನು ಓದುಗರ ಎದೆ ಮುಟ್ಟುವಂತೆ, ಕರುಳಿರಿಯುವಂತೆ, ಮೈನವಿರೇಳುವಂತೆ, ಅದರಲ್ಲೂ ಸೀತಾವಿಲಾಸ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸಹೃದಯರು ಕಂಬನಿ ಮಿಡಿಯುವಂತೆ ತನ್ನ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಹೆಣೆದಿದ್ದಾನೆ. ಆತನಲ್ಲಿದ್ದ ಶಬ್ದ ಸಂಪತ್ತು, ಪದಪ್ರಯೋಗದ ಮೇಲೆ ಆತನಿಗಿದ್ದ ಪ್ರಭುತ್ವ ಅಸಾಧಾರಣವಾದುದು. ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಪದಗಳು ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ತಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೇ ಮುಂದೆ ಬಂದಿವೆ. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿಭಾಶಾಲಿಗಳು ಬರೆಯುವ ಗದ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನಾವು ಪದ್ಯದ ಸಾರಭವನ್ನು ಅಳಿಸಿಬಿಡಬಹುದು. ರಾಮಾಶ್ವಮೇಧ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕಕಡೆ ಪದಗಳು ಅನ್ಯಾದೃಶವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಮೈತ್ರಿಯಿಂದ ಜತೆಗೊಂಡಿವೆ. ಇಂತಹ ಭಾಗಗಳು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಮಾತು, ಗಣಗಳ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟಿರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪದ್ಯದ ಮಾಧುರ್ಯವು ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಹಲವೆಡೆ ಗದ್ಯವು ಭಾವಾವೇಗದಲ್ಲಿ ಪದ್ಯವಾಗಿಯೇ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಪದ್ಯವೆಂದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಹೃದ್ಯತೆ ಇರಲೇಬೇಕೆಂಬ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಶೈಲಿಯು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಳಗದಿದ್ದರೆ ಬರೆದಂತಹ ಪದ್ಯವು ಪದ್ಯಹೃದಯ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಸಂದೇಹಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುವುದಿದೆ. ಯಾವುದೇ ಕಾವ್ಯದ ಹೃದ್ಯತೆಯು ಆ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಪದಗಳೊಳಗಣ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಮೈತ್ರಿಯ ಮೇಲೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಅನುಭವದಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಮುದ್ದಣನು 'ರಾಮಾಶ್ವಮೇಧ' ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಶ್ಲಾಘ್ಯನಾದ ರೀತಿಯಿಂದ ಪದಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಹಲವೆಡೆ ಕೇವಲ ಪದಪ್ರಯೋಗದಿಂದಲೇ ಓದುಗನಿಗೆ ಅರ್ಥವು ಹೊರೆಯುವಂತೆ ವರ್ಣನೆಗಳನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾನೆ. ಹೀಗೆ ಓದುಗರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೂರೆಗೊಳ್ಳಬಲ್ಲ ಕೆಲವು ಗದ್ಯ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ನಾವು ಮುದ್ದಣನ ಗದ್ಯಶೈಲಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ತನ್ನ ಅಣ್ಣನಾದ ಶ್ರೀರಾಮನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಸೀತೆಯನ್ನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ತೇರನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ದೇವಿಯರ ಕನ್ನೆವಾಡದ ಇದಿರನ್ನಲ್ಲಿ ತಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ಸೀತೆಯು ಸಂಭ್ರಮದ ನಾಟ್ಯದಿಂದ ತೇರನ್ನು ಏರುತ್ತಾಳೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ತಾನೇ ಸಾರಥಿಯಾಗಿ ತೇರನ್ನು ಓಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ವರ್ಣನೆಯು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ರಸಿಸುವ ಒಂದು ಸೊಗಸಾದ ಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ.

“ಹಯಂಗಳಂ ಬೋಳ್ಳಿಸಿ, ತಾನುಮಡುರ್ ಎಡಗೈಯೊಳ್
ವಾಗೆಯಂ ಸಡಿಲ್ಪಡಿದು, ಬಲಗೈಯ ಕಸೆಗೋಲನಲುಗಿ ಚಪ್ಪರಿಸಿ ಜಡಿದಂ.”

ಸಾಧ್ವೀ ನಳನಳಕ್ಕೂಬರ ಮಾತಲಿಗಳಂ ಸಾಟಗೈಯದ ಸಾರತಿಗೆಯ್ಯೊಂದು ಜಾಣ್ಮೆಯಂ ಸೂಟಿಯಂ ನೂಂಕೆ ಪಾರಿ ನಾಡಿನಾಡಿಗೆ ಧೀಂಕಿಟ್ಟುಪೋ ಎನೆ ಪವನಜವಮಂ ಮುಂಚಿ ವಾಜಗಳೋಟಿಂಗೊಂಡುವು. ತಿರನೆ ಸುತ್ತುವ ಪಾರುಂಬಳೆಯ ಗರಗರಮುಂ, ಬಿರನೆ ತೂರಿ ಬೀಸುವ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪವನನೊಂದು ಭುಗಿಭುಗಿಲುಂ, ದಿಮ್ಮನೆ ಕುದಿವ ಕುದುರೆಗಳ ಮುರಪುಟದ ಪಟಪಟಮುಂ, ದೇವಿಯರಂ ಬಿಡುವುದಾಗದನ್ನೆಯಮಕ್ಕುಮೆಂದು ಕೂಡಿ ಮರುಕದ ಮೊರೆಯಂ ಬೇಳ್ವನೆ ರಾಘವಾನುಜನ ಕಿವಿಗೆ ಕರೋರವಾಯ್ತು. ಪತಾಕೆಯೊಂದು ರಾಘವನೊಣಮಯಂ ಕಾಣೆನೆಂದು ವಿಮುಖ ಮಾಡುದು. ಕೆಲಬಲನ ಸ್ಥಾವರಜಂಗಮಂಗಳ್ ಕಂಡುಂ ಕಾಣದಂತಿರೆ ಕಣ್ಣರೆಯಾದುವು.”

ಈ ಭಾಗವನ್ನು ಓದುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಎಂಥವನಿಗಾದರೂ ಆ ರಥದಲ್ಲಿ ತಾನು ಇದ್ದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಇಲ್ಲಿಯ ಪ್ರತಿ ಒಂದು ಪದಗಳೂ ಒಂದನ್ನೊಂದು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸುವಂತಿವೆ. ಸಂದರ್ಭೋಚಿತವಾದ “ತಿರನೆಸುತ್ತುವ ಪಾರುಂಬಳೆಯ ಗರಗರಮುಂ, ಪ್ರತಿಕೂಲಪವನನೊಂದು ಭುಗಿಭುಗಿಲುಂ,” “ಕುದುರೆಗಳ ಮುರಪುಟದ ಪಟಪಟಮುಂ” ಮೊದಲಾದ ಅನುಕರಣಶಬ್ದಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿವೆ.

ಸೀತೆಯು ನಿಷ್ಕಳಂಕೆ, ಪರಮಪಾವನೆ, ನಿರ್ದುಷ್ಟೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಶತ್ರುಘ್ನನು ಶ್ರೀರಾಮನಿಗೆ ವಿಶದಪಡಿಸುವ ವಾದ ಸರಣಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಮಾಮಿಕವಾಗಿದೆ.

ನೈಪಿನಬಿತ್ತಂ ನನ್ನಿಗಾಗರಮಂ ಸೊಸದ ಬೀಡಂ ಸಿರಿಯ ನೆಲೆಮನೆಯಂ ಸಿಂಗರದ ಕಡೆಯಂ ನಿನ್ನೀ ಕೊಂಡಾಟದ ಕಮಣಿಯಂ ಅರೆಮೈಯಂ ಬಿಡುವುದೆಂಬರೆ? ಕಿರುಗೂಸಂ ನಿನ್ನ ಕೈಯೋಳವಂದು ಜನಕನೇನೆಂದಂ. ಅಗ್ನಿಸಾಕ್ಷಿಯೊಳ್ ಘನೇನೆಂದಯ್! ಹಾ! ರಾಘವಾ ಪಾವಕಪಾವನೆಯಂ ತೊರೆಯಲ್ಪಿಂತ್ತು ಮನಂದಂದಯ್? ದೇವ! ಕರುಣಾಕರನೊಬ್ಬ

ಬಿರುದಿಗಿದು ತಗುಗುಮೆ! ನಿನ್ನೀ ಜಸಕ್ಕೆ ನಿನ್ನೀ ಪೆರ್ಮಿಗೆ ನಿನ್ನೀ ಬೀರಕಿಂತಿದು ಪಾಡೆ! ಸೀತೆಯನಳಿದುಂ ಸತ್ಯದೇವತೆ ಗಿನ್ನೆಡೆಯಾವುದು? ಭೂಮಾತಿ ಎಂತು ಪೊತ್ತಿರ್ಪಳಾ! ಅಕ್ಕುಟಾ! ನರಿಯೊಳದೆ ಸುರಲೋಕಂ ಪಾಳ್ವೊಳುಮೆ! ನಾಯ್ ಬಗುಳೆ ರಾವುತಂ ಕೀರುಗುಮೆ! ಪಂದಿಯೊಂದು ಡುರುಂಕೆಂದೊಡೆ ಸಿಂಗಮಂಡಲೆವುದೆ! ಕೂಳಂ ಕೊರಚಾಡೆ ನೀನೊಂದಾಡುವುದೆ! ಎನ್ನಾಣೆ ಮಾತೆಯಾಣೆ ಸೀತೆ ನೀತಿಗೆಟ್ಟಳಿಲ್ಲಂ.

ಎಷ್ಟೊಂದು ಹೃದಯಸ್ಪರ್ಶಿಯಾದ ಬೋಧೆಯಿದು! ನಿರಂತರವಾಗಿ ಬರುವ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ವಾಕ್ಯಗಳು ನೇರಾಗಿ ಹೃದಯವನ್ನು ನಾಟಬಲ್ಲ ವಿಶಿಖಗಳು! ಗದ್ಯದ ಮೈತಿಷ್ಠ್ಯವಾದ ಅರ್ಥವ್ಯಕ್ತಿಯು ಇಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಿಂತಿದೆ.

ತನ್ನ ಗದ್ಯವು ಕಿವಿಗಿಂಪಾಗುವಂತೆ ಯುಕ್ತವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಪದಗಳನ್ನು ತಿರುಳ್ಗನ್ನಡದ ನಡುನಡುವೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಮುದ್ದಣನು ತಂದಿದ್ದಾನೆ. “ಕೈವಲ್ಯಸುಂದರೀ ವದನಾರವಿಂದ ಮಕರಂದಪಾನಲೋಲುಪ್ತಿಗಿದು ಪೊಳ್ಳಲ್ತೆ.” “ರಘುಕುಲ ಪಯೋಧಿರಾಕಾ ಸುಧಾಕರಾ! ಈ ಕುಲಕೀ ಸದ್ಗುಣಕೀ ಸಾಜನೈಕೀ ನುಡಿತಗುಗುಂ” “ಆನಂದಾಶ್ರು ವಿಲುಳಿತಕಮಲ ವಿಲೋಚನೆ ಚಂದ್ರಮುಖಿ ಮುನಿಕಾಂತಾದರ್ಶನೋತ್ಕಂಠೆ ಪುಳಕಿತಸರ್ವಾಂಗಿ ಇಂತಾತುರದೊಳರ್ದಳಾ.” “ವಿಸಿನಂ ಕ್ರೂರವ್ಯಾಳವೃಕಸೂಕರಚಮೂರುಕಂಠೀರವನಿಷೇವಿತಮಲ್ಲಾ” “ಸೀತಾಂಗನಾವದನಸೀತಾಂಶುದರ್ಶನದತ್ತಣಿಂ” ಸೀತಾ ಕಟಾಕ್ಷವೀಕ್ಷಣ ಪರಿಪೂರ್ಣಾತ್ಮರಲ್ಲಿ, ಶತ್ವದ್ಗೃಹದಶ್ರುಧಾರಾಸಿಕ್ತ ಕಪೋಲಂ ಕಂಪಿತಕಾಯಂ,” “ಇದೆಕೊಳ್ಳಂ, ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ಯಧುರಂಧರಂ ಅಗ್ರಜನ್ಮಾಜ್ಞಾನವರ್ತಿ ವೀರಾಗ್ರಗಣ್ಯಂ ಕೃತಕೃತ್ಯಂ” ಇಂತಹ ಶ್ರುತಿಮಧುರವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಪದಗಳು ಗದ್ಯದ ರಮ್ಯತೆಯನ್ನು ಇಮ್ಮಡಿಸಿವೆ.

ಶಬ್ದಾಲಂಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮುದ್ದಣನಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಆಸಕ್ತಿ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬರುವ ಇಂತಹ ಶಬ್ದಾಲಂಕಾರಗಳು ಗದ್ಯದ ಹೃದ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ನೆರವಾಗಿವೆ. “ಏರದಾಳಿಯ, ಬಿಚ್ಚೋಲೆಯ, ಚಂದನದ, ಕುಂಕುಮದ, ಕರ್ಮಣಿಯ, ಕರ್ಪೂರದ, ಕಮ್ಮಣ್ಣಿಯ, ಕಾವಿಗಪ್ಪಡದ ಕರಂಡಮಂ ಕೈಯೊಳ್ಕೊಂಡು”; “ಬೆಂದುಕುಂದಿ, ನಂದಿ ಕಾಲ್ಗಿಟ್ಟು ಪವನನಾಗಳಾ ಬೆಚ್ಚನೆ ಬೀಸುತಿದರ್” “ಸೊಗವಯಣದ ಬಯಕೆಯಿಂ ಬೀಗಿ”; “ಆಃ! ನಿಮಿಕ್ಕುಲಕಂ ಚಲಕಂ”; “ಚಂದ್ರಮತಿಗಾ ಎನ್ನಚಂದಿರಗಾವಿ ಸೀರೆಯಂ ಬಣ್ಣ ಗುಪ್ತಸಮಂ ಹೆಬ್ಬದ ನಿಚ್ಚವಚ್ಚಮನೆಲ್ಲಮಂ ಮೆಚ್ಚ ನಿತ್ತು”; “ಎತರೊಂದು ಬಿದಿಯ ಬದಗಾಟಮೊ?”

ಮುದ್ದಣನ ಶೈಲಿಗೆ ಹೊಸಕಳೆಯನ್ನಿತ್ತಿರುವ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭೋಚಿತವಾದ ನುಡಿಮುತ್ತುಗಳನ್ನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. “ಕಂಡುಗಮಂ ಒಳ್ಳದೊಳದೆನ್ನೆಸೆ!”; “ಸಂಭ್ರಮದ ನಾಟ್ಯದಿಂ ತೇರನೇರಿದಳಾ”; “ಆಃ ತಲೆಪೋಕನೊಂದು ಮಾಟನೆ”; “ಮುಂಗಾರ ಮೊಳಗಿನತ್ತಣಿಂ ಪೊಡೆಗಿಡುವೆಕಳಲೆಯನೆ”; ಕೊಡಲಿಯ ಕಾವೆಂಬೊಲಾಯ್ತು ಪುಟ್ಟು”; “ಕುರುಂಬನ ಕುತ್ತಕ್ಕೆ ಕುರಿಯ ಪಿತ್ತಮೆ ಮದಾರ್ಯು”; “ಪೆಣ್ಣೊಂದು ಬಾಲ್ತೆ ಬಾಲ್ತೆಯೆ?” “ಪೊಂಜುರಿಗೆಯಂದೇ ಎರ್ಡೆಗೊತ್ತಿದೆಂ”; ಕೆಯ್ಯೊಲಮೊಳ್ ಬೆಳೆದ ಕುರುಂಬುಲ್ಲಂ ಕಿಳ್ಳುಬಿಸುಡುವಂತಿರೆ. “ಎಲೆ ಮಾಮಿಡಿಯ ತೋರದ ತೋಪದ ಪೆರ್ಕಳಿಕೆಯತರಳ! ಮೊಟ್ಟೆಯೊಳೆ ಕೆಲವೊಂದದಟು ನಿನಗೆತ್ತಣಿನಾಯ್ತು?”

ಹೀಗೆ ಅರ್ಥಗಾಂಭೀರ್ಯದಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಾತುಗಳು ರಾಮಾಶ್ವಮೇಧಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿವೆ. ಮುದ್ದಣನ ಗದ್ಯಶೈಲಿಯು ಅಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಭಾವಪ್ರಕಾಶನ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಸತ್ಪ್ರಯತ್ನವಾದ ಅಪೂರ್ವ ಶೈಲಿಯೆಂಬುದನ್ನು ಈ ನುಡಿಗಳು ದೃಢಪಡಿಸುತ್ತವೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ “ಅದ್ಭುತ ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿ ಅಂಗ ಸಾಧನೆಮಾಡಿದ ಗದ್ಯಶೈಲಿಯು ರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದಲ್ಲಿ ಸಳಗಿದ ಜಟ್ಟಿಯಂತಾಗಿದೆ” ಎಂಬುದು ಬಹಳ ಸೂಕ್ತವಾದ ವಿಮರ್ಶೆ. ಸುಪುಷ್ಪವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಮಾಂಸಖಂಡಗಳಿಂದೊಪ್ಪುವ ಸುದೃಢ ಶರೀರಿಯಾದ ಜಟ್ಟಿಯೊಬ್ಬನನ್ನು ಕಂಡಂತೆ, “ಅಪೊಳ್ಳಂಗೆ ವೇದಪುರುಷನೇ ಮುದುಪಿನೊಂದು ಪರಿಜಂ ಮೆಯ್ಯೊಂಡು ನಡೆತಂದನೋ ಎನೆ ಮೂಡಿವರ್ಪ ನೇಸರ ಸಮಳೆವಿಸಿಲ ಬೆಳ್ಳೆಂಪಿನ ಪೊಸವೊಗಂ ಕಣ್ಣೊಳ್ಳ ಪೂರ್ವಾದ್ರಿಕೂಟಮೆಂಬಂತಿರೆ ಮುಂದಲೆಯೊಳರೆಗೆಂಪಿನ ಬೆಳ್ಳೆಗಳಿಡಿದ ಜಡಮುಡಿ ವಿರಾಜಿಸೆ,— ಎಂಬೀ ಭಾಗವನ್ನು ಓದುವಾಗ ಆ ಬಿಗುವಾದ ಶೈಲಿಯ ಜಟ್ಟಿಗತನವು ನಮಗೆ ಭಾಸವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಅಂಗ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಲ್ಸ್‌ಲಾ, ಸ್ವಿಷ್ಠ್, ನ್ಯೂಮನ್, ಬರ್ತ್, ರಸ್ಕಿನ್, ಪೇಟರ್ ಮೊದಲಾದಂತಹ ಪ್ರತಿಭಾಶಾಲಿಗಳು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಗದ್ಯಶೈಲಿಗೋಸ್ಕರ ಯಾವ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೋ ಅಂಥ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನವು ಮುದ್ದಣನಿಗೆ ಕನ್ನಡವಾಚ್ಯ ಯದಲ್ಲಿದೆ.

കിനാവിൽ

ഭ്രോവിൽ ഞാനൊരു ദിനം സ്വപ്നവേളയിൽ പൊന്നിൻ-
പൂവുപോൽ മനോഹരച്ചിറകാൻയന്മ്പോൾ,
പരന്തം കഴുകനം വട്ടമിട്ടുയരത്തിൽ
പറക്കും നീലാകാശപ്പരപ്പിലെത്തീടവെ,
കണ്ടു ഞാൻ ഭൂവിൽ ജീവലക്ഷങ്ങളെല്ലാടവു-
മുണ്ടവർക്കാതാനെന്നമഴവിൻ ചരിത്രങ്ങൾ,
പച്ചിലപ്പടപ്പിൻറെയിടയിൽക്കാനാമെങ്ങും
മുറച്ചെടിശ്ശിട്ടം ഘോരനാശത്തിൻ പ്രതീകമായ്.
വെള്ളിന്റുലുപോൽ തെളിവാൻമിന്നീടും നദീ-
വള്ളികൾ ചൂഴ്ന്നതൊ വൻചളിത്തടാകങ്ങൾ
ഹിമവാൻ സ്സടികാലം മേവുണുണ്ടവിടേയും
ഹതജീവിതത്തിൻറെ പാറക്കെട്ടുകൾ കാണാം.
ഞാനവയ്ക്കുതീരനായ് വാനിലെത്താരാജാലം
തുകമാസ്സുനദൃത്തിൻ സ്വർലോകം പുകീടവേ,
പുതിങ്കൾപ്പാലാഴിയാക്കീട്ടമാവിഹായസ്സിൽ
പൊന്തിവന്നിതാനവ്യമോഹനരൂപം മുന്നിൽ.
ഇന്ദുവെക്കളിയാക്കാനാരുനീ വെള്ളാമ്പലിൻ
സുന്ദരാകാരം പൂണ്ടു വാനാററിൽക്കളിക്കുന്നു ?
നിൻമുദുസ്സിലോംഗത്തെ പുൽകി ഞാൻ ചോദിയ്ക്കട്ടെ:
‘നിൻകഥയോതീടാമോ, വാരിദശകലമേ!’
ഏന്തിതുന്നവ്യോദകമുത്തിനാൽ കണ്ണീർ പൊഴി-
ച്ചെന്തനീയലിഞ്ഞലിഞ്ഞൊളിയ്ക്കുവൻ ഭാവിയ്ക്കുന്നു ?
അമ്മുദരവം മെല്ലെന്നയൻ, “വൃഷാങ്കൻറെ
പൊൻരഥം പുകിപ്പോകാനാഗ്രാഹിപ്പോളല്ലിവൾ.
നേരിൽ ഞാനയന്നൊരു കലജാത,-യെന്നമ്മ
വാരിധി, യമൻ സൂര്യഭേവ-നെന്നിരുന്നാലും.
തപ്തജീവിതത്തിന്നു കളിരിൻ നും മുത്ത
ചാർത്തുവാൻ തുടിയ്ക്കയാണെൻ കരൾ, അറിഞ്ഞാലും ” .
ഉണൻമെല്ലെ; സ്വപ്നം മാഞ്ഞുപോയ്; മണ്ണിൽത്തന്നെ
മലൻ കിടപ്പു ഞാ, നെങ്കിലും കൃതാർത്ഥനായ്.

കെ. കെ. നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.-

നമ്മുടെ നാടകപ്രസ്ഥാനം

—: * :—

കേരളത്തിൽ കലാസമിതികളില്ലാത്ത കൗമാരങ്ങളില്ല. നാടകങ്ങൾ നടിയല്ലെപ്പോഴൊത്ത നാടകങ്ങളില്ല. കേരളത്തെ നാടകങ്ങളുടെ നാട് എന്ന് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ഇത്തരമുള്ളതിൽ പിറകോട്ടൊന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നത് രസാവഹമാണ്.

സി. ജെ. തോമസ്സ് മുതലായ നിരൂപകർ കേരളത്തിലെ ആദിമനാടകങ്ങൾ ചവിട്ടുനാടകങ്ങളാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നാം വീക്ഷിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള നാടകങ്ങൾ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കാലം മുതൽക്കാണ് തുടങ്ങുന്നത്. ശാകുന്തളം തർജ്ജുമയാണ് അതിന്റെ തുടക്കം കുറിച്ചത്. തുടക്കം കുറിച്ചപ്പോൾ അതനുസരിച്ചാണ് പലരും മുന്നോട്ടുവന്നു. അക്കാലത്ത് തമിഴ്നാട്ടിൽ സംഗീതനാടകങ്ങൾ വളർച്ച പ്രാപിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. അവ കേരളത്തിലേയ്ക്കും പ്രവേശിച്ചു. ഫരിശ്വരൻ, കോവിലൻചരിത്രം, നല്ലതങ്കാൾ, സദാറാം എന്നീ തമിഴ്നാടകങ്ങളാണ് തർജ്ജുമനാടകങ്ങളേക്കാളും ജനതക്കിഷ്ടപ്പെട്ടത്. വേഷവിധാനത്തിലും രംഗസജ്ജീകരണത്തിലും പാട്ടിലും അവ മികച്ചവയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടത്രെ സരസ്വതയകകവിമണി കെ. സി. കേശവപ്പിള്ള, ടി. സി. അച്ചുതമേനോൻ, എരുവയിൽ ചക്രപാണി വാരിയർ, ആൻഡ്രൂസ്, ചെല്ലാറാം എന്നിവർ തമിഴ്നാടകങ്ങളിൽനിന്നു കാർബൺ കോപ്പികൾ എടുക്കാൻ മുതിർന്നത്. സദാറാം, ജ്ഞാനസുന്ദരി എന്നിവ കെട്ടിലും മട്ടിലും തമിഴ്നാടകങ്ങളുടെ അനുകരണമാണ്. അക്കാലത്ത് തമിഴിന്റേയും സംസ്കൃതത്തിന്റേയും മട്ടിലുള്ള ധാരാളം രൂപകങ്ങൾ മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചുണ്ടായി. പിന്നീട് നാം കാണുന്നത് ഇംഗ്ലീഷിലെ ഫാഴ്സ് എന്ന പ്രസ്ഥാനത്തോടു് തൊട്ടടുത്തുനില്ക്കുന്ന പ്രഥമസനങ്ങളാണ്. സി. വി. യുടെ കുറുപ്പിളാക്കുളരി, പണ്ടത്തെ പാച്ചൻ എന്നിവകൊണ്ടുൽപാടനം ചെയ്ത ആ പ്രസ്ഥാനത്തെ അപ്പൻ തമ്പുരാൻ മുതലായവർ പരിപോഷിപ്പിയ്ക്കുവാനും തയ്യാറായി.

1920-21 കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഇന്ത്യൻ കലയിലാകെതന്നെ ഒരു റൊമാൻറിക് റിവോൾയൂഷന്റെ അല അടിയ്ക്കുന്നത്. ആംഗലേയവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു സംസിലമായ സംസ്കാരം യൂറോപ്യൻ നാടകങ്ങളിലേയ്ക്ക് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. അവിടുത്തെ നാടകത്തിന് ചൈതന്യവും ജീവനും നൽകിയ ഫെബൽ, ബർജോൺസൻ, ചെക്കോവ്, സ്റ്റീഡൻബർഗ്, ഇബ്സൻ എന്നിവരുടെ അടിപ്പാതകളിലൂടെ നടക്കുവാൻ മലയാളത്തിലെ നാടകകൃത്തുക്കൾക്കും ആശ ജനിച്ചു. “സമാനകാലത്തെ സജീവമായി നിഴലിപ്പിക്കുന്ന

നിമ്നലർപ്പണമായിരിക്കണം നാടകം” എന്നു ഇബ്സന്റെ പ്രധാനതത്വത്തിന് പ്രാധാന്യം നൽകി. ആ തത്വത്തെ ആവിഷ്കരിച്ച് ആദ്യമായി പുറത്തിറക്കിയത് വി. ടി. യുടെ “അടുക്കളയിൽനിന്ന് അറക്കത്തേയ്ക്ക്” എന്ന സാമുദായികപ്രഥമസനമത്രെ.

രാഷ്ട്രീയനാടകങ്ങളും അക്കാലത്ത് ഉദിക്കാൻ തുടങ്ങി. കെ. ദാമോദരന്റെ രക്തപാനം, പാട്ടുബാക്കി എന്നിവയെ പിൻതുടർന്ന് അടുത്തകാലത്ത് രാഷ്ട്രീയനാടകങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റംതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളെന്നെ കമ്യൂണിസ്റ്റാക്കി, വിശക്കുന്ന കരികാലി എന്നിവ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രചരണനാടകങ്ങളാണ്. മലങ്കോവിന്റെ മക്കൾ, ഞാനില്ലാ കമ്യൂണിസ്റ്റാവും എന്നിവ അവയ്ക്ക് എതിരും. മിക്ക രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികൾക്കും ഇന്ന് അവരുടേതായ നാടകങ്ങളുണ്ട്. ആനുകാലികസംഭവങ്ങൾ പാർട്ടിവിക്ഷണത്തോടെ മെടഞ്ഞു കോത്ത് ഇത്തരം നാടകങ്ങളിൽ പ്രചരണം മുഴുച്ചുനില്ക്കുന്നു. സാഹിത്യപരമായി ഇവയ്ക്കൊക്കെ വില കുറവാണെങ്കിലും അഭിനയത്തിന്റെ കൊഴുപ്പിലും പാട്ടിന്റെ ഈണത്തിലും ഇത്തരം നാടകങ്ങൾ ജനങ്ങളെ രസിപ്പിക്കാറുണ്ട്.

സാമുദായികനാടകങ്ങളാകും മലയാളത്തിലധികാ പങ്കും. സി. വി. യുടെ കൈവഴിയിലൂടെപോന്ന ഈ. വി. യും, ചെല്ലപ്പൻ, ടി. എൻ. എന്നിവരും വക്കീൽമാരുടേയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും ഇക്കിളിപ്പെടുത്തുന്ന വികാരങ്ങളെ പകർത്താനാണ് ശ്രമിച്ചത്. കൈനിക്കരസമോദരന്മാർ ഇവരിൽനിന്നും ഏറെക്കുറെ വ്യത്യസ്തരാണ്. ചെങ്കാടിന്റെ “തറവാടിത്തം” നായർസമുദായത്തിലെ കുത്തഴിഞ്ഞ മരുമക്കത്തായത്തെ ചൂണ്ടുന്നതാണ്. നമ്പൂരിസമുദായത്തിൽ മാറ്റാലികളും മാറ്റം മറിച്ചവുകളും ഉണ്ടാക്കിതിർത്തതാണ് എം. പി. യുടെ പ്രതുമതി എന്ന പ്രസ്ഥാനം. മുസ്ലീം സമുദായത്തിലുള്ള അന്ധവിശ്വാസത്തെ അകറ്റാനുള്ള പരീക്ഷണമാണ് കെ. ടി. മുഹമ്മദിന്റെ ‘ഇത് ഭൂമിയാണ്’ എന്ന നാടകത്തിൽ നാം കാണുന്നത്. വമ്പത്തി നിയാണ് പെണ്ണ് എന്ന നാടകവും അവയ്ക്ക് സമോദരതപം വഹിയ്ക്കുന്നു. സാമൂഹ്യമായ പരാധീനതകളേയും സാമുദായികമായ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും അകറ്റുന്നതിന് നാടകം എല്ലാത്തോഴും ഒരു പ്രചരണായുധം ആകാറുണ്ട്.

പ്രശ്നനാടകങ്ങൾ ഇബ്സൻ യോ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ നേട്ടമാണ്. അതിസൂക്ഷ്മമായ മനോവ്യാപാരങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണത്തിലുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യമാണ് അവയുടെ കാതൽ. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഭഗ്നഭവനം, ബാലാബലം, അഴിമുഖത്തേക്ക് എന്നീ നാടകങ്ങളെല്ലാംതന്നെ മാനസികവ്യാപാരങ്ങളെ കഥാപാത്രങ്ങളിലൂടെ ചിത്രീകരിച്ചുവന്നവയാണ്. കെ. ടി. മുഹമ്മദ് ‘കറവറ പശുവിൽ’ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ അന്തർഭാവങ്ങൾ പ്രതിരൂപാത്മകമായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘മനുഷ്യൻ കാരാഗൃഹത്തിലാണ്’ എന്ന നാടകത്തിലും മനോവ്യാപാരപ്രദർശനത്തിലുള്ള വ്യഗ്രതയാണ് കെ. ടി. കാണിയ്ക്കുന്നത്. തിക്കോടിയന്റെ പ്രസവി

യുക്ത അമ്മയും ഇത്തരം പ്രശ്നനാടകത്തിലുൾപ്പെടുന്നു. പ്രശ്നനാടകങ്ങൾ സാധാരണ ജനങ്ങളെ വേണ്ടത്ര രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ ബുദ്ധി ജീവികൾക്ക് വളരെ പ്രിയകരമാണുതാനും. അതുകൊണ്ടു പ്രശ്നനാടകങ്ങൾക്ക് പ്രചാരം താരതമ്യേന കുറവാണ്.

അഷ്ടമുഖൻ, ഷാജഹാൻ മുതലായ ചരിത്രനാടകങ്ങൾ അരങ്ങേറിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലം അതിവിദൂരമല്ല. സാഹിത്യത്തിൽ ഇ. വി. യുടെ “ഇരവികുട്ടിപ്പിള്ള” “സീതാലക്ഷ്മി” “രാജാക്ഷേത്രവാസൻ” കൈനിക്കരയുടെ “വേലുത്തമ്പിള്ളിവാ” മുതലായവ ഉണ്ടെങ്കിലും അടുത്തകാലത്താണ് ചരിത്രനാടകങ്ങൾ വീണ്ടും അരങ്ങേറാൻ തുടങ്ങിയത്. പേരെടുത്തു പറയാൻ പറ്റിയവ കലാനിലയം സവിധാനം ചെയ്തവയെന്ന ‘ട്രാജിക് മോറാൾ’ ‘ഇളയേടത്തു രാണി’ എന്നിവമാത്രമാണ്. സംവിധാനത്തിനും അഭിനയത്തിനും ഉള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നിമിത്തം നമ്മുടെ നാടൻകലാസമിതികൾ ചരിത്രനാടകങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ നിശ്ശബ്ദരാണ്.

ശ്രംഗാരമോ ശ്രംഗാരാഭാസമോ ആണ് മിക്ക നാടകങ്ങളിലേയും അംഗിയായ സാം. ഫാസ്റ്റ് സേന്തെ സ്ഥായിയാക്കിയ നാടകങ്ങൾ, സി. ജെ. യുടെ 1128ൽ ഐക്യം 127, തിരക്കോടിയന്റെ നിരാഹരസമരം എന്നിങ്ങനെ വളരെ കുറച്ചേയുള്ളൂ. ഭാജഡിനാടകങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ പരീക്ഷണാവസ്ഥയിൽ ഇരിയ്ക്കുന്നേയുള്ളൂ.

കെ. സുരേന്ദ്രന്റെ “അരക്കില്ലം”, എം. ഗോവിന്ദന്റെ “നീ മനുഷ്യനെ കൊല്ലരുത്” എന്നീ നാടകങ്ങൾ സാമൂഹികപ്രശ്നത്തെ സ്പർശിയ്ക്കുന്നവയാണ്. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ രമണനെന്ന നാടകീയകാവ്യം കൂട്ടുകാരനെ കിട്ടാതെ ഒറ്റക്കുഞ്ഞനെ നില്ക്കുകയാണ്. വിഷാദിച്ചു വിഷാദിച്ചു ഒറ്റക്കുഞ്ഞനെ നില്ക്കുന്നതുകണ്ടിട്ടും നമ്മുടെ കവികൾക്ക് സഹാനുഭൂതി തോന്നുന്നില്ലെങ്കിൽ കഷ്ടാൽ കഷ്ടതരംതന്നെ. ഏകാങ്കങ്ങളും റേഡിയോ നാടകങ്ങളും മലയാളനാടകപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിസ്താരത്തെ വിപുലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ബാലസംഘങ്ങൾക്കും മഹിളാസംഘങ്ങൾക്കും അഭിനയിയ്ക്കാൻ പറ്റിയ തരത്തിലുള്ള നാടകങ്ങൾ വളരെ വിരളമാണ്. ആ കുറവ് പരിഹരിയ്ക്കാൻ വൈകി.

കേരളത്തിലെ നാടകവേദി തികച്ചും ഉണർന്നിരിയ്ക്കുകയാണിപ്പോൾ. നാടകത്തിൽ സാഹിത്യത്തിനോളംതന്നെ പ്രാധാന്യമുണ്ട് സംവിധാനത്തിനും. നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല നഗരങ്ങളിൽകൂടി സ്റ്റേജ്, നാടകം നടത്തുന്നതിന്നു പര്യാപ്തമാവാറില്ല. കേരളത്തിലെ പ്രധാന നഗരങ്ങളിലെങ്കിലും വിസ്താരമുള്ള നാടകശാലകൾ പണിയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. രംഗസംവിധാനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നാം ശ്രദ്ധിക്കാറേയില്ല. രംഗത്തിന്റെ പ്രതീതി വരുത്തി നാടകം റിയലിസ്റ്റാക്കുന്നതിന് സിനിയുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ തമിഴ്നാടകങ്ങൾ കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അഭിനയത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നാം

മുമ്പന്മാർതന്നെ. സംഗീതനാടകത്തിലേയ്ക്ക് വീണ്ടും നാം മടങ്ങിപ്പോയെങ്കിലും സചേതനത്വമുൾക്കൊള്ളുന്ന നാടൻപാട്ടുകളിലെ ഗാനമാധുരിയാണ് നാടകസ്ഥലത്തുനിന്നും കേൾക്കാവ്. ആവശ്യമില്ലാത്തപ്പോൾ കണ്ണും ശരിപ്പെടുത്തി നായകൻ പാടാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും അഭിനയമെന്ന നിലയിൽ തല കുണക്കി വായിൽ കൊള്ളാത്തത്ര നീളമുള്ള വാചകങ്ങൾ ഒറ്റ ശ്വാസത്തിൽ പുറത്തേയ്ക്ക് വരുത്തുന്നതുമായ പഴയ “കോവലൻ” നാടകങ്ങളും “ഒരാൾക്കൂടി കള്ളനായി” എന്നിവയേപ്പോലുള്ള ആധുനികസംഗീതനാടകങ്ങളും താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോഴാണ് നമ്മുടെ നാടകപ്രസ്ഥാനം എത്രകണ്ടു വളർന്നുകഴിഞ്ഞു എന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

M. S. NAMBUDIRI PAD.
V Hons.

భారతీయ కళాశాల

అది భారతీయ కళాశాల

అందులో ఎందరో

మహా మహాపాఠ్యయులు

వేదాంత శిరోమణులు

డాక్టరులున్నార, శండిపండితులు

అనాలుగు గోడల్లో

అదోమాదిరి సౌఖ్యం

స్వర్గం లాంటిదేనేమో

అనుభవ నీయమౌతుంది.

విశాల విశ్వానికి వెలుగు చూపించే

రవీంద్ర కవీంద్రుని రాజ్యపుహద్దుల్లో

కాంతి సౌహార్దాల సఖ్యతలే చాల

ప్రముఖమై ఉంటాయి అప్రదేశాన.

ఆత్మ సామ్రాజ్యాని కథిపతులువారు.

ప్రజాహృదయాకు ప్రతిబింబములువారు

రాజ్యముచేశారు జనరంజకముగ

ఆ మహా విద్యాలయాధిపతులెవ్వరోయ్ !

జాతిజనకులు కరంచందు గాంధీగారు

కరుణార్ద్రములు వారి కదకంటి చూపులు

దండనార్హత కలదు, దండింతురా ! లేదు

చిరునవ్వు మొగముపై చిందులు త్రొక్కును.

కోపమే యెరుగని కోమల హృదయుడు.

అజాత శత్రుండు ఆ మహాత్ముండు

హెచ్చుతగ్గులులేవు ఈ కళాశాలలో

ధనిక దరిద్రతా తారతమ్యములేదు

కులమతాలకు అవట కుదురు లేనేలేదు

అందరూ ఒకటేను ఆరాజ్యమందు

హిందు ముస్లిములకు ఇరవైన ఆచోట

వైమనస్యాలకు వైరుధ్యమే కలుగు.

* * *

ఎక్కడో ఒక చోట కలహాలురేగినయ్.

హైందవశ్రీలకా ఆవమానప్రాప్తి.

ఇట్టిసందర్భాన ఈ మహాత్ముండు

నవకాళికాలయ బలిపీఠమునకు

ప్రాణాహుతిని చేయ పట్టుపట్టాడు

రక్తప్రసవంతికానీ క్త ప్రదేశాల

రక్తాశ్రువులరాల్చి రంపిలి పోయాడు.

అగ్నికీల శక్తి కంతరించిన చోట్లు
సందర్శనము చేసె సంతాప కీలలతో.
గర్భకోకంబుతో కమలిపోయిన తల్లి
కన్నీటి కరటాల కంపించి పోయాడు.
రాక్షసహస్తాల రక్తుల బడికట్టి
కులస్త్రీల కోమల గాత్రాల జూచి
స్తంభించి పోయాడు సల సల మరిగాడు.
గద్గద కంఠాన కదలింది ఓ పలుకు,
కన్నీటి కరటాల కదలింది ఓ కడలి,
ముంచెత్తి వేసింది ముయ్యేడులోకాల.
సాగర సంక్షోభ మధిక మై పోయింది.
ప్రళయనూచనలంత ప్రభలింపసాగాయి
హిందువైనా ఒకటే ముస్లిమైనా ఒకటే
సంద్రానికి మతముకూ సంబంధమేలేదు.
వత్తుదిగి పోయింది మారణోన్మత్తులకు,
జాతిజనకుని వద్ద శరణు జొచ్చారు.
వైశ్యుల శక్తికి మించిన పనిని
సన్యాసిచేకాడు సఫలుడైనాడు.
* * *

ఇంతలో ముస్లిములు వేరుపడ్డారు.
విధి విధించిన కర్మ విధిక బలీయంబు.
ఇంకొక్క చోటులో హిందూమతిస్థులు
పిచ్చెత్తి ముస్లిముల చంపసాగారు.
అర్థవిహీనకూ ఆవేశమెక్కింది.
కాంతి ఘోభాగాలు సడలి పోసాగాయి.
లక్షలపాతాళు, లక్షలమానాలు
రక్షావిహీనమై రాక్షసహస్తాల
కామతియైనాయి.
కుసుమ సదృశకుచ కుంభాంతరాల
వివరిస్త చురికల వీర విహారాలు
రహస్యత రుణ రంభోరుకాండాల
మదహస్తీ దేహంపు మొరటు కాపిళ్ళు
నక్షత్ర చుందిత హర్మ్యతలాలలో
నిప్పురవ్వలు నిండి నీలుచేశాయి.
ఈ సెగల పొగలతో మన కీర్తి చంద్రిక
నల్లబడిపోయింది వాణ్ణత తరిగింది
భారతీయుల బుద్ధిమాంద్యము జూస్తైంది.
జాతిపిత చూచాడు సతమతమైనాడు,
ఉపవాసమూనాడు ఉడికిపోయాడు.

పక్కింటినాడు తనగోవును చంకితే
మన ఇంటి పశువును చంపగావలెనా !
ఎక్కడో కుట్టింది నాకాలి నొకచీమ
ఇదియేను, ఇదియేను అని చంపబూనెడి
తెలివి తక్కువవారు ఎక్కువై పోయారు.
ప్రజల ఆస్తులపైన ప్రజల హక్కులను
భద్రపరచుట చేతకాని రాజ్యాన
నాప్రాణముండదు నేనుండబోను
అని చాటిచెప్పిన గాంధీమహాత్ము
ఆపదుద్ధారకు నాత్మ బంధువుని
కడుపుతో నిప్పులు కురిపించినట్టి
పాపుల గన్నదీ భారతనారి
* * *
ఆకళాశాల కథిపతి పోయాడు,
ఆమహాపాథ్యా యులడుగున బడ్డారు.
ఆకళాలయే.

“అబ్బ!.....!”

రచన : ప. గోపీచంద్. (IV Hons.—Telugu)

బస్సుకోసం నిల్చున్నాను. మిట్ట మధ్యాహ్నం. ఆటై జనసంచారం లేదు. వల్లటి తారు రోడ్డు కరిగి, దానిమీద సూర్యరశ్మి పడి వింత రంగుల్ని సృజిస్తోంది. ఎండ తీవ్రత భరించలేక జవ్విచ్చెట్టుమీద కాకి అప్పుడప్పుడు తడి ఆరిన గొంతుతో బాధగా, బద్ధకంగా అరుస్తోంది. దూరంనుండి రెండేడ్ల బళ్ళు వస్తున్నట్లు ఎడ్ల మెడ పట్టీల మువ్వల క్రావ్యనాదం తెలుపుతోంది. గాబోయే వేసవికాలానికి నాందిగా అవ తరించిన యీప్రకృతిని తిలకిస్తూ, మత్తుగాకూర్చున్నాను.

పరస్పరవిరోధంతో ఏదో కనిపించనిదానికోసం శ్రమనెరుగక పరుగులెత్తే యీ ప్రపంచం నిశ్శబ్దంగా, స్తబ్ధంగా నిద్రపోతోంది.

ఈ ఆలోచనల్లో నేనుండగా, సన్నని గొంతు వెనకనుండి పిలిచింది “సార్.....”

బద్ధకంగా, వొళ్ళు విరుచుకొని వెనక్కి తిరిగి చూశాను.

ఓ ఎనిమిదేళ్ల ఆమ్మాయి చిరిగిపోయిన పావడలోనుండి, మాసిపోయిన కాయితంపేరీక ముందుకు బాచింది. అందుకున్నాను. అర్థమైంది. ఆ ఆమ్మాయికళ్ళ నీడల్లోకి పరిశీలనగా చూశాను. లోకం

సరిగా అర్థంకాని ఆ పసిపిల్ల బాధగా నావైపుచూసి, తలవంచుకుంది. కేబుల్ చెయ్యిపెట్టి, మెల్లిగా అడిగాను.

“ఏం చదువుతున్నావమ్మా?”

ఏదో అస్పష్టంగా గొణిగింది.

“మరి ఇవాల బడికి వెళ్లలేదేం?”

ఆ అమ్మాయి ఒకసారి తల ఎత్తి, నావైపు చూసి, ముఖం కిందికి దించుకుని వణకుతున్న గొంతుతో అంది,

“జీతం కట్టలేదు సార్ పెరుతీసేకారు.”

నాలాగ అడిగిన ఎండకో మామూలుగా, అలవాటుగా జవాబు చెప్పినట్లు చెప్పింది.

ఇంక ఏమీ అడగక, దబ్బు ఆ అమ్మాయి చేతిలో పెట్టి బస్సువస్తే యింటికి వచ్చేశాను.

ఆ పేర కాలేడికి వెళ్ళలేదు.

* * * *

తలవైపోయాక మళ్ళీ యీ వూరువచ్చాను. సాయంత్రం ఆలా వెళ్తుండగా ఏదో పరిచితమైన గొంతు, వినిపించింది. మళ్ళీ ఆ అమ్మాయే! చాలా కృశించిపోయింది! బాగా పొడువైంది. పుట్టినప్పటినుండి దారిద్ర్యం, కష్టాలు ఆమె జీవితాన్ని అవాసం చేసుకోవడంవల్ల మొహంలో దైన్యం చిరముద్ర వేసుకుని కూర్చుంది. బెదురుతూ, బెదురుతూ నన్నుచూసి కాయితం చూపించింది. మనపటి కాయితం బాగా కిథిలావస్థలో ఉండడంవల్ల, దాన్ని ఒక పలచని అట్టమీద ఆదికించింది. దాని మీద పెన్సిల్ రాత చెరిగిపోయి అస్పష్టంగా ఉంది. నన్ను గుర్తించలేదు. ఔను. ఆ పసి జీవితంలో ఆమెకు నాలాటి వాళ్ళెందరు తల్లభ పడ్డారో! వారి తిట్లనీ, నిందల్నీ, తిరస్కారాల్నీ సహించడం అలవాటు చేసుకుంది. ఆ తేరవయస్సులోనే జీవితానుభవాలు ఆమెను జ్ఞాన మార్గానికి చేరువగా తీసుకు వెళ్తున్నాయి. జాలిగాచూశాను. భయం ఆ వికార శ్రేణుల్లో లాస్యం చేసింది. నిట్టూర్చాను.

“నూకల్లో చేరావా అమ్మా?”

లేదని తల వూపింది, కారణం అర్థమైంది.

“మీ యిల్లెక్కడ?”

దూరంగా మితుకు మితుకుమని గుడ్డి దీపాలు వెలిగే గుడిసెలవరకే వెలు చూపించింది. అందులో ఆ అమ్మాయి యిల్లు ఏదో స్పష్టంగానాకు తెలియలేదు.

“మీ నాన్న కేం పని?”

కొంచెం నేపు, ముఖం దించుకుని, “నాన్న లేడు” అని బరువుగా అంది. నేను బాధ పడ్డాను. ఆమె పసిమనస్సుని గత విషాదసంఘటనలవైపు మళ్లించాననుకున్నాను.

ఆమె అంది

“మా అమ్మా, అక్కా, నేనూ ఉన్నాం. మా అమ్మకి చాలా జబ్బుగా ఉంది. మందుకోసం డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్లితే, డబ్బివ్వనిదే మందివ్వనన్నాను. కానీ రేపక అస్పత్రిలో మంచ్చారు. కాని దానివల్ల గుణం కనిపించలేదు.”

అపింది. ఉన్నట్టుండి, కట్టలు తెంచుకున్న ప్రవాహంలాగ బాపురు కని ఏడుస్తూ,

“సార్, మా అమ్మ ఇంక చచ్చిపోతే మాగతి ఏమిటి?” అంది అరే! ఔను. నిజమే! “ఏమిటి?” అని నాహృదయం మల్లీనన్ను ప్రశ్నించింది.

ఆమె వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ,

“మానాన్న చేసిన అప్పులకి, బాకీదార్లు నిన్నవచ్చి పెద్ద అల్లరిచేసి మా టైలరింగ్ మిషను తీసుకుపోయారు. ఇంతకాలం అదే మమ్మల్ని కాపాడింది. ఇక మా గతి ఏమిటి? దీంతో మరి మా అమ్మ మరీ బెంగపడిపోయింది. మా అక్క ఎప్పుడూ దిగులుగా వుంటోంది.”

తన మనస్సులో చెలరేగే ఖోభనంతా ఆపుడికి నివేదించినట్లు చనవుగా నాతో చెబుతోంది పాపం! నాయం చేసేస్తేతిలో నేను లేకపోయినా, ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చి నట్టు ఆ అమ్మాయి భుజం మీద చెయ్యికేసి,

“పద, మీ యింటికి వస్తాను” అన్నాను.

ఆమె ఆశ్చర్య చకిత అయింది. ఆమె సంతోచాన్ని దూరం చేస్తూ,

“పాపం, మీ అమ్మ ఎలాగుందో. అలస్యం చెయ్యకు, పద” అన్నాను ఆత్మీయతతో.

ఆ అమ్మాయి లేడిలాగ పక్కా తింది. తలవంచుకుని నడుస్తున్నాను. సందేహానికి అలముకుంటోంది. ఆ అమ్మాయి ఒక గుడిసెలోకి దారితీసింది. లోపలినుండి ఎవరో సన్నగా ఏడుస్తున్నారు. ఆ అమ్మాయి నా వేంక బెదురుతూచూసింది. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ లోపలికివెళ్లి నిల్చున్నాను. అంతా చీకటి. చిన్న గుడ్డిదీపం, అంత్యకాలం సమీపించే జీవీలాగ వెలగలేక వెలుగుతోంది. కటిక నేలమీద ఆ అమ్మాయి తల్లి బాధతో మూలుగుతూపడుకునివుంది. ఆ అమ్మాయి వాళ్ళమ్మ కాళ్ళ దగ్గల చతికిలబడి, తల్లివంక ఆందోళనగా చూస్తోంది. ఒక చీకటి మూలలో ఆ అమ్మాయి అక్క ముక్తీ భవించినశోకంలాగ శూన్యదృక్పథంతో నిల బడివుంది. మధ్య మధ్య గోగి సంధిగతప్రలాపాలు సంఘానికి పెట్టే శాపాలాగ వెలువడుతున్నాయి. చాలా నేపు మానంగా నిల్చుని బయటికి వచ్చేశాను. ఏదో తప్పుచేసి, శాపం తగిలినా నిర్లక్ష్యంగా నవ్వుకుంటూ రంగం నుండి నిష్క్రమిం తే పాపానిహృదయమిడిలాగ వచ్చేశాను! నా రాక పోకల్ని ఎవరూ గమనించి నట్లేలేదు!

* * * *

మా బంధువుల పెల్లెనుండి మళ్ళీ మా వూరు పదిరోజులయాకవచ్చాను. ఆ అమ్మాయిని ఆ సంసారాన్ని ఎంత మరచిపోవాలనుకున్నా, సాధ్యపడలేదు. సందడిగా పెల్లింట్లో అందరూ కలకలలాడుతూ వుంటే ఏదో కేం చేసిన అపరాధిలాగ మొహం చాటుచేసుకుని, అందర్నీ తప్పుకుంటూ తిరిగేవాణ్ణి. ఏరా, మనస్సుని పట్టణంలో వదలి పెట్టి వచ్చావా?” అని చాలామంది నివ్వారు. “పెల్లి పీటలమీద పెల్లి కూతురూ, పెల్లికోడుకూ, చుట్ట పక్కాలు - ఎవర్నీ చూసినా, ఆ అమ్మాయే దుఃఖిస్తూ కళ్ళ కడురుగా కనిపించేది! రాత్రి నిద్ర పట్టనిద్యక, “మా అమ్మ చచ్చిపోతే మాగతి ఏమిటి సార్?” అనేగద్దడకంతం

నిలబడి ప్రశ్నించేది ! ఈ పెళ్ళికొడుగే, గతాన్ని మరచిపోవచ్చుననుకున్నాను. బలవత్తగమైన ఆ సంఘటన, ప్రయత్నపూర్వకంగా తెచ్చిపెట్టుకునే నా ఆనందాన్ని జయించేది !

ఈవూరు వచ్చినదానికే, ఆశ్రయం ఆ అమ్మాయి యింటికి బయలుదేరాను. మనిమూపు అక్కడ గుడిసెలు కనిపించలేదు. నాకాశ్చర్యంకలిగింది. ఎవరో యిద్దరు కాలవగట్టుమీద కూర్చునివుంటే అడిగాను. రెండుమూడుసార్లు అడిగితేనేగాని చెప్పలేదువాళ్ళు. ఎవరో ఆస్థలం కొన్నారట. అక్కడవుండే గుడిసెల వాళ్ళని ఆ చోటు వదలి వెళ్లిపోవాలని కోటిసిచ్చాట. ఆ తరువాత నీ వడిగే పళ్ళలు వాళ్ళని కాదన్నట్లు వూరుకున్నాను. నేను తల చెప్తో పట్టుకుని అక్కడ పడిపోయిన మొండిగోడ నామకుని కూలబడి పోయాను. అలా ఎంతసేపువున్నానో నాకు తెలియదు. ఎగిరిపోయే గబ్బిలం కాళ్ళతో సమాధిలో నుండి నన్ను లేపింది. గుడ్డి వెళ్ళేలలో ఒక ముసలాయన నన్ను సమీపించి, నా ముహూర్తానికి తొంగిచూశాడు.

“ఎవరు బాబూ?” అన్నాడాయన.

“నేనే!” లేచివెళ్లిపోబోయి, ఆగి, ఆశగా అడిగాను.

“ఇక్కడ ఒక చిన్న అమ్మాయి వుండేది. ఆ అమ్మాయి వాళ్ళూ ఏమయ్యారు తాతా?”

ఆయన చుట్ట తాపీగా వెలిగించి, అగ్గిపుల్ల వెలుతుల్లో నన్ను నిదానంగా చూసి అన్నాడు.

“వాళ్ళూ బాబూ, ఆ బ్రాహ్మణ పిల్లేనా? పాపం, వాళ్ళ అమ్మపోయింది. ఆ పిల్లలిద్దరూ ఎక్కడికి వెళ్లిపోయానో తెలీదు. శవాన్ని ముయ్యడానికి కూడా ఎవ్వరూ రాలేదు పాపం ! అని వెళ్లి పోయాడు.

కదలేలు బద్దలైపోతాయని భయంతోనే, గట్టిగా అడుముకుని కూర్చున్నాను. కాలవగట్టు మీద కూర్చున్న యిద్దరూ తాతతో, “పాపం, ఆయన ఆ పెద్ద పిల్లకోసం వచ్చినట్లున్నాడు” అన్నారు. వాళ్ళ నవ్వులు గాలిలో కరిగిపోయాయి. ఇంద్రియాలు పనిచెయ్యడం మానేశాయి.

మాగన్ను పడింది. నిక్కురేని ఆ పిల్లలు నా ఎదురుగా నిలబడి బట్ట విరబోసుకుని, “మాగతి ఏమిటి సార్?” అని కోదిస్తున్నారు. అబ్బ! చెవులు గింగురు మంటున్నాయి. నా ఆశక్తతకి ఉన్నాడంగా పరిహసిస్తు. నన్ను గట్టిగా పట్టుకొని తుడుపు తున్నారు వాళ్ళు ! చచ్చిపోతూన్న వాళ్ళ అమ్మ నన్ను ఈసడింపుతో వికృతంగా చూసే చూపులు కాపరాకాలలాగ నా గుండెలకు గుచ్చుకుంటున్నాయి ! అబ్బ.....!”

వారిమాటే

1. అతి 'ప్రసన్న కథా కలితార్థ యుక్తి' తోడనక్షర రమ్యత తురగలింప భారతంబున మూడు పర్వములు దెలుగు నేనె నన్నయ వాగను కాసమండు.
2. తెనుగుదనముట్టిపడగదిక్కన మనీషి శుభయ కవిమిత్ర బిరుద మహోజ్వలండు భారతంబున సుకవితా భవ్యనాకః ప్రాధికరియించి తాగవిబ్రహ్మయయ్యె.
3. నన్నయ రచనయకా బుధ సన్నుతముగ సంస్కృతాంధ్ర శబ్దప్రాధిక చెన్నగ రణ్య పర్వము నెన్నికమై పూర్తిచేసె నెఱ్ఱన యవలక
4. భారతమె యాదికావ్యం బారూఢిఁ దెలుగుకాస నది సర్వకవీం ద్రారాధ్యము ప్రామాణిక మార ! కవిత్రయముజన్మమది ధన్యంజా

نوٹ:- اس افسانہ کا مقصد مزاح ہے۔

وہ خاموش تھی۔ نہ آنکھوں میں آنسو تھے نہ زبان پر کوئی لفظ۔ چہرہ زرد تھا اور صرف اختر کے چہرے کو گھور رہی تھی۔ دو دن ہو گئے۔ رات دن بے لنگ سے لگی رہی۔ مگر اختر نے آنکھ نہ کھولی۔ جب کمرہ میں کوئی نہیں تھا۔ شانوائے آہستہ سے ہاتھ اختر کی پیشانی پر رکھا اور اس کے چہرہ پر جھک کر کہا۔ "اختر میں تمہاری ہوں۔ اختر نے آنکھ کھول دی۔ آنکھیں پھاڑ پھاڑ کر شاو کو دیکھنے لگا۔ کچھ آہستہ آہستہ کہہ رہا تھا جسکو شانوائے نہ سکتی تھی۔ صرف آخری جملہ سن سکی۔

دل مرا سوز نہاں سے بے محابا جل گیا
آتش خاموش کے ماتند گویا جل گیا۔

محروم متنا

از یو۔ محمد اقبال۔ فقہ بی۔ اے (آنرس) انگلش

شفق سے روشنی اُبل پڑی مگر اس آسمان پر جہاں ستارے ہی نہ تھے سورج بھی نہ رہا۔ اور جب چاند جو سبب کے آدھے ٹکڑے کی طرح تھا خدائی ہاتھ میں چلنے لگا تو ہمارے دوسارے ساحل پر ابھر آئے۔ میں نے دعا سے کہا۔ "کل زندگی بہت اچھی گزری۔ دن اور رات جب بھی بے لنگ ہوئے کی کوشش کرتے ہیں۔ زمیں اور آسمان اُداس ہو جاتے ہیں اور میرا چہرہ مضطرب ہو جاتا ہے۔ مگر جو شام میری زندگی میں دھندل ہوئی تھی اپنے دامن میں گیت اور حسین چہرے، محبت اور آگ لے آئی۔ اور میں نے اپنے کانپتے ہاتھوں سے اپنی ویران دنیا میں ایک خوبصورت محل بنایا ہے دیکھو گے اسے؟ دعا ہنسنے لگا۔ "اے یار! تم اس طرح بات کرتے ہو کہ تمہارے روبرو کوئی مینا کماری ہے اور تم کوئی دلیپ ہو اور ڈالاک بولنے کی کوشش کر رہے ہو۔ مگر تمہاری یہی خصوصیت مجھے بے حد پسند آتی ہے۔ تمہارے خیالات اور طرز گفتگو اتنے عجیب غریب ہیں کہ میں اپنے آپ کو آسمان کی نیگیلوں و سقوں میں تیرتے ہوئے پاتا ہوں۔ تمہاری صحبت کا اثر ہے نا۔ میں بھی تمہاری طرح بولنے لگا ہوں۔" سنو یار! کل ہماری انجمن کا سالانہ اختتامی جلسہ تھا۔ خوب رنگ رلیاں منائی گئیں۔ پرنسپل کے حکم کو بالائے طاق رکھ کر ہم نے فلی گالے سننے، دماغی ورزشیں ہوئیں۔ شکسپیر کے چند سین، ہم نے ایچ کیا۔ ہنسے، ہنسائے، کھیلے، کودے اور فائنل ایر کے طالب علموں کو خیر باد کہا۔ ان کی کامیابی اور خوش زندگی کے لئے دعائیں کیں اور پھر ہال سے نکل کر تاروں بھرے آسمان تلے اندھیری دنیا میں ہزاروں انسانوں کے

کے مجمع میں گھل مل گئے۔ ہماری زندگی میں وہ ایک شام آئی اور چلی گئی۔ مگر میری زندگی میں شام آئی اور گئی نہیں۔ "کیا مطلب؟"

"وہ شام کتنی حسین تھی۔ میں ایک کرسی پر بیٹھ گیا اور ایک ٹیبل کے اطراف دوسری کرسیاں بڑی ہوئی تھیں۔ میری کرسی بھی اسی ٹیبل کے پاس تھی۔ ان کرسیوں پر دو مرد بیٹھے اور پانچ جوان عورتیں۔ اس میں لکشی بھی تھی۔ سب ہماری انجمن کے ممبر تھے اور جب جلسہ شروع ہوا تو ہم لوگوں نے بھی گفتگو شروع کی۔ لکشی کا حسن نکھر نکھر رہا تھا اور لباس جو وہ زیب تن کئے ہوئے تھی اس کے شغوفات حسن کو دو بالا کر رہا تھا۔ وہ ہر ایک سے مسکرا مسکرا کر بات کر رہی تھی۔ اس نے مجھ پر بھی نظر التفات ڈالی۔ میں نے ہلٹ کی ایک تقریر پڑھ کر سنائی۔ جس سے حاضرین بے حد محفوظ ہوئے۔ اس نے مجھے مبارکبادی پیش کی۔ میری باجپیں کھل اٹھیں۔ میری نظم "چاندنی" پڑھی گئی۔ ہال تالیوں سے گونج اُٹھا۔ میرے خیالات سگریٹ کے دھوئیں میں بھٹکنے لگے۔ وہ میری طرف تختیں آ میزنگاہوں سے دیکھ رہی تھی۔ ہم جانتے ہو میں اسے کھنا چاہتا ہوں۔ کل وہ مجھ پر بے حد مہربان تھی اسکی طبیعت میں خوش آئین تبدیلی دیکھ کر میں پھولے نہ سار رہا تھا۔ اور پھر بھی ڈر لگ رہا تھا کہ کہیں میرے ہاتھوں اسی خطا سرزد نہ ہو جائے جسکی وجہ وہ میرا مذاق اُڑانے لگے یا مجھ پر خفا ہو جائے۔ خدا کا شکر کہ نہ میں کرسی سمیت لڑھک گیا، نہ میں نے کافی اپنی شیردازی پر اُنڈیل دی اور نہ میں محبوب اور گونگا بنا رہا۔ تبیں تعجب ہو گا کہ میں چپک رہا تھا، سارے ٹیبل پر چھایا ہوا تھا، میں نے لپٹے سنائے، مزیدار چمکے، سچ کہتا ہوں اگر پارلیان میں کبھی اس طرح چپک اٹھوں تو اسی لمحہ یونین منسٹر بن جاؤں۔"

"تم جو چاہو بن سکتے ہو۔ مگر کیا واقعہ گذرا ڈیر! وہ تو سناؤ۔"

"جب دماغی ورزشیں شروع ہوئیں تو میں بھی میدان میں آ کر آیا۔ ڈکٹیشن ہو رہا تھا۔ کون سا سٹر لے گا؟ امبرس لکھو۔ میرے ٹیبل کے اطراف بیٹھے ہوئے سب کہہ رہے تھے کہ اس لفظ میں صرف ایک 'ر' ہے اور میرا کہہ رہا تھا کہ 'دو' میں نے بازی کا جسیلج دیا۔ اگر لکشی اکیلی ہوتی تو میری شرط کچھ اور ہوتی تھی مگر دوسرے لوگ بھی تھے۔ اس لئے میں نے صرف دو آنے کی شرط لگائی۔ سب رضی ہو گئے۔ جب نتیجہ نکلا ناظرین میری جیت ہوئی۔ وہ لفظ 'ر' در در در در در تھا۔ سب شہماں ہوئے مگر کسی نے شرط کی رقم ادا نہ کی۔ چاکلیٹ بانٹے گئے۔ لکشی نے ایک چاکلیٹ اٹھائی اور مجھ پر دے مارا میں نے چاکلیٹ کے اوپر لپٹے ہوئے کاغذ کو مروڑ کر اس کے گلابی گالوں پر دے مارا۔ وہ تلسلا اٹھی اور اپنے نرم و نازک انگلیوں سے اپنا گال سہلانے لگی اور منہ بنانے لگی۔ میرے ساتھ سب ہنسنے لگے اور اس رات میں نے خواب میں دیکھا کہ میں اس پر چاکلیٹ بے سار رہا ہوں۔"

دعا اور میں مسکرانے لگے۔ پھر میں نے کہا۔ "اس لمحہ سے اب تک میں ایک پلان سوچ رہا ہوں۔ کامیاب

کب آجاتی تھی۔

ایک دن شانو نے شمیم کو اپنے کمرہ میں بلوایا۔ اور ناول دیتے ہوئے کہا کہ یہ تمہارے اختر بھیا کو دینا۔ شمیم دوڑی دوڑی اختر کے کمرہ میں گئی۔ وہ کتاب پڑھ رہا تھا۔ اس لئے خاموشی سے اس کے سامنے ناول رکھتے ہوئے کہا۔ "شانو آپا نے آپ کو دینے کے لئے کہا ہے؟" اختر کا چہرہ زرد سا ہو گیا۔ تھوڑی دیر کے بعد کہنے لگا۔ "یہ اُنھیں واپس کر دینا۔ اور کہنا کہ مجھے ان چیزوں کا شوق نہیں ہے۔ شمیم واپس گئی اور شانو سے کہا۔ "اختر بھیا نے کہا ہے مجھے ان چیزوں کا شوق نہیں ہے۔ وہ اُداس سی ہو گئی۔ بہت برا حال ہے تمہارے اختر بھیا۔"

پھر وہ اُداس اُداس رہنے لگی۔ زیادہ تر کچھ سوچا کرتی تھی۔ وہ نکلے پھلکے دھنوں والے گیت اب اس کے لبوں سے دُور رہتے تھے۔ ایک پڑمردگی۔ ایک سناٹا۔ ایک جمود اس کی زندگی پر چھا رہا تھا۔ ایک دن شانو کو بخار آ گیا۔ سارا گھر پریشان ہو کر بھاگا بھاگا پھرنے لگا۔ اور شانو خاموش آنکھ بند کئے ہوئے بستر پر پڑی تھی۔ شمیم ڈری، سہمی سر ہانے بیٹھی تھی۔ شانو نے آنکھ کھول کر بھی نہیں دیکھا۔ شام کو شمیم نے آواز دی "شانو آپا؟" شانو نے آنکھ کھولی اور آسمان کی طرف دیکھنے لگی شمیم کہنے لگی۔ "میں صبح سے آپ کے سر ہانے بیٹھی ہوں آپ نے دیکھنے کی زحمت ہی نہیں فرمائی۔"

"اختر بھیا کو دیکھ رہی تھی"

"اختر بھیا کو؟ وہ تو آپ کے کمرہ میں ہیں۔"

"تمہارے اختر بھیا۔ یہ دیکھو میری آنکھوں میں۔"

شمیم ہنس دی۔ اور شانو خاموش ہو گئی۔ اور آنکھ پھر بند کرتے ہوئے کہنے لگی۔ "نہ جانے اختر کس سنگلاخ زمین کی پیداوار ہیں۔ ان کے سینے میں شاید دل ہی نہیں ہے۔"

شانو کئی دن تک اسی طرح بیمار رہی۔ اختر نے جھوٹے منہ بھی کبھی آکر دریافت نہیں کیا۔ جب شانو اچھی ہو گئی تو اختر نے گھر میں چلنا پھرنا بھی بند کر دیا۔ اور اکثر کمرہ ہی میں بڑا رہتا تھا۔ اب پہلے سے زیادہ اُداس اور خاموش رہنے لگا۔ اور اس کی آنکھیں اب آنسوؤں سے بھری رہنے لگیں۔

ایک دن شمیم اختر کے کمرہ کی طرف چلی گئی اور جھانک کر دیکھا کہ اختر میز پر سر رکھے ہوئے آہستہ آہستہ برسوز دھن میں گنگنا رہا ہے۔

سہ اشتر جذبہ دل کا ش کچھ ایسا ہو جائے : منہ سے کچھ نہ کہوں عرض مست ہو جائے
اسکی بڑی بڑی آنکھیں آنسوؤں سے پُر تھیں۔ ڈبڈبانی ہوئی آنکھیں شمیم دیکھ کر سہمے ہوئے کہنے لگی۔
"بھیا آپ دور ہے ہیں" اختر کہنے لگا "نہیں تو۔" "تو پھر یہ آنکھوں میں آنسو کیسے۔"

اختر نے بہن کو گلے لگاتے ہوئے کہا "کسی کے جلتے ہوئے دل کا دھواں لگ رہا ہے میری آنکھوں میں۔"

شمیم کہنے لگی "شانو آپا کے دل کے جلنے کا۔"

خاموش رہو تمہیں ایسا نہیں کہنا چاہئے۔

"اختر آپ شانو آپا سے نفرت کیوں کرتے ہیں۔"

"نفرت نہیں تو۔ نہیں تو۔ مگر وہ مجھے رلاتی بہت ہیں۔ انہوں نے میری ہنسی چھین لی سکون لوٹ

لیا۔ تمہاری شانو آپا جو رہیں۔"

چھٹیاں ختم ہونے کو آئیں۔ امتحان کے نتائج معلوم ہو گئے۔ اختر بی۔ اے کے امتحان میں کامیاب ہو گیا۔ سارے گھر میں خوشیاں ہونے لگیں۔ شانو کے ہونٹوں پر ایک لہرائی ہوئی مسکراہٹ بکھر گئی۔ لیکن اختر روز سے زیادہ اُداس اور خاموش تھا۔ اس کی آنکھوں میں دیرانی تھی۔ خان بہادر نے فیصلہ کیا کہ اختر میاں اب علیگڑھ میں ایم۔ بی۔ بی۔ کریں گے۔ اختر کے جانے کی تیاریاں شروع ہو گئیں۔ خان بہادر نے اختر کے لئے سوٹ سلوائے۔ آتی نے دعائیں دیں اور شانو۔ وہ خوش تھی مسکرا رہی تھی۔ نہ جانے کیوں۔ اسباب سب بندھا ہوا تھا۔ اختر اسباب کے ساتھ اسٹیشن گیا۔ اور دوسری کار میں رشتہ دار آگئے۔ مگر شانو در دسر کے ہانے گھر پر ہی رہی۔ سب لوگ آگئے تھے مگر شانو کا کہیں پتہ نہ تھا۔ اختر نے شمیم سے آہستہ پوچھا کیا تمہاری شانو آپا نہیں آئیں؟

"شانو آپا کے سر میں درد ہے۔"

اختر اُداس گیا اسکی آنکھیں بر آئیں۔ انگوٹھی اتار کر شمیم کو دیتے ہوئے کہا۔ "یہ اُنھیں دیدنا اور میرا سلام کہنا گاڑی چل رہی تھی اور اختر کی آنکھوں میں دو موٹے موٹے آنسو ڈبڈب رہے تھے۔"

شانو انگوٹھی کو بار بار چوم رہی تھی۔ پھر نکلے پھلکے گیت لوٹ آئے۔ پھر وہی بہار کی اُمید۔ وہ خوش تھی۔ وہ مسکرا رہی تھی۔ ایک دن جب وہ چچی کے کمرہ میں سے گزر رہی تھی تو آہستہ سے سنا کہ خان بہادر صاحب کہہ رہے تھے۔ "شانو سے زیادہ اچھی لڑکی میری نظر میں نہیں ہے۔" چچی کہہ رہی تھیں "اختر اور شانو کی جوڑی نظر نہ گئے بڑی اچھی رہے گی۔"

شانو کے دل میں مسرت کی ایک لہر دوڑ گئی۔ آنکھوں میں مستی چھا گئی۔ اور پھر وہ وہاں سے نکل کر اپنے کمرے میں چلی گئی اور مہری میں ایسے دھنس گئی جیسے یہ خود کو چھپانا چاہتی ہو۔

تین ماہ کے بعد ایک دن خان بہادر صاحب کے نام علیگڑھ سے تار آیا کہ اختر کی حالت نازک ہے۔ تار کیا آیا گویا قیامت آئی خان بہادر صاحب فوراً علیگڑھ روانہ ہو گئے۔ وہ برے دن اختر کو ہاتھوں پر لے کر اور ہنگ پر لٹا دیا۔ بال تکیے پر بکھرے پڑے تھے آنکھیں بند تھیں اور چہرہ سفید تھا۔ شانو کی آنکھیں ویران ہو گئیں۔

ہمک گل کی چمک تاروں کی اور آواز بلبل کی ہیں سب شرمندہ احساں عجب تھی تازگی تیری
اندھیری رات میں بھی تیری صوفیاں نہیں ہوتی مبرا ہے دم سے اور فنا سے زندگی تیری
ترے نعروں سے ایک عالم میں کیفیت جنوں کی ہے رگ و پلے میں سرایت کر گئی وارفتگی تیری
زبان موسیٰ کی اور تعریف تیری لے معاذ اللہ
کہاں میرا بیاں اقبال اور پھر زندگی تیری

یو۔ محمد اقبال

فنتھ بی۔ لے (آئرس) انگلش

آرزو (نظم ناما، نشر)

کیا رات بھیا نک ہوتی ہے؟
کیا صبح میں کارواں ٹھک جاتا ہے؟
مجھے معلوم ہے
میں کائنات سے وسیع تر ہوں
میری نگاہوں کو صرف
میری نگاہیں دیکھتی ہیں۔
کاش یہ صبح
جو تاریکی سے بھوٹی ہے
میری بینائی بن جائے۔

شالو (افسانہ)

ادیسید اکبر IV بی۔ لے

[یہ میرے بکھرے ہوئے خیالات ہیں۔ کاش یہ حقیقت ہوتی۔ میں نے اس افسانہ میں
سرو کی خاموش محبت کو ظاہر کرنے کی کوشش کی ہے۔ ایک سرو جو محبت کی آگ میں
خاموش جلتا رہتا ہے۔ آہ کی رسائی زبان تک نہیں ہوتی اور اس بھڑکتی ہوئی آگ میں

ہمیشہ کے لئے اپنے آپ کو چپ چاپ جلا دیتا ہے]

گر میوں کے دن تھے۔ ہوا کے جھونکے رہ رہ کر چل رہے تھے۔ خان بہادر آرم کرسی پر بیٹھے صبح
کا اخبار دیکھ رہے تھے کہ باہر دروازہ پر کاہر کی۔ خان بہادر کی نظریں اخبار پر سے اٹھیں۔ اس وقت

ان کے بھائی ڈپٹی صاحب کی لڑکی شالو ہاتھ میں بیگ لئے داخل ہوتی نظر آئی۔ سارے گھر میں خوشی کی ایک لہر
دوڑ گئی۔ چچا نے شفقت اور پیار سے اُسے گلے لگایا۔ چچی نے اُسے ہاتھوں ہاتھ لیا۔ چھوٹی سلمہ دوڑ کر
بہن سے چمٹ گئی۔

شالو پورے دس سال کے بعد کالج کی چھٹیاں گزارنے چچا کے گھر آئی تھی۔ خان بہادر کے گھر وہ جو آئی
گویا بہار آگئی۔ وہ ہلکے پھلکے گیتوں کی رانی تھی۔ زیادہ تر صبح کے وقت سفید لباس پہنتی جیسے برف کی ریل ہو۔
جیسے دودھ کا گلاس! شام میں وہ سنہرے رنگ کا لباس پہنتی تھی۔ جیسے سولنے کی ڈلی ہو۔ جیسے شام
کی کرنوں سے گوندھا ہوا ایک ہار۔

صبح سویرے خان بہادر آنگن میں آئے جہاں شالو۔ اُس کی چچی اور شیمہ بیٹھے ہوئے تھے۔ اور تاد
دیتے ہوئے کہا کہ اخترمیاں کل دوپہر میرٹھ سے آرہے ہیں۔ اختر خان بہادر کا لڑکا تھا۔ کالج کی چھٹیاں
گزارنے گھر آ رہا تھا۔ شالو نے اختر کو قریب دس سال ہوئے دیکھا تھا۔ بچپن میں وہ دونوں شرارت کیا
کرتے تھے۔ اور کل اختر آ رہا تھا۔ شالو کے دل میں ایک عجیب سی لہر دوڑ گئی۔ نہ جانے کیوں خاموش اٹھ کر
اپنے کمرہ میں چلی گئی۔ اور سہری میں ایسے پھنس گئی جیسے یہ اپنے آپ کو چھپانا چاہتی ہو۔

اخترمیاں آئے اپنی آخری کو سلام کیا۔ چھوٹی بہن کو گلے لگایا۔ جو اپنی نظر شالو پر پڑی ٹھنک
کر رہ گئے۔ اختر اور شالو نے ایک دوسرے کو دیکھا۔ سٹ پٹا سے گئے۔ ماں نے دیکھا کہ اخترمیاں نے
شالو کو پہچانا نہیں۔ اس لئے فوراً کہا کہ "میاں اختر یہ شالو ہے پہچانا نہیں" شالو نے "تسلیم" کہا اور
اختر نے بوکھلاہٹ میں پیشانی تک ہاتھ اٹھایا۔ جیب سے رومال نکال پیشانی سے پسینہ پونچتے ہوئے
اپنے کمرے میں چلے گئے۔

دو دن ہو گئے چار دن ہو گئے مگر شالو نے دیکھا کہ اخترمیاں کچھ عجب قسم کے انسان ہیں۔
صبح سے شام تک اپنی کتابوں میں اُلجھے رہتے ہیں۔ یا دور آسمانوں میں دیکھنے لگتے ہیں۔ کبھی کھانے کی
میز یا دالان میں ملاقات ہو جاتی تو نظریں نیچی کئے ہوئے چلے جاتے۔ شالو ایک اُلجھن سی محسوس کرتی
"کیسے ہیں یہ اخترمیاں نہ کبھی ہنستے نہ کبھی کسی سے بات چیت کرتے ہیں اور بس خاموش سے رہتے ہیں"
اور پھر وہ یاد کرتی کہ کس طرح کالج کے لڑکے اسے چھیڑا کرتے اور فقرے کہتے۔ "کالی کالی مہوش آنکھیں
جیسے شراب سے بھرے ہوئے دو جام۔ لچکتی ہوئی کمر۔ مگر شالو تیری جال نہیں ہے قیامت ہے۔"
ان کالج کے لڑکوں سے اسے نفرت تھی۔ اکثر کہتی۔ "تہذیب ان کو چھو کر بھی نہیں گئی ہے۔ بڑے بدتمیز ہیں
اختر بھی کالج میں پڑھ رہا تھا۔ مگر خاموش کھویا کھویا۔ ویران آنکھیں۔ اور پھر سوچتے سوچتے یہ خود کھو جاتی
اختر اس کے دماغ کے ہر گوشے پر چھا جاتا اس کے ہونٹوں پر مسکراہٹ بکھر جاتی اور نہ جانے اس کو نیند

غزل

مستلم فوریت بی۔ ایس۔ (ہری پور لکھنؤ کالج مدرسہ)

ہم آنکھ بلائے جاتے ہیں وہ آنکھ چرائے جاتے ہیں
ہر رات نئی دہن بن کر اہل کو جلائے جاتے ہیں
شیطان جو مقابل آجائے اسکو بھی ہرائے جاتے ہیں
بے خوف و خطر محفل میں وہ نظروں پلائے جاتے ہیں
وہ روٹھے جاتے ہیں ہر دم ہم ہیں کہ منائے جاتے ہیں

یہ شعر و سخن کے دلدادہ آئے ہیں ہزاروں محفل میں
بے ساختہ ہم اے فضل انھیں اشعار منائے جاتے ہیں

محبوب علی

فوریت بی۔ ایس۔ سی (دینر کس)

غم کے مارے ہیں یہاں سب شادماں کوئی نہیں
لیکن اے دل! آج میرے کارواں کوئی نہیں
ہائے قیمت! اس چمن میں باغیاں کوئی نہیں
قیس یاد آجائے ایسی دستاں کوئی نہیں
غم سے جو آزادانہاں ہو یہاں کوئی نہیں

موسیٰ رضا

فوریت آنرز (انگلش)

جلالت اور عظمت سے بھری ہے بندگی تیری
تری ہستی سمجھنے کو ہے لازم تشنگی تیری
انما الحق کا تو مظهر تھا مگر کیا سادگی تیری
فرشتوں کو رُلادیتی تھی بس افسردگی تیری
مگر پُر لطف و عالمگیر ہے سنجیدگی تیری
تلاش رازداں میں ختم تھی گل زندگی تیری

ہر گام پر وہ دل میں لاکھوں طوفاں اٹھائے جاتے ہیں
وہ شوخ ادا وہ شوخ نظر وہ شوخ جوانی کیا کہنے
یہ حضرتِ انساں دُنیا میں کیا کچھ نہیں کرتے ہیں ناصح
یہ رسم و حیا کی پابندی بیکار ہے ہم زندوں کیلئے
اس جذبہ شوق کے ہاتھوں ہم دل ہو گیا اپنا وقفِ ستم

غزل

اس جہاں میں کامیاب و کامراں کوئی نہیں
رہزفوں کی کیا کمی ہے زندگی کی راہ میں
حسن کے دربار میں افراطِ مغل چینیوں کی ہے
رہ گئی اس دہر میں یارب محبت ہو کے نام
زندگی کی کشمکش سے ہو گئے بیزار کیوں؟

اقبال

افق پر نور افشاں آج بھی ہے زندگی تیری
تو شاعر تھا تو عارف تھا تو صوفی تھا مصوّر تھا
خدا تیرا، خودی تیری، زماں تیرا، زمیں تیری
سراپا سوز تھا تو، تیری ہستی ساز آگیاں تھی
زمانہ میں بہت مشہور شاعر ہیں ظرافت کے
تڑپ جاتا تھا ہر ایک چوٹ پر حساس دل تیرا

From Our Secretaries

Reports of Association Activities for 1956—1957.

THE COLLEGE UNION.

- 26 -7-56 Freshers' debate on "Peaceful coexistence between teachers and students is impossible". Motion carried.
26 -7-56 Reception to visiting team of American Students.
3 -8-56 Debate on 'Communal marriages should be forbidden by law'
Motion rejected.
8 -8-56 Selection Debate. Messrs. V. Ramamurthi (V. Hons. English), K. S. Subramanian (IV Hons. Physics) selected with Moosa Raza & G. V. S. Ross as alternates.
25 -8-56 Annual reception to New graduates of the college.
30 -8-56 Address on the 'Student Politician' by F. C. Copleston of the National Students Union of U. K.
3 -9-56 'Quiz' Programme conducted by Mr. Ranganathan of Eng. Dept. Quiz team for A. I. R. Quiz won first rank among Madras Colleges.
25-10-56 Shadow Play "This Land of Ours" in aid of Madras College Students Council.
29-10-56 Students Representatives of the Union attended Conference of Students, National Union of India at Delhi.
3-11-56 Mock Session of U. N. General Assembly on "The Suez Canal issue"
15-11-56 Debate on Indian Foreign Policy—approved
14-12-56 Debate on "India should quit the Commonwealth": Rejected.
4-1 -57 Debate on "Medium of Instruction should be an Indian language"—Rejected.
11-1 -57 Debate on "Illiteracy handicaps working of democracy in India".
17-1 -57 Election of new office bearers of the Union:—

Mr. K. S. Subramanian	—	President
" S. Anantanarayanan	—	Vice-President
Miss. S. Kaveri	—	Secretary
Mr. S. Jagdiswaran	—	Secretary

LALITHA FRANCIS
S. RAJAMARTHANDAM
Secretaries.

THE SANSKRIT ASSOCIATION

- 30-8 -56 Inaugural Address by Prof. P. A. Subramaniya Iyer on "The Message of the Gita."
12-12-56 Lecture on "The Conception of Brahman according to the three schools of Vedanta" by Swami Vidyamanya thirtha of Bhandarekere Mutt, Udipi.
13-12-56 Elocution Competition: Winner: Ist Prize: P. S. Ramamurthi, IInd Prize P. K. Radhakrishnan (Prizes donated by Sri Agarwala).
25-1 -57 Lecture on 'Vedanta' by Swami Ranganathananda
7 -2 -57 Paper read on "Two Poets: Potaraja & Narayana Bhatt" by V. Anjaneya Sarma.
14-2 -57 Lecture on 'Valmiki & his successors' by R. Swaminathan.
25-2 -57 Valedictory Address by Sri K. Balasubramania Iyer, M. L. C.

V. ANJANEYA SARMA
T. K. KAMALA
Secretaries.

THE ENGLISH HONOURS ASSOCIATION.

- 24- 7-56 Professor MacNicol, Madras Christian College, spoke on "The folk songs of Scottish Students."
- 7- 8-56 Debate on "Adam, and not Satan, is the hero of Paradise Lost."
- 22- 8-56 Members went on an excursion to Poondi.
- 28- 8-56 Symposium on "The different aspects of Shakespeare's Art." Mr. Subramania Bhat III Hons. Mr. C. K. Narayanan I P.G., Mr. P. S. Ramamurti, IV Hons. and K.R. Venugopal IV Hons. read short papers and Mr. V. Ramamurthy V. Hons. summed up.
- 9-10-66 Discussion on "Poets are born and not made."
- 16-10-56 Dr. A.H. Nethercot spoke on "Bernard Shaw, the dramatist."
- 30-10-56 Discussion on "Women do not make good poets."
- 13-11-56 Rev. Fr. Pinto, S. J., Loyola College, spoke on "Goldsmith and English Humour."
- 11-12-56 Mr. P. S. Ramamurti, IV. Hons., read a paper on "Humour through the Ages."
- 19- 2-57 Mr. V. Ramamurti, V. [Hons.,] spoke on "Criticism."
- 22- 2-57 Members of this Association were the guests of the English Honours Association, Madras Christian College, at the Annual Inter-Associational Social.
- 28- 2-57 The Break-up social of the Association was held.

MOOZA RAZA,
RADHA K. S. NAYAR,
Secretaries.

THE TAMIL HONOURS ASSOCIATION.

The year's work began with the election of the Secretaries for the year 1956-57 on 20-7-56.

An excursion to Mamallapuram was arranged and all the members of the staff and students had their vision of our country widened. The seminars were useful.

SEMINAR

Date	Leader of discussion	Subject
23-8 -56	Miss K. Chingaram V.Hons.	Bharathanin Pumbunalan
7-9 -56	Mrs. Maheswari V.Hons.	Kovalan Pumbunalan
18-10-56	Mr. K. Punniyamurthy ,,	Sangakala Arasial
26-10-56	Mr. V. Chokkappa ,,	Later Cholas
9-11-56	Miss E. Susila IV. Hons.	Origin of Words
23-11-56	Mr. D. Guruswamy ,,	Kannagi
28-11-56	Mr. T. Balasubramanian ,,	Tamil Drama
4-1 -57	Miss A. Parameswari ,,	Natrinaiyil Thozhi
18-1 -57	Miss N. Rajalakshmi ,,	Perumpanatruppadayil Uvamai
8-2 -57	Mr. K. N. Chitsabeson I.P.G.	Kolaikkalak Kathai
22-2 -57	Mr. M. Sivaraajarathnam	Mathavi IV. Hons.
16-11-56	Mr. Jesiah I. G. P.	Asia Jothi

LECTURES

Date	Lecture	Subject
27-7 -56	M. P. Periasamy Thooran	Inaugural
31-8 -56	Dr. Thaninayagam	Education in the Sangam Age
4-9 -56	Benedict	Art & drawing
14-12-56	B. S. Ramaiah	Short Stories
3-8 -56	Debate (students)	The pen is mightier than sword

T. BALASUBRAMANIAN,
A. PARAMESWARI,
(Secretaries).

THE URDU ASSOCIATION.

- 9 -8-56 Inaugural Address by Mr. S. S. Lal, Director of Meteorology
- 5-10-56 Inter-Collegiate Essay Competition.
First Prize: Mr. A. Md. Salahudeen (Veterinary)
Second Prize: Mr. Shah Jehan (New College)
Third Prize: Mr. Moosa Raza (Presidency)
Best Essay among lady competitors: Miss. Basheerunnissa (Govt. Arts.)
Best Essay in Devanagiri Script: Miss. S. Nirmala Devi (S.I.E.T.).
- A debating team under the guidance of Prof. Hyder Ali Khan visited the Islamiah College, Vaniyambadi and Jamal Muhammed College, Tiruchi and took part in debates and poetic symposia.
- 13-12-56 Dr. Nizamuddin Saheb and Dr. Sarwarai Saheb, both of Osmania University, spoke on "Development of Urdu Literature after 1857" and "Progressive Literature in Urdu" respectively.
- Mr. Shaik Fazlullah of IV B. A. took part in the All India Mushaira and Mr. Syed Akbar and Mr. S. C. Md. Hussain took part in the University oratorical contests.

- 7 -1-57 Symposium in which poets from all over India took part.
- 5 -3-57 Valedictory Address by Mr. Ramesh Paul, of the All India Radio.

S. M. PASHA
Secretary.

HISTORY AND POLITICS ASSN.

- 10- 8-56 Dr. Baliga, Curator of the Madras Record Office, Inaugural Address. An educational tour to Western and Northern India.
- 10- 1-57 Dr. Stracey E. Stravey, California University; "The Powers and Responsibilities of the President of U.S.A."

C. NARAYANAN,
Secretary.

PSYCHOLOGY ASSN.

- 7- 9-56 Inaugural address by Mr. H. T. Schuelke, Cultural Relations Officer, U.S.I.S., Madras. On "Modern Trends in the Development of Psychology in various fields."
- 16-11-56 Mr. G.F.S. Baghyam, IV B.A.; a paper on "Prejudice—from the Psychological point of view."
- 15-12-56 Cricket-match with Geology Association.
- 27- 2-57 Cricket-match between Seniors and Juniors.
- 1- 3-57 Dr. T. E. Shanmugham, Reader in Psychology, University of Madras, Valedictory address.

C. KRISHNAMURTY,
Secretary.

ZOOLOGICAL SOCIETY.

- 28- 8-56 Dr. A. Aiyappan, Supt., Madras Museum; Inaugural address.
- 9-10-56 "Wild-life week" day. Mr. Badhshah, P. A. to the Chief conservator of Forests on "Wild-life Conservation in India."
- 15-10-56 Senior Hons. and P. G. students on a tour to Krusadai Isles.
- 20-1-56 IV B.Sc. students on tour to Krusadai Isles.
- 9-11-56 Dr. Gunthur Becker, an F A O Wood Preservation Expert on "Wood—destroying Organisms."
- 12- 1-57 The Senior Hons., and P. G. students went on a tour to Vedanthangal.

A. V. NAGARJUNA SARMA,
MISS DIANA MASCARENHAS,
Secretaries.

THE MATHEMATICS ASSOCIATION

- 1- 8 -56 Inaugural Address by Dr. Chandrasekhar, Director, Indian Institute for population studies on "The need for population statistics".
- 5-9 -56 Mr. S. Balasubrahmanyam (IV Hons. Maths.) on "Astronomical Photography".
- 10-10-56 Mr. S. Kuppuswamy (IV Hons. Statistics) on "Set topology".
- 24-10-56 Mr. B. Raghunath (IV Hons. Statistics) on "Mathematical Philosophy".
- 13-12-56 Dr. S. Meenakshisundaram, Professor of Mathematical Physics, Andhra University, on "An apology for Mathematicians".
- 15- 2-57 Prof. K. B. Madhava, formerly of Mysore University delivered the valedictory Address.
- 16- 2-57 Celebration of Association Day.

R. KUPPUSWAMY,
K. RAMASWAMY,
(Secretaries.)

TAMIL PERAVAI

- Inaugural Address by Sri. T. CHENGALVORAYAN.
- 24-10-56 "Bharathi Day" Celebration: In the Oratorical Contest Sri. A. Purushothaman (IV Hons. Tamil), Sri. Nadasabapathy (I P. G. Econ.) and K. Subrahmanyam (IV Hons. Econ) secured the first three places. Discussion on "Religion and Politics".

- 31-10-56 Oratorical contest for the "Pandit C. R. Namasivaya Mudaliar Rolling Cup". Queen Mary's College won the cup and individual cups were won by Sri Pal (Loyola), Sri Yousuf (New College) and Kumari Sulochana (Q. M. C.).
- 10- 8-56 Farewell party to Sri G. Rajavelu, M. A.
- 6- 2-57 "Iyal Day" "Muthamizh Vizha": Prof. T. P. Meenakshisundaram inaugurated. Sri K. V. Jagannathan of "Kalaimagal" spoke on "Iyal Tamil". Srimati Soundarakailasam distributed the prizes.
- 7- 2-57 "Isai Day": Music concert by Tulasidas & Party and dance recital by Sri Thangappan and Srimati Thangappan.
- 8- 2-57 "Natakam Day". Sri. A. S. A. Samy spoke on "Natakam in Tamil". Mr. Ranganathan performed mono-acting and Mr. Lenin and party enacted "Dhagam".
- 22- 2-57 Farewell Party to the seniors and Sri G. Perumal. Sri Purshothaman, Sri. T. Venugopal and Kumari A. Parameswari won prizes in various oratorical contests.

A. MOHAMED SAYEED.

S. SOMASUNDARA PANDYAN.
Secretaries.

ISLAMIC HISTORY & CULTURAL ASSOCIATION.

- Inaugural Address by Dr. Mrs. Iravathi, Principal, Q. M. C.
- Farewell Party to Mr. Anwar-ul-Hoq, who left for Turkey as a Government of India scholar.
- Prophet's Birthday Celebrations. Mr. P. V. Rajamannar, Chief Justice was the Chief guest. Inter-Collegiate Essay Competition Prize-winners. I M. M. Farooqi, II Shajehan, III. Miss. Malika Begum.
- 2nd March Break-up Social. Valedictory 11th March.

MOHFOOZ-AL-HAQ,
Secretary.

ANDHRA BHASHABHIVARDHINI.

- 4 -9-56 Inaugural address by Sri Tennacti Viswanatham.
- 24 -9-56 Sri T. Kodandaramaiah, Theagaraya College on; "Kridabhiramam".
- 23-10-56 Sri Korada Mahadeva Sastri on "The Inscriptional Telugu".
- 4 -2-57 Sri M. Sangamesan, Government Arts College, Madras, on "The Humour in Telugu Literature".
- 22- 2-57 Sri K. Ramakoteswara Editor of "Triveni" the Valedictory address. Seminar classes were conducted during the year and papers read.

R. RAJAGOPAL,
Secretary.

THE PHYSICS ASSOCIATION

- 3-9 -56 Inaugural address by Dr. M. A. Thangaraj, on "Atomic Reactors."
 12-11-56 Mr. V. P. Narayanan Nambiar of Pachaippa's College on "The Russell Effect of Indian Woods."
 7-1 -57 Talk on "The Teaching of Physics at Sydney" by Prof. Harry Messel of Sydney University.
 16-11-56 Dr. C. V. Raman on "The Physics of Low Temperatures."
 29-1 -57 Talk on "Physics of Metals" by Dr. C. V. Raman.
 11-1 -57 Mr. Gopala Menon Srikantan of Trivandrum on "Some Aspects of Diffraction Phenomena."
 Our Association took part in the University Exhibition.
 20-2 -57 The Valedictory Address by Dr. Alladi Ramakrishnan. Rs. 3000/- collected for the Dr. Parameswaran Memorial Fund" was handed over to the Principal.
 The V Hons. Students went on a tour of Ennore.
 Mr. P. Vijendran, P. G. II, presented a manuscript magazine to the Association Library.
 16- 9-56 P. Vijendran read a paper on "Physics of the Weather."
 21- 1-57 Mr. K. Santhanam IV Hons, read a paper on on "Interferometers and their uses."

M. MALLIKARJUNAN,
 P. S. PALANIVELU,
Secretaries.

BOTANY ASSOCIATION

- 16- 8-56 H. Enoch, M.A., F.z.S., Professor of Zoology, Presidency College, Inaugural address on "His Experiences Abroad."
 7-10-56 A farewell party to Sri W. Venkatasubramaniam, M.A., L.T., Add. Prof. of Botany who was transferred to Palghat.
 30-10-56 Talk on "March of Botanical science" by Sri G. Venkataraman of Vivekananda College. The students presented the text-book, "Introduction to plant Anatomy" to the Association Library.
 22- 2-57 Valedictory Address on "Sensation in plants" by Rev. Fr. Pallidhanam, S. J. of Loyola College.

ABDUL WAHAB,
Secretary.

THE GEOLOGY ASSOCIATION.

- 14- 9-56 Mr. R. N. P. Arogyasamy, Superintendent, G. S. I., Southern Circle, inaugural address on "Modern Trends in Geology."
 19- 9-56 Tour of Salem by the IV B. Sc., visited Mettur, Magnesite mines and Yercaud Bauxite area.
 The V and IV Honours-students toured Nagpur.
 17-11-56 Cricket match against the Geological Survey of India, Madras Circle.
 11-12-56 Lecture on "Ground water study" by Mr. V. Subrahmanyam, Senior Geologist, Neiveli.
 13-12-56 Talk on "Geophysical Investigations and their significances" by Dr. A. Parthasarathi,

- 15-12-56 Cricket match against the Psychology Association.
 2- 1-57 The students of IV B. Sc., went on a tour to Cuddappah.
 31 -1-57 Talk on "Iron ore prospecting" by Dr. Buddington, American geologist.
 1- 2-57 The juniors' tour of Ariyalur and Tiruchi.
 22- 2-57 Valedictory address by Dr. Jagapati Nayudu, Head of the Dept. of Geology, Madras University on "Problem of Potassic rocks."

B. NATARAJAN,
Secretary.

HINDI ASSOCIATION.

- 14- 8-56 Sri, Lalchand Dada, Vice-President, All-India Chemists' and Druggists' Association, the inaugural address.
 18- 9-56 Farewell Party to Sri G. Venkataramana, M.A., Vice-President of the Association, transferred to Anantapur.
 Sri Narasimha Das Damani won the Madras University Inter-Collegiate debate in Hindi and stood first in "All-India Radio" oratorical competition.
 14- 2-57 Sri M. Sangamesh, M.A., Lecturer in Hindi, Arts, College Madras, on "Womens' Education."
 22- 2-57 Sri A. Ramesh Choudari, Editor "Dakshina Bharat": the Valedictory address.

N. C. HANUMANTHA REDDY
Secretary.

THE CHEMICAL SOCIETY

- 14- 9-56 Inaugural address by Dr. B. B. Dey.
 16-10-56 Mr. P. S. Santhanam of IV Hons. : paper on "Transmutation of Elements and Solar energy" on Mr. C. Gopinath of IV Hons. paper on "Physics and Chemistry of Stars".
 23-10-56 Quiz Programme conducted by T. G. Rajagopalan and P. Kumaraswamy of IV B. Sc.
 30-10-56 The "Spark" edited by Mr. Kumaraswamy and Mr. Sampath Kumar of IV B. Sc. introduced to the Members.
 9-11-56 Mr. V. Sudarsanam of IV Hons. paper on "Clathrate Compounds". Mr. Sampath Kumaraswamy IV B. Sc.; paper on A, B, D, of Nuclear Physics". Mr. Sivasubramaniam of P. G. I. paper on "Infra-red and Raman Spectra and their applications to Chemistry".
 17- 1-57 Valedictory address by Prof. Lakshmanan of New College. "The Chemical discoveries". Break up social of the society was on 6th March 1957.

S. GOPAL,
 D. BALASUBRAMANIAM,
Secretaries.

THE SPARK

This represents a remarkable effort on the part of Sri. S. Kumaraswami & M. Sampath Kumar. The articles cover a wide variety of topics of interest to the Chemist and to the general reader. It is not, however, because of the articles that the Spark is being noticed here. The Spark has been written out completely by hand, in print script, with a perfection of skill and devotion to detail that fill one with admiration. The result is as if the magazine is a printed, instead of a handwritten product. It reflects very great credit on Messrs. Kumaraswami & Sampath Kumar of the Chemistry Dept. (S. R.)

ECONOMICS ASSN.

- 25- 7-56 Inaugural Address by Sri. S. K. Chettur on "Nine Years of Freedom".
 6-11-56 Economics Students Convention of City Colleges. Dr. Bright Singer on Deficit Financing.
 22-11-56 Mr. S. M. Fossil on "Planning and Freedom". Prof. Solodovski visited our College. Educational tour to Ceylon in December. Valedictory Address in Feb.

V. K. SHANMUGAM,
Secretary.

GEOGRAPHY ASSN.

- Inaugural Address by Dr. Prakash Rao, Reader in Geography, Madras University, on "Recent trends in Geographical thought". Excursions to Poondi and Meenambakkam.
 15-10-56 Lt. Col. C. R. Krishnaswamy on "Himalayan Expeditions".
 17-12-56 Study tour of South India.
 20- 1-56 Excursion to Thirukkalugunram and Mahabalipuram.
 18- 2-57 C. Ramaswamy, Director, Regional Meteorological Centre, Madras, on "Weather Forecasting".
 21- 2-57 Valedictory Address by Dr. Chandrasekhar, Director, Indian Inst. for Population Studies on "Recent trends in Indian Demography".
 2- 3-57 Annual Social.

M. A. JAYAVELU,
Secretary.

DRAMATIC CLUB :—

- Mr. Raj Kapoor, the film-star, inaugurated the activities.
 A play 'Kariakkiruku' staged at Annamalai Manram for the Kasturba Grahm fund.
 We participated in the Inter-collegiate One-act Drama competition at Sri Theagaraya College.
 Anton Chekov's "The Bear" was staged at the University Examination Hall on 1-2-57 in connection with the University Centenary Celebrations.
 "Dagam" by Mr. P. N. Appuswami, enacted at the Engineering College on 15-2-57.
 Sri Theagaraya College won Mrs. Anjali Devi's Cup for the best team and Mr. Solomon of the same College won Mr. Nageswara Rao's cup for the best actor in the Inter-collegiate Dramatic competition conducted by our College, Consolation Prize by Mr. Nilakantan of Vivekananda College.
 The Break-up Social of the Club came off on 4th March 1957.

S. VENUGOPAL,
 R. LENIN.
Joint Secretaries.

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE

The Presidency College Social Service League continued its normal activities this year. The different squads with student Group-leaders continued the distribution of milk to the children of Locknagar. The milk was supplied by (1) The Guild of Service, (2) The Archbishop of Madras. and (3) The Indian Red Cross, New Delhi.

The Dispensary

On an average fifteen patients were treated each day.

Weaving Section

This year fifteen women regularly attended work.

The Night School

The night school was conducted regularly. The Central Social Welfare Board granted us Rs. 1000/- for equipping a new children's play-ground.

Gandhi Jayanti Day, Deepavali Day and Children's Day were celebrated. On the Republic Day Sri. M. K. Shanmugam of Sri. Theagaraya College presided.

The League granted small loans to the inhabitants of Locknagar.

The Secretary attended the Jaipur Session of the Indian Conference of Social Work.

A. G. RAMANATHAN,
 PADMA IYER.
Secretaries.

THE OLD STUDENTS' ASSOCIATION.

The Annual Meeting of the Old Students' Association was held at the College on 31st March 1956, with Sir K. P. Lakshmana Rao in the chair. The following Office-bearers were elected for the year 1956.

<i>President :</i>	... Dr. C. P. Ramaswamy Ayyar.
<i>Vice-Presidents :</i>	... Sri K. P. Lakshmana Rao, ... Sri C. Subramaniam, State Minister for Finance and Education.
	... Mr. Justice P. Govinda Menon.
<i>Hony. Secretaries :</i>	... Sri K. Ramachandran. ... Sri P. R. Subramaniam.
<i>Executive Committee :</i>	... Srimathi G. Parthasarathy. Kumari D. Devakunjari. Sri V. T. Rangaswamy Ayyangar. Sri K. M. Nanjappa. Sri K. G. Rajan. Sri B. Parandhaman. Sri A. K. Balasubramaniam. Sri R. Dayakisan. Sri Nazir Ahmed.

It is a matter of great pleasure to record here that the income from the membership fee rose to Rs. 925/- this year, the highest figure during the last decade. During the year, 8 patron members, 14 Life Members, 1 Honorary Life Member and 74 ordinary members joined the Association. We are proud to mention that General K.M. Cariappa, the first Indian Commander-in-Chief of the Army and Sri M. Bhakthavatsalam, Minister for Agriculture, Government of Madras, have become patron members of the Association.

The most gratifying and noteworthy feature of the activities of the Association this year has been the "Annual Reunion Subscription Dinner" which was held on 17-2-57 on the lawns of the College. The dinner was attended by several distinguished old students, including Dr. C. P. Ramaswamy Ayyar, the President of the Association.

K. RAMACHANDRAN,
 P. R. SUBRAMANIAM.
Hony. Secretaries.

*
ANNUAL REPORT OF PRESIDENCY COLLEGE CONTINGENT OF N.C.C.
(SENIOR DIVISION) (BOYS WING)
1956-57.

INFANTRY.

Name of Unit.	Head Quarters Coy.
Strength :	
Officers :	2
Cadets :	49

ACTIVITIES.

The year under review has been eventful. In addition to normal two parades of 3 periods each per week, this Coy. participated in many activities and distinguished itself.

13 Cadets led by Cpl. now Cdt. Adj. Damodaran, attended the Summer and Social Service Camp of 2 circle N. C. C. held at Rajnagar from 23rd April, 1956 to 6th May, 1956 and took part in the soil conservation work. Our O. C. was the Training Officer for the camp and his drive was reflected in the success of the camp. Sri. G. Sethuram was selected and sent for his Pre-Com. training at Wellington from 30th April, to 31st July, 1956. As usual, to fill up 18 vacancies caused by the discharge of the seniors, there was a great rush and it was really a job to select the required number from a multitude. This year as soon as the College re-opened, the Director of N. C. C. visited this Coy. on 21st July. 15 cadets of this Coy. were on duty on 4th and 5th August at Rajaji Hall in connection with guild of service Fete and Tattoo at S.I.A.A. grounds respectively. On 13th August 26 Cadets of this Coy. participated in the Guard of Honour Parade to the President of India at I. O. A., in connection with its Silver Jubilee. Immediately after on the 15th August, one Officer and 10 cadets took part in the Independence Day Parade at Island grounds, our O. C. leading the entire N. C. C. contingent. Hardly within a week, there was another Guard of Honour, this time on the eve of the University Convocation on 23rd August, when 10 cadets participated. On 25th August, the College N. C. C. offered its services to the Principal in connection with Graduates Reception. In September a cadre from 24th to 30th was conducted for the benefit of recruits and it was very useful, thanks to our A.O., O.C., and Cadet Officer and Training staff. October again saw our men numbering 13 in service at Rajaji Hall during the Fun and Fair Carnival organised by the All India Women's Food Council on 6th and 7th October, 1956. Towards the end of the month i.e. on 27th October, Cadet now L/Sgt. Upendrakrishnan took part in the Earl Roberts Shooting competition. In November in the inter-company musketry competition L/Sgt. Upendrakrishnan came first in the Battalion. The annual camp in December was a land-mark in the history of our Coy. U/O Damodaram of our company was selected as Cdt./Adj., the top appointment which N. C. C. Cadet can aspire for. We knocked off the 1st place in Route March and Guard Mounting for the second year in succession and to our dismay we were placed fourth in Drill Competition. Nevertheless, we made amends to it by winning outright the Wellington Champion-Ship Shield for Military events in the Battalion. Apart, our performance in the sports field was not in any way affected, for we won the Foot-Ball Championship came as runners in Volley-ball and Second in the sports events and runners-up in Tug-of-war; and our Cdt. Jayaprakash distinguished himself as the second best athlete in the Battalion. In the 'C' certificate examination we secured 100% success. This year, the Centenary year of the University we had another month of hectic activity. Apart from our normal parades the College Day was celebrated on 25th and this contingent provided an inspection parade to Sri. V. R. Rajarathanam, I. G.

of police who presided over the function,. The O. C. of this Coy. and 35 cadets took part in the Republic Day Parade at Island grounds, our O. C. again leading the N. C. C. contingent of the Battalion. Immediately, on 28th January, this Coy. took part in the University Centenary March Past Parade. Our activities terminated with Inter-Section competition and the break-up Social in February. In the 'B' certificate examination we are happy to record that 11 out of 12 passed.

The record of our Coy. has been really an epoch-making one, thanks to the zealous and un-ceasing work of our O. C. assisted by Cdt. Officer, now 2/Lt. Sethuram May the banner of Presidency College N. C. C. keep on flying.

C. S. M. BALASOUNDARARAJAN.

Artillery

Name of Unit :— 5th Madras Battery N.C.C.

Strength :—Officers—Nil

Cadets — 8

Activities

Normal Parade	Wednesdays	0700 hrs. to 08 : 30 hrs.
	Sundays	0700 hrs. to 11 : 50 hrs.

Extra :—One of our cadets attended the social service camp at Rajnagar. This year some of our cadets took part in the Independence day ceremonial march past, when Dr. Rajendra Prasad, President of India took the salute. In the N.C.C. day celebrations we gave an impressive and spectacular demonstration of gun drill and fired blank rounds to the thunderous applause of the spectators.

We had our annual camp in December at Vandalur along with the Tambaram Independent company. We had firing practice of our 25 pounder guns at Vellichi Ranges Sgt. Sivanandam and Sgt. Christopher Edison had the opportunity of acting as observation Post officers (U.O.P.). Sgt. Sivanandam was selected to represent the Battery in the Earl Roberts' shooting competition and scored the maximum for the Battery.

In the month of July our former O.C. Capt A. K. Ghose was transferred on promotion to his parent regiment and Capt. E.A.C. Naidu took charge of the battery.

One of our cadets M. V. Chandrasekaran stood first in the 'B' certificate exams. All those who appeared from our College passed creditably. This year two of our cadets are going to take the 'C' certificate exam. in the first week of February and we wish them every success in their endeavour.

In conclusion we owe not a little for the fine record of Battery to our beloved O. C. Our thanks are also due to our revered principal for his constant encouragement.

C. R. SIVANANDAN,
(Bty. Sgt.)

From Our Captains.

CRICKET

Our College this year possesses a young and talented team of high promise. In the Inter Collegiate League we played 7 matches of which we lost 4 draw 2 and won one. S. Raghunandan and Narayana Rao (the best all-rounders) and Selvakumar proved to be the most consistent all rounders.

In the Duncan Cup Tournament we beat Jain. But in the next round we lost narrowly to Vivekanda. K. Ramamoorthy and Raghavan batted very well and Mukundan bowled superbly in the match we played against a touring side we lost to the strong Bangalore Cricket team.

Selvakumar and K. Ramamoorthy proved themselves to be very consistent with the bat. Shivakumar and P. B. Raja Gopal were concerned in a record partnership of 54 runs against M. I. T. Prasad, timely batting against Jain College, Raman's classic innings against Stanley Medical College deserve to be specially mentioned.

Through out the season V. Baskar was our splendid wicket keeper and he also rose to the occasion in batting. T. A. Selvan, V. V. Ramamoorthy, Samuel Roy Jacob, C. K. Sampath, Santhanam and Padmanabhan ably supported the team. Enthusiasm and team spirit was never lacking.

S. V. RAGHUNANDAN,
Captain.

HOCKEY.

Inter Collegiate tournament; We won the championship for the first time in recent years. But we lost in the knock-out tournaments we toured Delhi, Allahabad, Agra & Benares and played matches there. Our success is largely due to Mahdi Hussain and Samuel Raja. The latter was chosen for the University Eleven.

G. M. CHITTIAPPA.

FOOTBALL

Inter-collegiate League Matches; won five out of eight. Though we were not successful in several matches, our team was stronger than last year's. Mention should be made of Shanmugam, Sivananjapa, Ramachandran, Immanuel, Fildez Eghert and Balakrishnan the skipper.

Mr. S. D. Theophilus represented the Madras University at Nagpur.

G. V. SHANMUGAM,
Vice-Captain.

VOLLEY BALL

In the League Tournaments, we won a good percentage of matches. In the knock-out tournaments also we played well.

C. MUTHUKRISHNAN,
Captain.

BASKET BALL.

Inter collegiate tournaments: We won over Pachaiyappas, Jain and Veterinary but lost to Christian, Engineering and Stanley. In the knock-out tournament we won over Teacher's College but lost to Pachaiyappa's. We played practice matches with St. Joseph's, Trichi, Engineering, and participated in Loyola College Annual Tournament.

Mention should be made of Krishnaraj, Sheik Dawood, the skipper, Alagavelu, Divakaran, Ramachandran, Jayachandran, Nandhagopal and Coroner.

K. W. SHEIK DAWOOD,
Captain.

TENNIS

We started our Inter-Collegiate tournaments well but the tragic death of our captain, P. Venkatesan crippled our activities.

S. A. Ispahani, M. V. Subbiah, A. K. Venkatesh and Mohd. Omar put up a good show.

In the Single Cup tournament, our late Captain P. Venkatesan reached the semi-finals and lost to R. Krishnan.

In the knock-out tournaments Subbiah reached the quarter finals. In the doubles, Venkatesh and Ispahani lost.

The names of Miss Susheela Paul and Miss L. Mahadevan should be mentioned as well as those of Raman, Shanmugam and Deshpande.

A. R. MOHAMED OMAR,
Captain.

GAMES REPORT (WOMEN)

Our Tennicoit team in Inter-Collegiate matches scored a grand success. Minni Devasahayam and Uma Gnanavadevelu represented the Madras Zone in the Inter-Divisional Tennicoit Tournaments.

We lost the Net-ball and Badminton Inter-Collegiate matches.

In the Inter-Collegiate Tennis tournament, Miss Susheela Paul and Miss Lakshmi Mahadevan were the runners-up. They won the Inter-University tournaments.

We played against the Ceylon team and won. Miss. P. Sharada was adjudged the best athlete in the College Day sports.

Miss. A. K. ACCAVA,
Games Secretary.

BOXING

The third place was secured in the Inter-Collegiate tournament at the Christian College. Chinniah, Prabhakar Boaz & Munni Rao should be mentioned in this connection.

Mr. Vijay won the individual championship in the Jr. wt. of the Inter-Collegiate Tournament. Inayat Hussain, Chinniah & P. Boaz lost their title bouts.

Vijay and Inayat Hussain represented Madras University in the Inter University Boxing Contest.

VIJAY KATHURIA,
Captain.

SWIMMING TEAM

The team took part in Inter-Collegiate Swimming Competition and gave a good performance. Mention should be made of Rangaswami, Venugopal, S. K. Jayapandian, and Raman. Balaraman and Balakrishnan participated in the 4 x 100 meter relay.

S. R. JAYAPANDIAN,

College Day 8 Annual Sports

On 25-1-1957

Events for Men

1. 100 Meters Dash	2. M. C. James	
1. Mahdi Hussain	3. Rangaswami	5'
2. Jayachandran		
3. J. Venugopal		
2. 200 Meters Dash	9. Long Jump	
1. S. Raghunandan	1. S. Raghunandan	11-3 secs.
2. Mahdi Hussain	2. K. N. Sheik Dawood	
3. J. Venugopal	3. S. Jayachandran	19' 8½"
3. 400 Meters Race	10. Hop Step & Jump	
1. J. Venugopal	1. S. Raghunandan	25-7 secs.
2. S. R. Jayapandian	2. K. N. Sheik Dawood	
3. P. Balakrishnan	3. S. Rajachandran	39' 2½"
4. 800 Meters Race	11. Shot Put	
1. Jayaprakasam	1. C. Muthukrishnan	Time 57-5
2. S. Raghunandan	2. Raghunandan	
3. Clarence	3. M. Rajaram	29' 10½"
5. 1500 Meters Race	12. Javelin	
1. Clarence	1. Raghunandan	Time 2mts. 22 secs
2. Jayaprakasam	2. Jayachandran	
3. Hariharan	3. Abdul Khader	
6. 110 Meters Hurdles	13. Discus Throw	
1. Sheik Dawood	1. P. Divakaran	
2. Mahdi Hussain	2. C. Muthukrishnan	74' 11"
3. S. R. Jayapandian	3. Sivananjappa	
7. 400 Meters Hurdles	14. Hammer Throw	
1. S. Jayachandran	1. Syed Jameel Ahamed	Time 19 secs.
2. Mahdi Hussain	2. C. Krishnamoorthy	
3. S. R. Jayapandian	3. S. Jayachandran	59' 7"
8. High Jump	15. Cycle Race	
1. K. N. Sheik Dawood	1. Mekharey	Time—1 mt. 24 secs.
	2. Gopinathan	
	3. G. Govindaswami	

Papworth Prize for Men Raghunandan 26 points.

Team Championship—Arts 51 points—Capt. Mahdi Hussain.

Events for Women

1. Running Race	2. Walking
1. Sharada	1. Sarada
2. Memoona	2. Minnie

5. Sack Race	8. Skipping Race
1. Nurjehan	1. Sharada & Nurjehan
2. Memoona	2. Kavery.
6. Obstacle Race	3. Lime Race
1. Sharada	1. Nurjehan
2. Nurjehan	2. Visalam
7. Three-Legged Race	4. Ball Throw
1. Memoona & Accava	1. Sarada
2. Yuonne & Nurjehan	2. Accava

Best Athlete: Sharada

Old Students Race under 40

- Percy Edwards
- S. Viswamitran
- Venkatakrishnan

Old Students Race over 40

- V. S. Ragavan
- Mr. Balakrishna Nair
- Mr. V. Shanmugam

Old Students Race (women) 50 Metres

- Mrs. Marakatha Krishnan
- Miss Chellammal
- Miss Saraswathy

Staff Race (Women)

- Miss Chellammal

- Saraswathi
- Chandu

Staff Race (Men)

- P. T. Joseph
- Sri S. Ramachandran
- Sri Gopala

4 x 100 Metres Relay Past-Present-Staff

- Present
- Present
- Past
- Staff

RESULTS OF THE COLLEGE TOURNAMENTS

Tennis for Men

- Open Singles
- Open Doubles
- Handicap Singles
- Handicap Doubles
- Second Court Singles
- Third & Fourth Court Singles
- Third & Fourth Court Doubles

Winner

- Syed Ali Ispahani
 Syed Ali Ispahani & N. V. Subbiah
 Syed Ali Ispahani
 M. V. Subbiah & Desh
 M. M. Raman
 S. Srinivasan

Runner-up

- M. V. Subbiah
 Venkatesh & Md. Omer Sait.
 M. V. Subbiah
 Omer & Shanmugam
 V. Shanmugam
 V. Sivakumaran

Tennis for Women

- Singles
- Doubles

- Miss Susheela Paul
 Miss Susheela Paul & Nalini Raghavachari

- Miss Lakshmi Mahadevan
 Lakshmi Mahadevan & Shantha Sarangapani.

Table Tennis for Men

- Singles

- T. R. Mukundan
 xvi

- Mallikarjunan

Badminton for Women

- Singles
- Doubles

Winner

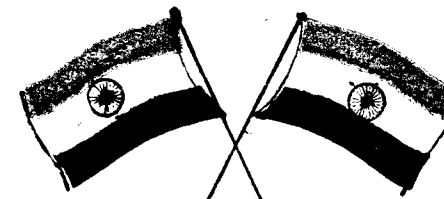
- Accava
 Thulasy Aiyappa & Ramani Roche

Runner-up

- I. S. Kavery
 I. S. Kavery & P. Saradha.

RESULTS OF THE COLLEGE BOXING TOURNAMENT

Class	Winner	Runner-up
1. Pin Weight	Cedri Fernandez	Natarajan
2. Paper Weight	Vijayakumar Kathuria	Balasundararajan
3. Fly Weight	Chinniah	Christopher Edison
4. Bantam Weight	Munni Rao	Farooki
5. Feather Weight	Shanmugam	Nambiar
6. Light Weight	K. A. Kishore	C. S. Karthikayan
7. Welter Weight	Inayath Hussain	P. Balakrishnan
8. Heavy Weight	C. Krishnamurthy	K. Nambi
9. Light Heavy Weight	Ramachandran	Akbar
10. Middle Weight	Aditayan	John Thomas

RESULTS OF INTER-GROUP TOURNAMENTS — WOMEN

Game	Winner	Captain
1. Basketball	Natural Science	P. Divakaran
2. Football	Natural Science	G. Shanmugam
3. Badminton Fives	Natural Science	Miran Sahib
4. Volley ball	Arts	G. S. Muthuswamy
5. Cricket	Science	T. R. Mukundan.

RESULTS OF INTER-GROUP TOURNAMENTS - WOMEN

Game	Winner	Captain
1. Netball	Arts	Padma Iyer
2. Badminton Fives	Arts	Kavery
3. Tennicoit Doubles	Science	Minnie

RESULTS OF INTER-GROUP ATHLETICS FOR MEN

Events	Winner	Captain
1. 4 x 100 Metres Shuttle Relay	Natural Science	S. R. Jayapnndian
2. 4 x 200 Metres Race	Natural Science	P. Balakrishnan
3. 4 x Shot Put	Natural Science	S. Jayachandran
4. 4 x Long Jump	Natural Science	Adityan

UNIVERSITY REPRESENTATION

Hockey	Represents Madras State : Mahdi Hussian
Hockey	P. Samuel Rajah
Football	S.D. Theophilus
Boxing	1. Vijayakumar Kathuria
	2. Inayath Hussian
Tennis Women	
	1. Sushila Paul
	2. Lakshmi Mahadevan.

TAGORE

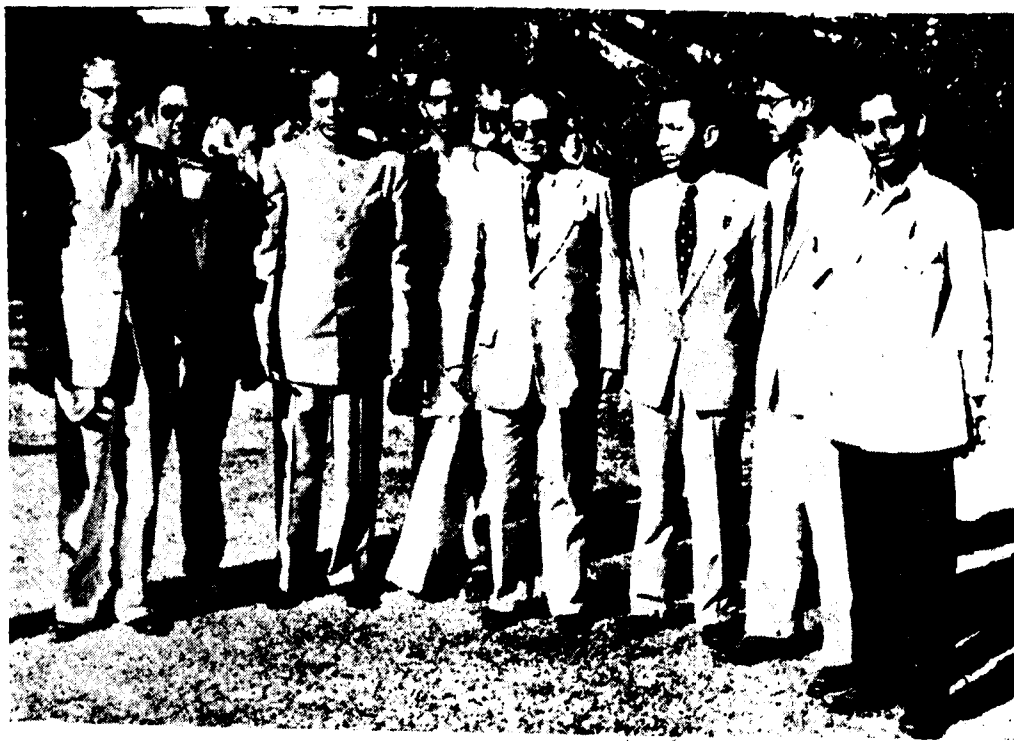
RASHTRAPATHI RAJENDRA PRASAD
Dr. A. C. Chatterjee (Dhaka, Dhaka)

SIVA AND PARVATHY

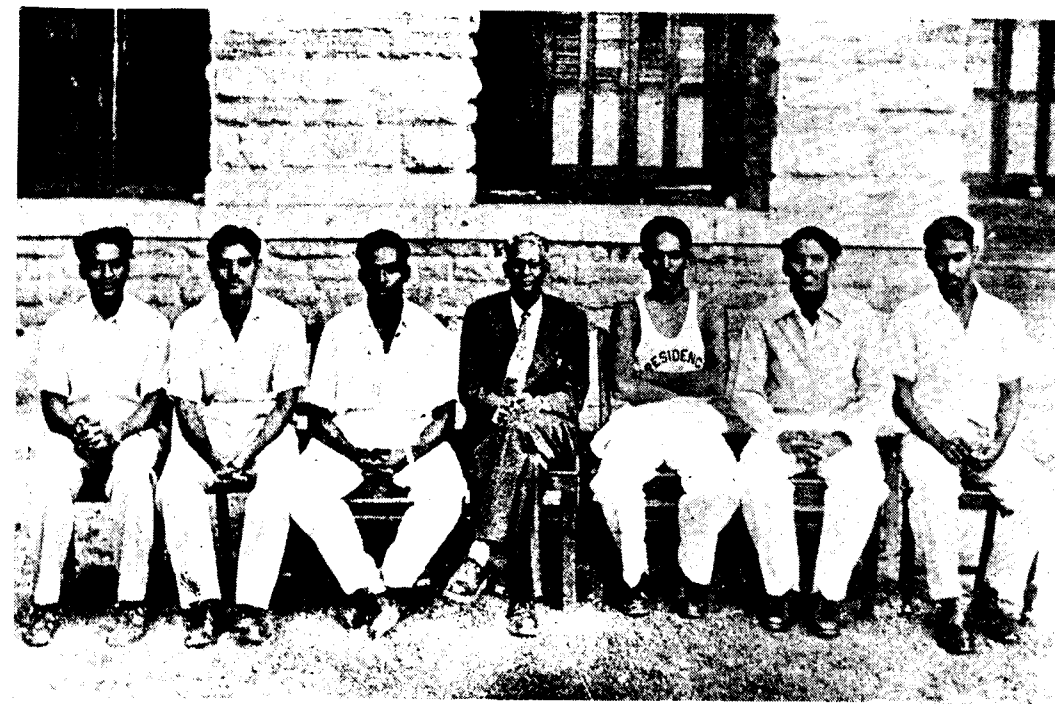
GRACE IN STONE

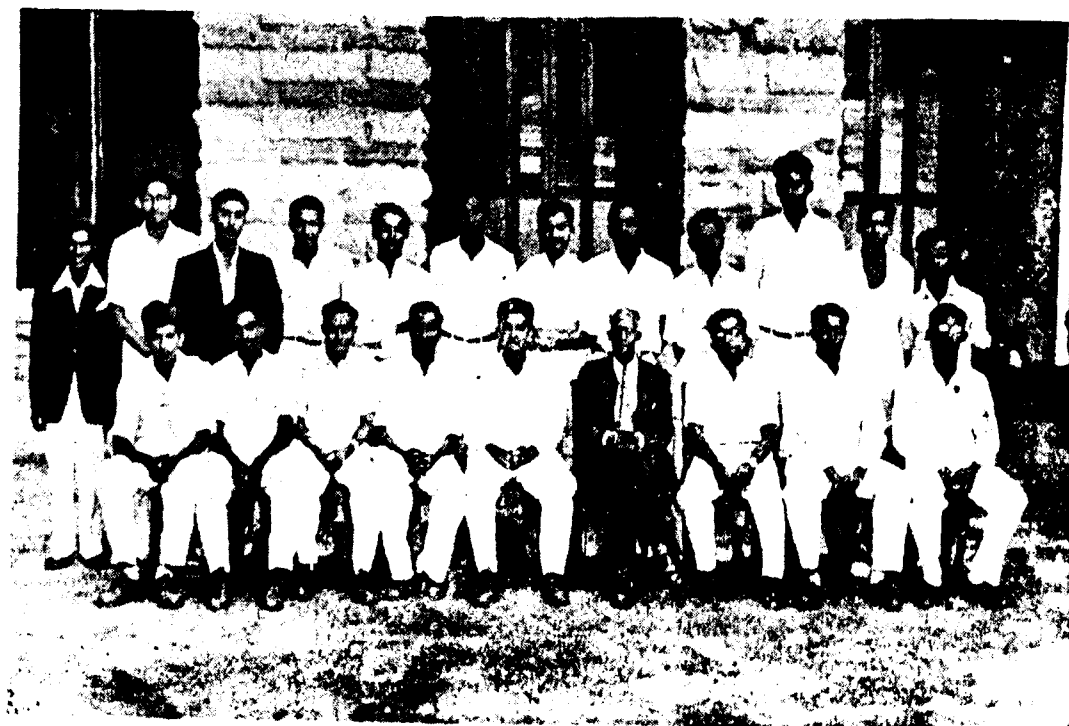
Drawings by Miss Lalita V (Hous.) History.

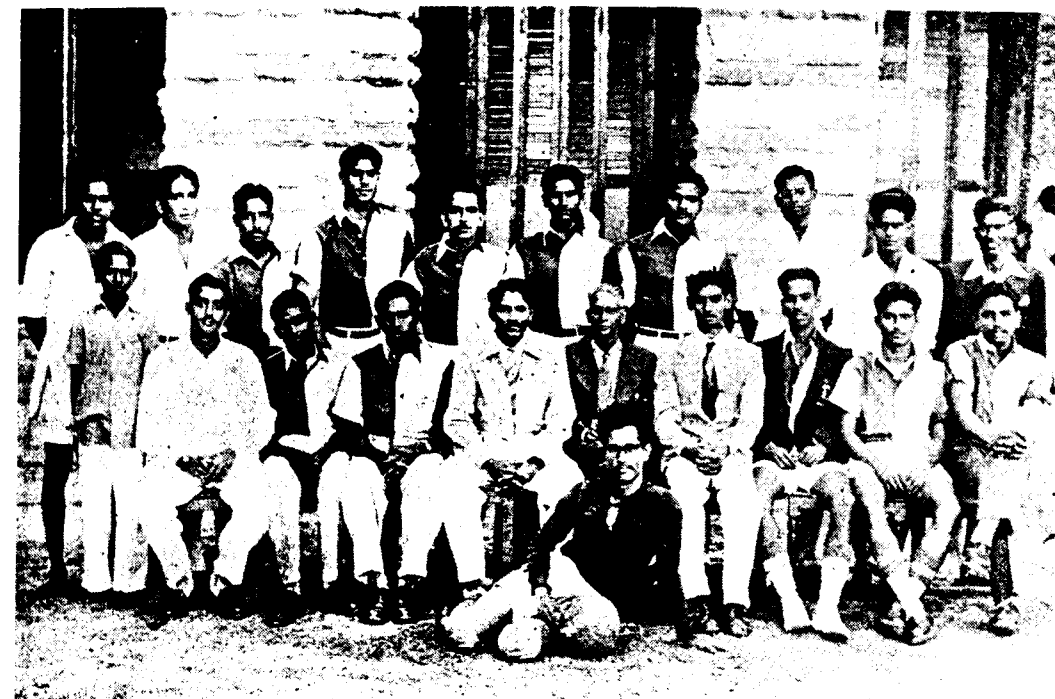
Principal receiving Chief Guest on College Day.

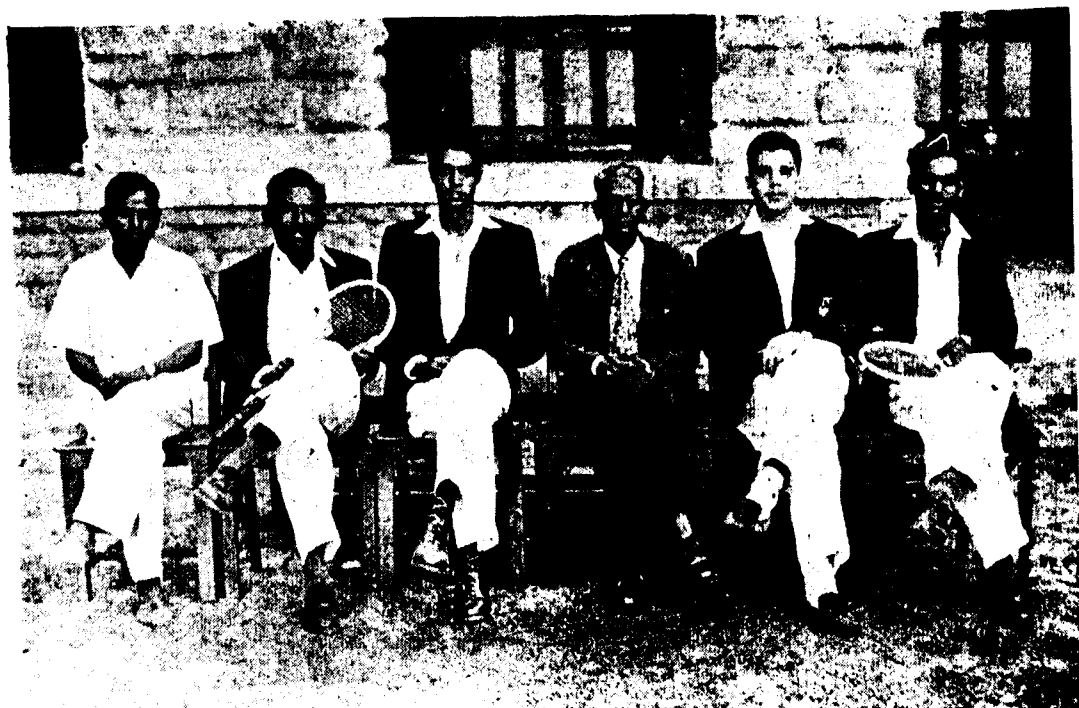
Swimming Team.

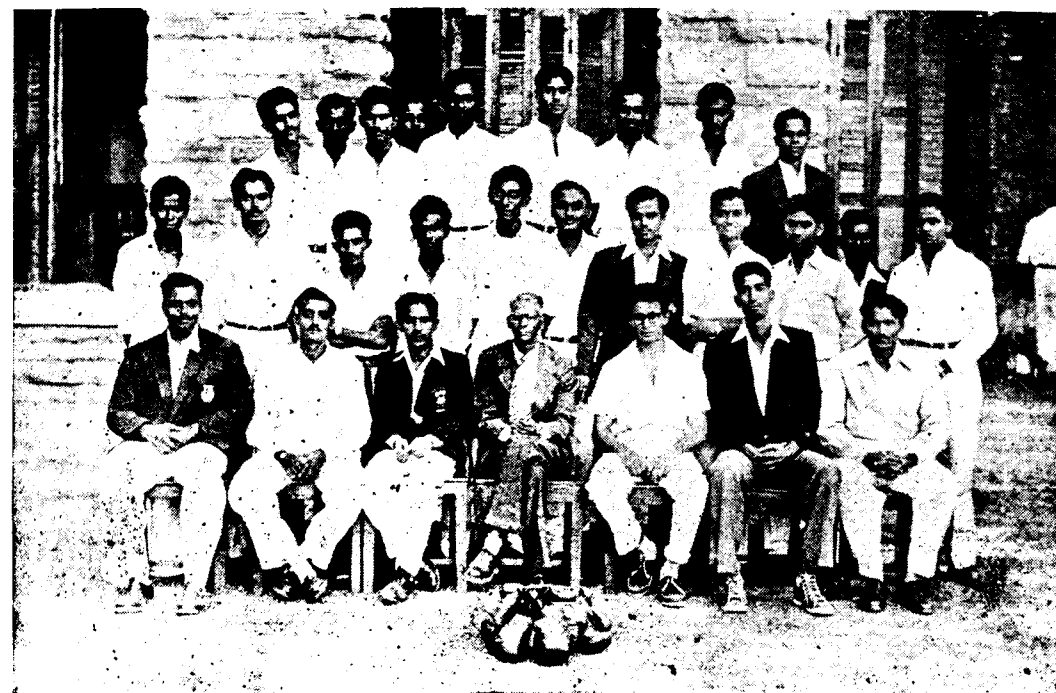
Cricket Team.

Football Team.

Tennis Team.

Boxing Team

Basket Ball Team.

Hockey Team.
(Winners of the Inter Collegiate league Tournament).

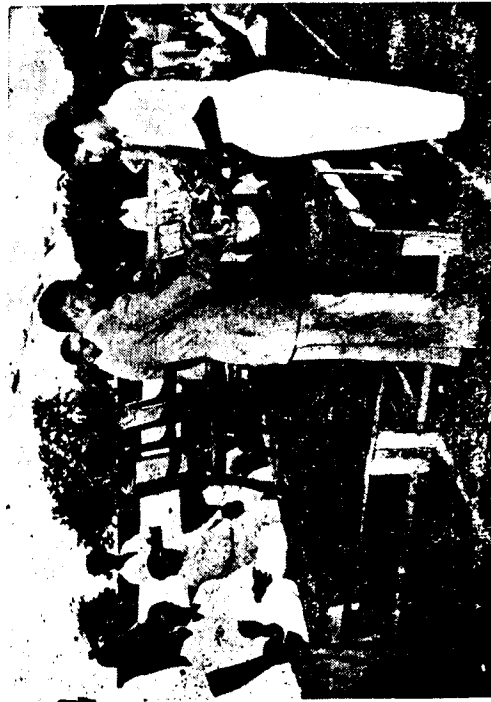

Badminton Team.

Tennis Team.

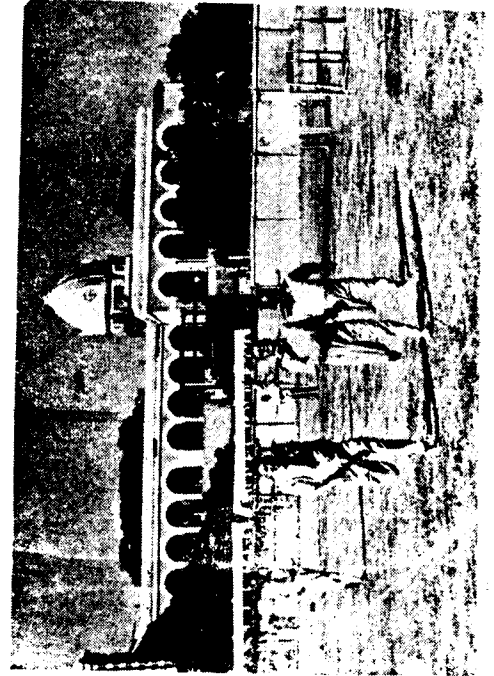
Sri V. R. Rajaratnam. Inspector General of Police Distributing the Prizes on the Sport's day.

S. Raghunandan—The College Champion athlete.

Kumari P. Sarada—The best women athlete.

50 M. Old Students Race above 40

50 M. Old Students Race

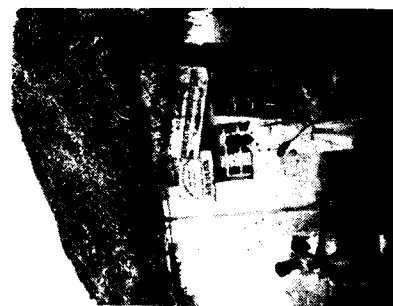
General Carriappa addressing the Students of the Sports day.

College Amateur theatricals.

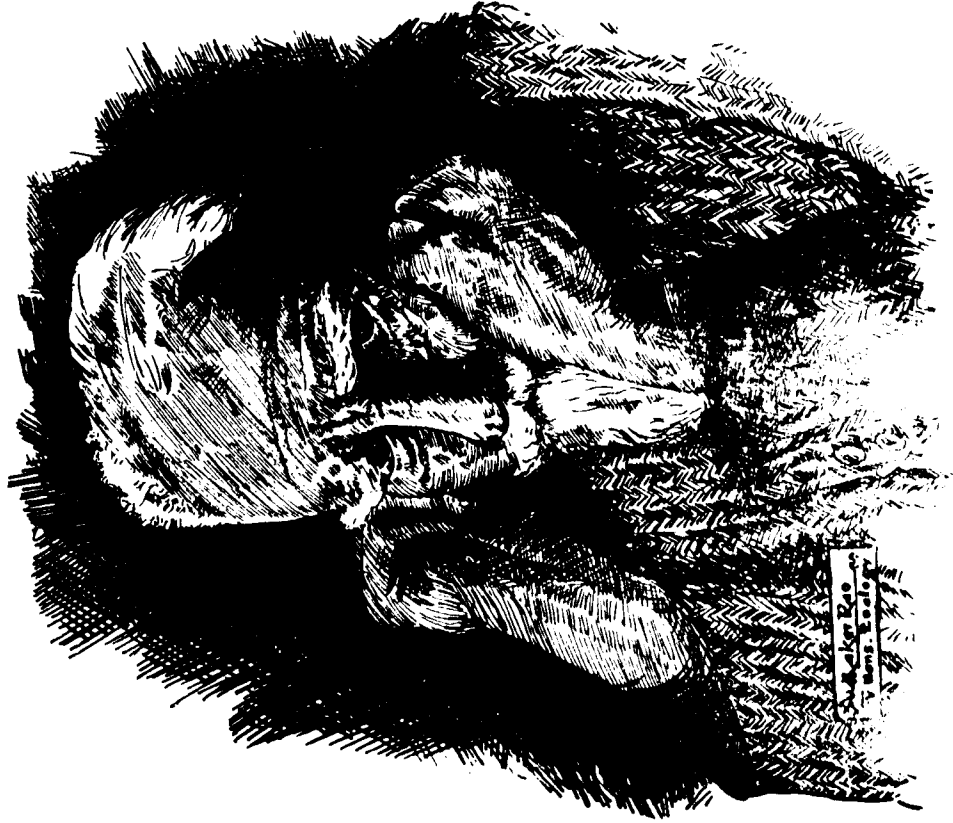

N. C. C.

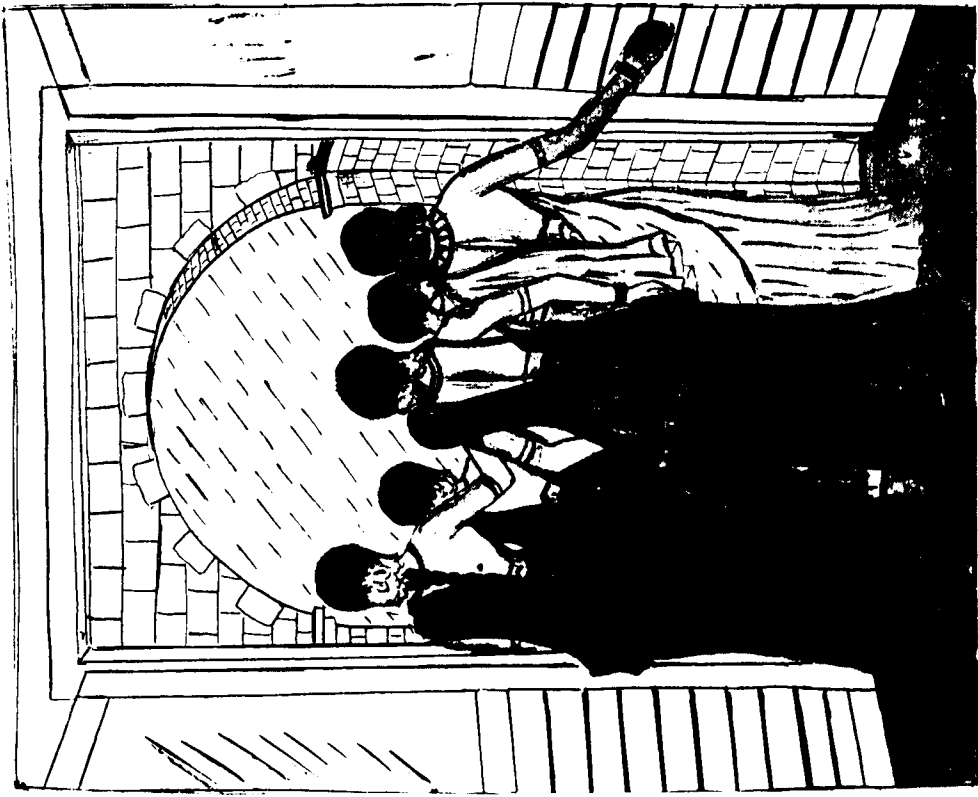

Social Service League at Work.

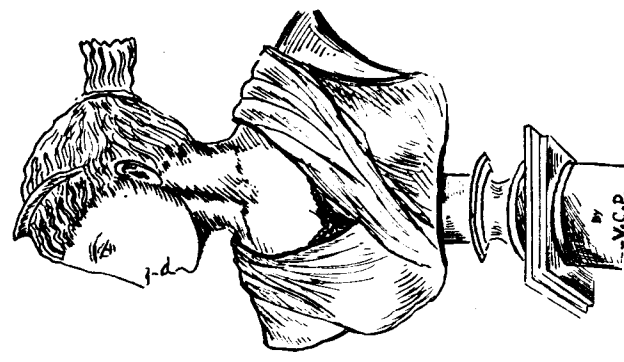
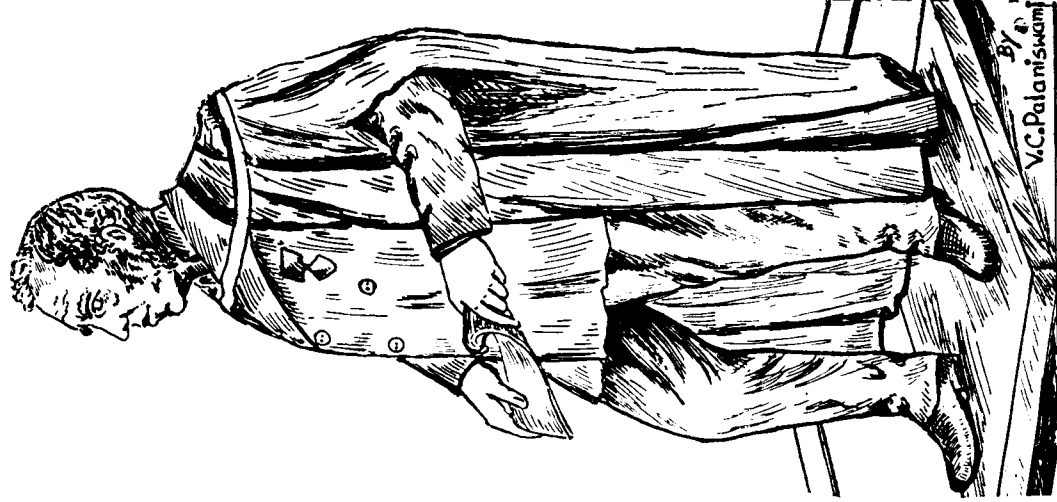
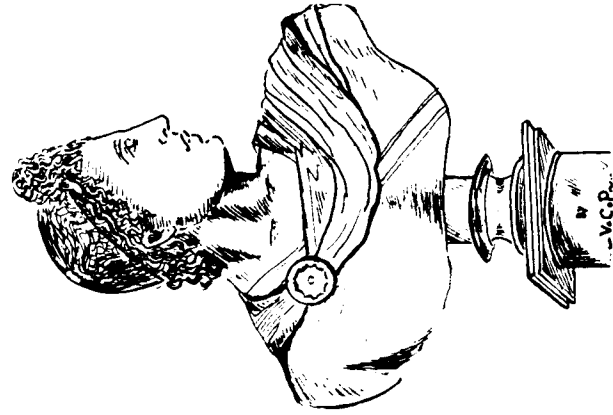

G. B. S.

Rain-gazing—(By 'Dheenu')

EYRE BURTON POWELL
First Principal, Presidency College, Madras
(See Art "Thus spake Powell Statue")

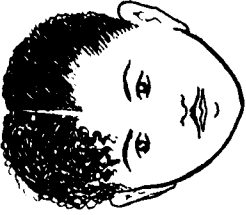
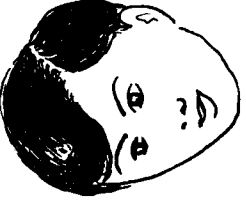
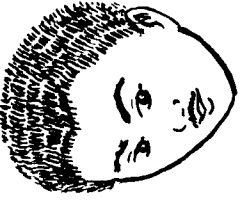
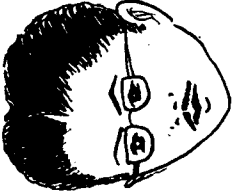
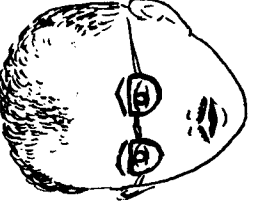
SILHOUETTE STUDIES

Denakaran IV B. Sc. (physics).

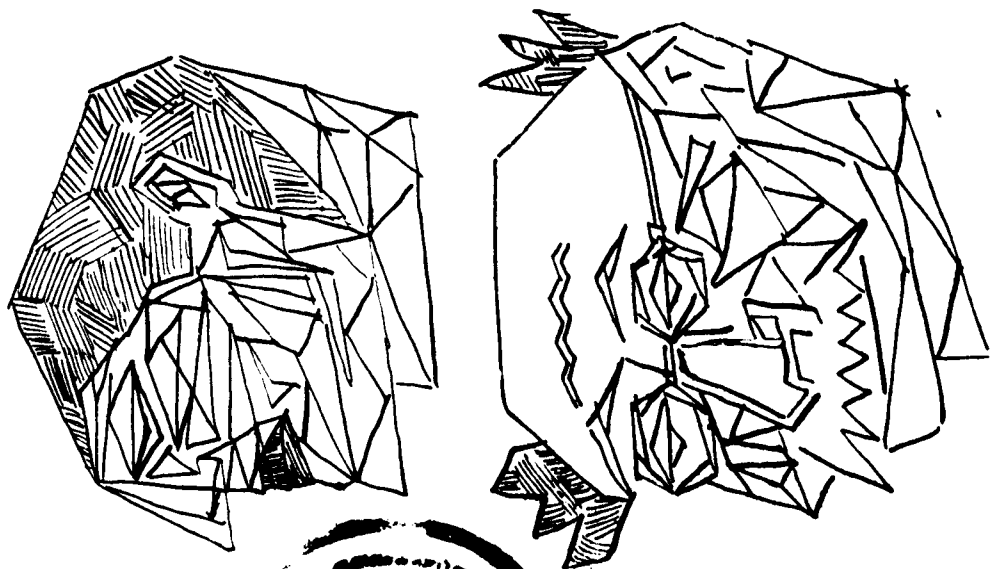

Denakaran IV.

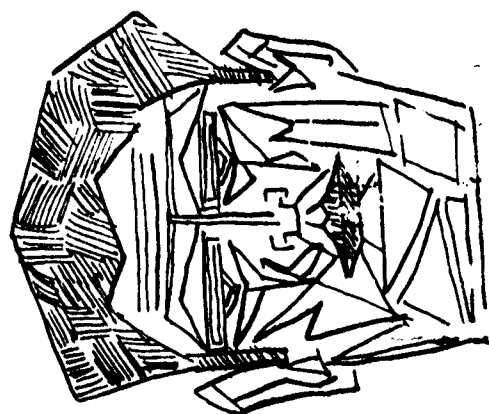
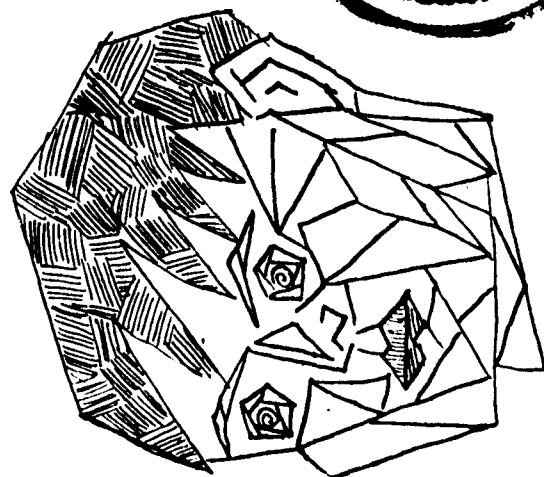
	WAR AND PEACE ...		...MUD-GUARD STYLE ...		DILIP IN DISGUISE		"RANDOR STYLE"
	GOAT'S HORN STYLE		TONY CURTIS		...AMBASSADOR IN EMBRYO....		FIFTY-FIFTY
	...WAVE-LET STYLE		"HAIR SNAKE," "NO FEAR!"		...OLD WINE IN NEW CUP....		"WISDOM STYLE"

—By V. C. Palaniswami, P. G. (Geo.)—

Men's Hair-styles: Some Suggestions.

5L
 T45, t, 211m, r141
 157.16.1

-v. 2. -riat S. ud. -v. v Shyam Sunder Bar V Hons. Eng. Litt.